

၂၀၀၈ ခုနှစ် စာပေဗိမာန်စာမူဆု
ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ဒုတိယဆုရ

ကမ်းမဲ့နဒီနှင့် တံငါရနံ့ဝတ္ထုတိုများ
ရေးသူ - မောင်မြိုင်

စာပေဗိမာန်စာမူဆုရ

ကမ်းမဲ့နဒီ နှင့် တံငါရနံ့ဝတ္ထုတိုများ မောင်မြိုင်

အဖ ဦးထွန်းတင်၊ အမိ ဒေါ်မုံတို့မှ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်တွင်
ရောဝတိုတိုင်းဒေသကြီး၊ ဝါးခယ်မမြို့၊ ရုက္ခနိကျေးရွာတွင်
မွေးဖွားခဲ့သည်။

၁၉၆၈ ခုနှစ်မှ ၂၀၀၆ ခုနှစ်အထိ ဝန်ထမ်းဘဝဖြင့် နိုင်ငံ
တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။

ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးဌာနထုတ် ရွှေပြည်သာဥပဒေရေးရာ
စာပေများ စတင်ရေးသားခဲ့သည်။ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများ
တွင် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ဆောင်းပါးနှင့် ကဗျာများ
ရေးသားခဲ့ပြီး ရွှေမောင်မောင်၊ ခန့်မင်းလွင် (နရခ)၊
ရဲရင့်ကျော် စသည့် ကလောင်ခွဲများဖြင့်လည်း ရေးသား
လျက် ရှိသည်။

၂၀၀၆ ခုနှစ် စာပေဗိမာန်စာမူဆုပြိုင်ပွဲတွင် ဝတ္ထုတိုပေါင်း
ချုပ် ပထမဆု၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ် ပခုက္ကူဦးအုံးဖေစာပေဆု
ပြိုင်ပွဲတွင် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ပထမဆု၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်တွင်
ပြန်ကြားရေး ဝန်ကြီးဌာနနှင့် ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးဌာနတို့မှ
စာပေဆု နှစ်ဆု ရရှိခဲ့သည်။

စာပေဗိမာန်စာမူဆုရ “တံငါအသည်း မာရီသလားဟေ့နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ” စာအုပ်ဖြင့် ၂၀၀၉ ခုနှစ်အတွက်
အမျိုးသားစာပေဆု ချီးမြှင့်ခံရသည်။

အမည်ရင်း ဦးရွှေသိန်း ဖြစ်သည်။

နေရပ်လိပ်စာ- အမှတ် (၅၆၆) နယ်သာကီ (၂) လမ်း၊
အမှတ် ၂၉ ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံမြို့သစ်
(ပြောက်ပိုင်း) မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မောင်မြိုင် နှင့် တံငါရနံ့ဝတ္ထုတိုများ

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ စာပေဗိမာန်စာမူဆု
ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ဒုတိယဆုရ

ur;re'

နှင့်

တံငါရနံဝတ္ထုတိုများ

မောင်ခြံမုံ

စီစဉ်တည်းဖြတ်သူ - ဒေါ်ခင်ဝါဆွေ (ဝါဝါ - အင်းစိန်)
စာတည်း
အဖုံးပန်းချီ - မျိုးမင်းသောင်း

စာပေဗိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၁၅၀၀

တန်ဖိုး ကျပ်

ပုံနှိပ်ရေးနှင့်စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်း
စာပေဗိမာန် စာတည်းမှူးချုပ်က
မှတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၇၄၉၂) ဖြင့် ရိုက်နှိပ်၍
မှတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၃၉၁၁) ဖြင့် ထုတ်ဝေသည်။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ◆ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ◆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ◆ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ◆ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေး ကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◇ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- ◇ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ◇ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ◇ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◇ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◇ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ◇ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◇ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◇ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- ◇ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ◇ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ◇ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့်ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	စာရေးသူ၏အမှာစကား	
၁။	စေတနာလက်ဖဝါးနှင့် မိုးထားသည့်ကောင်းကင်	၁
၂။	ဘယ်ဝယ်သောင်ကမ်း ပြန်လမ်းမှိုင်းမှုန်ရီ	၁၆
၃။	အချိန်တန် ရေပြန်တက်ပါလိမ့်	၃၉
၄။	စည်းပျက်တံငါ	၅၃
၅။	မြစ်ရေစုန်ဆန်	၇၄
၆။	တစ်ပွဲစား စံနက်ကျော်	၉၂
၇။	စံပယ်လိုမွှေး ဖွေးဖွေးဖြူ	၁၁၅
၈။	လရောင်ရိပ်ဝယ်	၁၃၂
၉။	အရိုးကတော့ များလှသည်	၁၅၉
၁၀။	ဇနပဒကလျာဏီကိုသာလွမ်း	၁၈၈
၁၁။	ကမ်းမဲ့နဒီ	၂၀၆

2008 ခုနှစ် အထွတ်အမြတ်ချုပ်

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ဒုတိယဆုရ
“ကမ်းမဲ့နီနှင့် တံငါရနံ့ဝတ္ထုတိုများ”
ရေးသူ - မောင်ခြံမိုး

အဖ ဦးထွန်းတင်၊ အမိ ဒေါ်မိုးတို့မှ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်တွင်
ဧရာဝတီတိုင်း၊ ဝါးခယ်မမြို့နယ်၊ ဇုတ္တနီကျေးရွာကလေး၌ မွေးဖွားခဲ့
သည်။

၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ တပ်မတော် (ဆေး
တပ်ဖွဲ့) တွင် ဝင်ရောက်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၂၀၀၂ ခုနှစ်
တွင် ဆေးတပ်ဖွဲ့မှ ဒုတိယအရာခံဗိုလ်အဆင့်ဖြင့် အငြိမ်းစားယူခဲ့ပြီး
၂၀၀၂ ခုနှစ်တွင် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာန၊ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဌာနချုပ်
တွင် ဒုတိယရဲအုပ် (ဆေးအကြံပေးအဖွဲ့ဝင်) အဖြစ် တာဝန်ကူးပြောင်း
ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ယခုအခါ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဝါသနာအလျောက်
စာပေများရေးသားလျက်ရှိပါသည်။

၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။ ၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင်
စာပေဗိမာန်ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဆုကို “ရေမုဆိုးဝတ္ထုတို” များ စာမူဖြင့်
ပထမဆုရရှိခဲ့သည်။ ၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် ပခုက္ကူဦးအုံးဖေစာပေဆု၊
ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဆုကို “တံငါအသည်းမာရဲသလားဟေ့နှင့်အခြား
ဝတ္ထုတိုများ” စာမူဖြင့် ပထမဆုရရှိခဲ့သည်။

အမည်ရင်းမှာ - ဦးရွှေသိန်းဖြစ်သည်။

နေရပ်လိပ်စာ - အမှတ် (၇၀၀)၊ ဗန္ဓုလလမ်း၊ ၂၉ ရပ်ကွက်၊
ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း)၊ ရန်ကုန်မြို့တွင်
နေထိုင်လျက်ရှိသည်။

စာရေးသူ၏ ရင်တွင်းစကား

“တံငါ” ဟူသော ဝေါဟာရကို မြန်မာအဘိဓာန်စာအုပ်တွင် “ငါးဖမ်းခြင်းဖြင့် အသက်မွေးသူ” ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ငါးဖမ်းခြင်းဖြင့် အသက်မွေးသူများကိုပင် ရေချိုတံငါနှင့်ရေငန်တံငါဟူ၍ ထပ်မံခွဲခြားနိုင်ပါသေးသည်။

ရေငန်တံငါဟူသည်မှာ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းများတွင် ကမ်းနီး၊ ကမ်းဝေးထွက်၍ ရေငန်ငါးပုစွန်များကို ဖမ်းဆီးသူများ ဖြစ်ကြပြီး၊ ရေချိုတံငါဟူသည်မှာ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေကြသည့် ဧရာဝတီ၊ သံလွင်၊ စစ်တောင်း၊ ချင်းတွင်း စသည့် ရေချိုမြစ်ကြီးများအတွင်း၌လည်းကောင်း၊ ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသကြီးရှိ အင်း၊ အိုင်၊ ချောင်း၊ မြောင်း၊ မြစ်ကြောင်းအသွယ်သွယ်တို့တွင်လည်းကောင်း ရေချိုငါး၊ ပုစွန်တို့ကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးအသက် မွေးနေကြသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော် တင်ပြသွားမည့် တံငါရနံ့ဝတ္ထုတို့များသည် ရေချိုတံငါတို့၏ ဘဝပုံရိပ်များဖြစ်ပါသည်။ သူတို့သည် ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသတွင် ဟိုးယခင် ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက်ကတည်းက

အခြေချနေထိုင်လာခဲ့ကြသူများဖြစ်ပြီး တံငါအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

တံငါတို့၏ ဘဝပုံရိပ်များကို ရေးဖွဲ့ရာတွင် ထိုတံငါများ၏ အလုပ်အကိုင်တို့နှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသော ငါး ပုစွန် အဝယ် ခိုင်ကြီးများ၊ လက်ကားဈေးသည်များ၊ လက်လီရောင်းဝယ်ဖောက်ကားသူ ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုး ငါးစိမ်းသည်များ၏ ဘဝများကိုလည်း မြင်တွေ့ကြရပါလိမ့်မည်။

ထို့ပြင် တံငါတို့ အခြေချနေထိုင်ရာ ကျေးရွာကလေးများတွင် လာရောက်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြပြီး၊ တံငါတို့၏ သားသမီးများ၊ တစ်နည်းဆိုရသော် တံငါမျိုးဆက်သစ်ကလေးများကို ပညာအလင်းရောင်ထွန်းညှိပေးနေသည့် ကျေးလက်ပျော် ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမတို့၏ စေတနာအလှ၊ ဝါသနာအလှ၊ အနစ်နာအလှတရားများကိုလည်း ခံစားနားလည်ခွင့် ရကြပါလိမ့်မည်။

ယနေ့ ကမ္ဘာကြီးတွင် လူဦးရေများ ယခင်ကထက် လွန်စွာ တိုးပွားနေပါသည်။ ထို တိုးတက်များပြားလာသော လူများအတွက် သစ်တောသစ်ပင်များ မဆင်မခြင် ခုတ်ယူသုံးစွဲမှုကြောင့် ကမ္ဘာကြီး ပူနွေးလာပြီး ဆိုးကျိုးများ ကြုံတွေ့ခံစားနေကြရပါပြီ။

ထိုနည်းတူစွာပင် တိုးပွားလာသော ပါးစပ်ပေါက်များအတွက် ရေချိုရေငန်ထွက် ငါးပုစွန်များကို လွန်ကဲစွာ ဖမ်းဆီးစားသုံးနေကြပါသည်။ သဘာဝမြစ်၊ ချောင်း၊ အင်း၊ အိုင်များသည် ငါးပုစွန်များခိုလှုံ၊ ပေါက်ပွား၊ ပျော်ပါး၊ ကြီးထွားရာ နေရာကောင်းများဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုသဘာဝအရင်းအမြစ်ကောင်းများ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမသွားစေရန် အလွန်အရေးကြီးပါသည်။

ထို မြစ်၊ ချောင်း၊ အင်း၊ အိုင်များတွင် ငါးပုစွန်များကို ဖမ်းဆီး အသက်မွေးနေကြသည့် တံငါများတွင် လိုက်နာရမည့်စည်းကမ်းများရှိပါသည်။ လိုက်နာကြရန်လည်း လိုအပ်ပါသည်။

ရှေးလူကြီးသူမများသည် သူ့ခေတ်သူ့အခါနှင့် လျော်ညီစွာ စည်းကမ်းများ ထားခဲ့ကြပါသည်။ သစ်ပင်ခုတ်မည်ဆိုလျှင်တောင် နတ်နေကိုင်းတော့ ချန်ခဲ့ကြဟု ဆုံးမခဲ့ကြပါသည်။ သို့မှသာ ထိုသစ်ပင် ဆက်လက်အသက်ရှင် နေနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနည်းတူစွာ တံငါတို့တွင်လည်း ငါးရစ်တက်ချိန်၊ မျိုးဥများ ဥချချိန်၊ သားပေါက်ချိန်များတွင် မဖမ်းမဆီးဘဲ ထားခဲ့ကြပါသည်။ အင်းများ၊ တမံများ ဖော်ချိန်တွင်လည်း ကြီးပေ၊ သန်ပေဆိုသည့် ငါးကြီးများကို ပြန်လည်လွှတ်ပေးလေ့ရှိခဲ့ကြပါသည်။ သို့မှသာ ငါးမျိုးမတုံးဘဲ ရေရှည် ဖမ်းယူစားသုံးနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသကြီးသည် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ၏ ငါးပိအိုးကြီးဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုဒေသကြီးမှ နိုင်ငံအတွက် ငါးပိငါးခြောက်၊ ပုစွန်ခြောက်၊ ငံပြာရည်နှင့်ငါးပုစွန်များ ဖူလုံအောင် ထုတ်လုပ်ပေးလျက်ရှိပါသည်။ ထိုဒေသကြီး စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးစေရန် ကျွန်တော်တို့အားလုံးတွင် တာဝန်ရှိသည်ဟု ခံယူပါသည်။ ထို့ကြောင့် “ကမ်းမဲ့နဒီ”နှင့်တံငါရနံ့ဝတ္ထုတိုများသည် တစ်တပ်တစ်အားအနေနှင့် ပါဝင်မည်ဆိုသော် အားထုတ်ရကျိုး နပ်ပါပြီ။

စေတနာလက်ဖဝါးနှင့် မိုးထားသည့်ကောင်းကင်

“ဟောဒီရွာကလေးဟာ ... ဆရာမတာဝန်ကျတဲ့ ရွာကလေး ပါပဲ ရောက်ပါပြီဗျာ”

မြို့နယ်ပညာရေးမှူးရုံးမှ ခင်မကိုလိုက်ပို့ပေးသည့် ဆရာလေး က ခပ်ရွှင်ရွှင်ကလေးပြောပြီး သမ္ဗန်ဦးမှာ မတ်တတ်ထ၍ရပ်လိုက် သည်။ ခင်မကတော့ သူတာဝန်ကျသည့် မူလတန်းကျောင်းကလေး ရှိသည့်ရွာကို လှမ်းကြည့်ပြီး စိတ်ဓာတ်တွေ တော်တော်ကျသွား လေသည်။

ရန်ကုန်-ပုသိမ် အမြန်သင်္ဘောကြီးစီးကာ ဝါးခယ်မမြို့ကလေး မှာ ဆင်းရသည်။ မြို့နယ်ပညာရေးမှူးရုံးမှာ ဝင်ရောက်သတင်းပို့ပြီး ရွာကလေးရှိရာသို့ လိုင်းသင်္ဘောကလေးကို နှစ်နာရီလောက်စီးခဲ့ရ သည်။ ပြီးမှ ခတ်သမ္ဗန်ကလေးငှားကာ ရွာကလေးရှိရာဆီသို့ သွားရ ဦးမည်ဟု သိရပြန်တော့ အဆစ်အပိုင်းတွေများလှသည့် ခရီးစဉ်ကြီး ကို ဖြတ်သန်းရမှာ ရင်တွေမောနေမိတော့သည်။

ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်တွင် ညိုဝါဝါသောင်ပြင်တန်းကြီးက ရေလယ်ဆီသို့ ထိုးထွက်နေသော

၂ ကမ်းမဲ့ဒီနှင့် တံငါရနံ့ဝတ္ထုတို့များ

ကျောက်ဆောင်တန်းကြီးတွေအလား နေရောင်ခြည်ဖျော့ဖျော့ မှိန်မှိန်အောက်တွင် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းလျက်ရှိသည်။

ထိုသောင်ပြင်တန်းကြီးတစ်လျှောက် “ကွန်ပစ်” ဆင်းနေသူ “ဒိုင်းဝန်း” ထိုးနေသူ “ဖောင်ထုပ်” ခပ်နေသူတချို့ကို တရွေ့ရွေ့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ သောင်ပြင်တန်းကြီး၏အထက်တွင် လမုပင် တွေ၊ လမဲ့ပင်တွေ၊ ကျူပင်၊ ခရာပင်တွေက ခြံစည်းရိုးခတ်ထား သည့်အလား စိစိရီရီတန်းကာ ရှိသည်။ ထိုလမုပင်ကျူပင်တန်းကြီး ၏ အတွင်းဘက်မှာတော့ မျက်စိတစ်ဆုံးကျယ်ပြောလှသည့် ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ၏ အဓိကထွက်ကုန် ဆန်စပါးတို့ စိုက်ပျိုးရာ လယ်ကွင်းပြင်ကြီးတွေ ရှိ၏။

ကမ်းစပ်တောအုပ် တောတန်းကလေးဆီမှ ဘုတ်မြည်သံတွေ စည်းချက်မှန်စွာ ကြားနေရသည်။ လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကို ဖြန့်ကား ထားသည့်နှယ် မြစ်မကြီးဆီမှ အသွယ်အသွယ် ခွဲထွက်စီးဝင်သွား နေသည့် ချောင်းကလေးတွေကိုလည်း တွေ့နေရသည်။

ကျောင်းသူဘဝကတည်းက နှစ်သက်စွဲလမ်းခဲ့ရသည့် ဆရာ ဇော်ဂျီ၏ ဗေဒါလမ်းကဗျာတွေထဲကလို သောင်ပြင်တွေ၊ ခရာချုံ တွေ၊ ကျူပင်တွေ၊ ဗေဒါအုံတွေ၊ ဒိုက်ပုံတွေ၊ အုန်းလက်ကြွေတွေကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မြင်နေရပြန်တော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကဗျာထဲက ဗေဒါပင်ကလေးလိုလို ရင်တဖိုဖို ခံစားနေခဲ့မိသေး၏။

“အိုး သိပ်လှတဲ့မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသကြီးပဲ” ဟု ရင်ထဲကနေ တိုးတိတ်စွာ မြည်ကြွေးမိသေး၏။ တအိအီ၊ တကျိကျိ၊ ခတ်တက်သံ

စေတနာလက်ဖဝါးနှင့် မိုးထားသည့်ကောင်းကင် ၃

ကလေးက မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ အလှတရားတွေ၏ နောက်ခံ တေးဂီတအဖြစ် မြည်သံပေးလျက်ရှိသည်။

မြစ်မကြီးမှ ခွဲထွက်စီးဝင်သွားသော ချောင်းရိုးကလေး တစ်လျှောက် ခတ်သမ္ဗန်ကလေးက တအိအီတိုးဝင်သွားနေသည်။ ချောင်းကလေး၏ ဝဲယာကမ်းနှစ်ဖက်က သစ်ကြီးဝါးကြီးတွေက ချောင်းကလေးအတွင်း နေပြောက်မထိုးနိုင်အောင် အုပ်မိုးထား သဖြင့် လေပြည်ကလေးအသွေးတွင် ရေငွေ့တွေနှင့်ရောကာ ချမ်း စိမ့်စိမ့် ဖြစ်သွားရသေး၏။

ဆရာလေး၏ စကားကိုကြားလိုက်ရပြီး အတွေးစိတ်ကူးထဲမှ ဖျတ်ခနဲလန့်နိုးကာ ရွာကလေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရချိန်မှာတော့ ခင်မတစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်တွေ အကြီးအကျယ် ကျသွားရလေ တော့သည်။

ချောင်းကလေးအတွင်းမှာတော့ ရေတွေ တော်တော်နည်း နေပြီ။ ရေစစ်ရေကျချိန်ဖြစ်၍ လူတစ်ယောက် ခေါင်းမမြုပ်ဘဲ ဟိုမှာ ဘက်ကမ်းအထိ လှမ်း၍ ကူး၍ရနေပြီ။ သမ္ဗန်ဦးကော့ကော့ ပြားပြားကလေး နှံစပ်မှာထိုးကပ်လိုက်တော့ ရွှံ့ပြင်ထဲရှောခနဲတိုးဝင် သွားကာ တစ်ချိန်လုံး မမောစတမ်း ရေပြင်ပေါ်ရှုပ်ပြေးလာခဲ့သော သမ္ဗန်ကလေး အနားရသွားလေပြီ။

သမ္ဗန်ဦးတုံးနှင့် ခြေတစ်လှမ်းစာအက္ခရာတွင် တုံးလုံးလှဲထားသည့် အုန်းတုံးကြီးက စင်းစင်းကြီးနွံထဲမှာ ဝပ်စင်းကျောခင်းပေးလျက်ရှိသည်။

ခင်မကိုလိုက်ပို့သည့် ဆရာလေးကတော့ သမ္ဗန်ကလေးဦးကို နင်းကာ လှေကြိုးကိုဆွဲ၍ အုန်းတုံးတံတားပေါ် ဖျတ်ခနဲခုန်တက်သွားသည်။

ပြီးတော့ လှေကြိုးအဖျားတွင်ပါသည့် သံချိတ်နှင့် နီးရာဝါးလုံးတိုင်တစ်တိုင်မှာ ချိတ်လိုက်သည်။ လှေပေါ်ပြန်ခုန်တက်လာပြီး ခင်မ၏ အိပ်ရာလိပ်တစ်ခု၊ အဝတ်အစားအိတ်တစ်လုံးနှင့် တိုလီမိုလီပစ္စည်းပစ္စယတွေထည့်လာသည့် ခြင်းကြီးတစ်လုံးကို ကြည့်ကာ ဘယ်ဟာကို အရင်စ၍ သယ်ရပါမလဲဟု တွေးနေပုံနှင့် ခပ်တွေတွေရပ်ကြည့်နေသည်။

လှေဦးထိပ်မှဆင်းလျှင် ပြောင်ချောချောအုန်းတုံးကြီး၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ရွာကမ်းနဖူးမှ လမ်းကလေး၊ လမ်းကလေး၏ ဟိုမှာဘက်တွင် ဓနိမိုးဓနိကာ၊ ဓနိမိုးဝါးထရံကာ အိမ်ကလေးတွေ တစ်ခုစီတစ်ခုစီ လှမ်း၍ငေးရင်း ခင်မတစ်ယောက် သက်ပြင်းချမိသည်။

“ကိုယ်ရွေးခဲ့တဲ့လမ်း၊ ဘယ်လောက်ကြမ်းကြမ်း မနွဲ့စတမ်း လျှောက်ရမယ်မဟုတ်လား ခင်မ၊ နင် အခုမှ သတ္တိကြောင်မနေနဲ့၊ ဒါအစပဲရှိသေးတာ၊ ရှေ့လျှောက် ဘယ်လောက်ကြမ်း၊ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းမယ်ဆိုတာ နင်သိလို့လား”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်သတိပေးရင်း အားတင်းရင်း ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုသည့် စိတ်နှင့်မတ်တတ်ထ၍ ရပ်လိုက်သည်။ ဖျတ်ခနဲလူးသွားသည့် လှေကလေးကြောင့် ခင်မ၏ ဖြူနွဲ့နွဲ့ ကိုယ်ကလေးသည် လေတိုးခံလိုက်ရသည့် မိုးမခပင်က လေလိုယိမ်းယိုင်သွားစဉ် ဆရာကလေးက ကူဖေးဟန်နှင့် လက်ကိုအမြန် လှမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ အပျိုစင်ဆရာမ ဖြူဖြူချောချောကလေးက အားနာသွား၍လားမသိ၊ လက်အစုံက လေထဲမှာပင် ရပ်တန့်သွားရသည်။ ယိုင်နဲ့သွားသော ကိုယ်ကလေးကို ထိန်းမတ်ရန်မှတစ်ပါး အခြားမရှိသည့်ခင်မအတွက် ထိုလက်အစုံကိုပင် ခုံမင် လက်ကမ်း၊ ကမန်းကတန်း လှမ်းဆွဲလိုက်ရတော့၏။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ လှေအဆင်း၊ မြင်းအတက်လို့ ဆိုစကား ရှိတယ်မဟုတ်လား။ မြင်းကတော့ မစီးဖူးတော့ ခက်မခက် မသိပေမယ့် လှေကတော့ တက်ရင်လည်းခက်တာပဲ၊ ဆင်းရင်လည်း ခက်တာပဲဗျ၊ သတိထားဗျ ဆရာမ ဟား ဟား ဟား”

ဆရာမလေးရှက်မှာစိုး၍ စကားတွေ ဖောင်အောင်ပြောနေသော ဆရာလေးကို မျက်စောင်းတစ်ချက် လှမ်းထိုးရင်း ရှက်သွေးဖြန်းမျက်နှာကလေးကို မရယ်မိအောင် အတင်းတည်ပစ်လိုက်ရသေးသည်။

ဘယ့်နှယ်၊ ကိုယ်က ဆရာမ မဟုတ်လား၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာဝတ်ရုံကြီးကို ဘယ်တော့မှ အကျွတ်မခံနိုင်ပါ။ ဆရာလေးကတော့ ခင်မ၏ လက်ဆွဲအိတ်များ၊ ခြင်းများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံးဆွဲယူကာ

အုန်းတုံးတံတားပေါ်မှာ ဟန်ချက်ညီစွာလျှောက်၍ အခေါက်ခေါက် သယ်ပေးနေသည်။ နောက်ဆုံး အိတ်တစ်လုံးကို ဆွဲအယူတွင် ခင်မက အားနာစွာဖြင့် ဟန့်တားမိရသည်။ မိန်းမလုံချည်တွေ အသုံးအဆောင်တွေပါသဖြင့် ဆရာလေးကို သယ်ခိုင်းရမှာ အားနာ မိသည် အမှန်။

ဒါကို ရိပ်မိသော ဆရာလေးက “ဟင်း” ခနဲ တစ်ချက်ရယ် လိုက်ရင်း “ရပါတယ် ဆရာမရယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး” ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆွဲ၍ ကမ်းပေါ်တက်သွားခဲ့သည်။ သည်တစ်ခါ ခင်မအလှည့်ပဲ ကျန်တော့သည်။

* * *

သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ရင်း ခင်မ စိတ်ကိုတင်းလိုက်ရသည်။ ကမ်းစပ်တွင် ဆင်ခြေလျှော နွံပြင်ထဲမှာခင်းထားသည့် အုန်းတုံးက အနည်းဆုံး ပေသုံးလေးဆယ်လောက်တော့ ရှိမည်။ အောက်ခံ နွံပြင်ထဲတွင် တစ်ဝက်ခန့်မြုပ်နေကာ အနှစ်နှစ်အလလက တက် နေသည့် နွံနှစ်တွေ ရေညှိတွေနဲ့ ချောကျိနေသည်။ ဘယ်နှယ့်လုပ် တက်ရပါဟုတွေးပြီး ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေရသည်။ ထိုလုံးလုံးချောချော အုန်းတုံးတံတားပေါ် လျှောက်ရမည်မှာ ကြိုးတန်းပေါ် လျှောက်ရ သကဲ့သို့ ခက်ခဲပေလိမ့်မည်။

ဘေးမှာ ကိုင်စရာတန်းကမရှိ။ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ဝေးဝေး စိုက်ထားသည့် ခရင်ဝါးတိုင်ကလေးတွေက ယိုင်ယိုင်နဲ့နဲ့နှင့် စီးထား

သည့် ဖိနပ်ကလည်း ဒေါက်တစ်လက်မခန့်သာမြင့်သော ကြိုးသိုင်း ဖိနပ်အဖြူကလေး ခင်မ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

ထိုစဉ်မှာပင် မိန်းမခပ်ရွယ်ရွယ်နှစ်ယောက် နွံပြင်ထဲမှာ တစွပ် စွပ်နင်းရင်း ဆင်းချလာကာ ခင်မ၏ ဘေးဘယ်ညာနှစ်ဖက်မှတွဲ၍ ခေါ်လေသည်။

“အဘရေ ... အဘရဲ့ ရေဆင်းတံတားတော့ ပြင်မှဖြစ်မယ်ဗျို့” ဆရာလေးက အိမ်ရှင် ဘိုးဆံအိတ်ကို လှမ်းပြောနေသံ ကြားရ သည်။

ခင်မတို့ ဘိုးဆံအိတ်၏အိမ်ကလေးပေါ်ရောက်၍ ရေနွေး ကြမ်းဝိုင်းမှာ ထိုင်မိသည်အထိ ခင်မရင်တွေ တဖျပ်ဖျပ်ခုန်နေဆဲရှိ သေးသည်။ သည်ရွာသည်လိုနေရာမျိုးမှာ ငါနေလို့ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလား ဟုလည်းတွေးကာ စိုးရိမ်စိတ်တွေက တဖွားဖွား ပေါ်နေသေးသည်။

ခင်မ နေဖို့စားဖို့ ကိစ္စတွေ အစစစီစဉ်ပြီး ဆရာလေး တစ်ယောက် ခတ်သမ္ပန်ကလေးနှင့် မြို့သို့အပြန်မှာတော့ ဝမ်းနည်း အားငယ်စိတ်တွေဝင်နေသည့် ခင်မတစ်ယောက် မိခင်နှင့်ခွဲခွာခြင်း ခံရသည့် ကလေးငယ်လို အားငယ်စိုးရွံ့စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဆရာမ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့နော်။ လိုတာရှိရင် လူကြုံနဲ့စာရေးပြီး မှာလိုက်။ ကျွန်တော်လည်း မကြာမကြာ လာခဲ့မယ်” ဆရာလေးက နှုတ်ဆက်အားပေးချိန်မှာတော့ ခင်မသည် အားကိုးသော မျက်ဝန်း အစုံနှင့် ဆရာလေးကိုငေးရင်း နှုတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်နေတော့ သည်။

လယ်ကွင်းတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းလျက်ရှိသည့် မူလတန်းကျောင်းကလေးသည် ရွာနှင့်အတော်လှမ်းလေသည်။ ခင်မနေသည့် အဘိုးဆံအိတ်တို့အိမ်နှင့် အနည်းဆုံး နာရီဝက်ခန့်လောက်လျှောက်ရသေးသည်။ လမ်းဟုဘုရားစူးခေါ်ရမည့် ရွှံ့ဗွက်ကန်သင်းတွေပေါ်မှာ မလဲမပြိုအောင် ဂရုစိုက်၍လှမ်းရင်း ဘာကြောင့်များ ရွာနှင့်သည်လောက်ဝေးဝေးမှာ ဆောက်ထားရပါလိမ့်ဟု အစတုန်းကတော့ ခင်မနားမလည်ပါ။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသရှိ ရွာကလေးတွေသည် ရေမြေသဘာဝအနေအထားအရ မြစ်ကမ်း ချောင်းကမ်းပါးများတွင်သာမေးတင်၍ တည်ထားကြစမြဲဖြစ်သည်။ အသွယ်သွယ်ယှက်ဖြာစီးဆင်းနေကြသည့် ချောင်းကလေးတွေသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အလှမ်းဝေးကြ၏။ သို့ဖြစ်ရကား တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာသည်လည်း တစ်ခေါ်မက နှစ်ခေါ်မက ဝေးကြတော့သည်သာ။

ထိုရွာကလေးတွေဆီမှ ကျောင်းလာတက်ရသည့် ကျောင်းသူကျောင်းသားကလေးတွေ သွားရလာရ အဆင်ပြေစေရန် ရွာအားလုံး၏အလယ်လောက်တွင် ကျောင်းကလေးဆောက်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း နောက်မှ သိရပါလေသည်။

မိုးများ ရေဝင်သည့်ဒေသပေမို့ ခြေတန်ရှည်ကလေးနှင့်ဖြစ်၏။ ကျောင်းကလေး ဝန်းကျင်တစ်ခွင်တွင် ကျယ်ပြန့်သောလယ်ပြင်ကြီးက ပတ်ချာဝိုင်း၍နေသဖြင့် တိုးတိုက်ဖြတ်သန်းလာသော လေပြည်ထဲတွင် ကောက်ပင်ရနံ့တို့ စိမ်းစိုလတ်ဆတ်စွာစီးမျောပါနေကြသည်။ ကျောင်းကလေးရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်

ကြာပင်တောကြီးရှိသည်။ တချို့နီ၊ တချို့ဖြူ၊ တချို့က ပြာတာတာနှင့် ရေပြင်ပေါ်မှာ ကြာငုံ၊ ကြာဖူး၊ ကြာပန်းကလေးတွေ လန်းစွင့်ဖူးပွင့်လို့နေတာတွေ၊ လယ်ကန်သင်းဘေးတစ်လျှောက် ကောက်လိုင်းတိပန်းပွင့်ကလေးတွေ၊ ချစ်စရာကန်စွန်းပွင့်ကလေးတွေကိုကြည့်မောရင်း၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ခင်မတစ်ယောက် လွမ်းသလိုလိုကြီး ဖြစ်နေမိတတ်သည်။

လယ်ကွင်းပြင်တစ်ခုမှာ မုတ်သုံမိုးတွေ ညိုလာပြီဆိုရင်ဖြင့် တအုန်းအုန်းတပြုန်းပြုန်းနှင့် အဆက်မပြတ် ရွာချတတ်သည့်အောက်မိုးအောက်လေတွေကို အစတုန်းကတော့ ခင်မတစ်ယောက် ကြောက်နေမိသော်လည်း အခုတော့ ယဉ်ပါးနေခဲ့ပြီ။

တံငါရွာကလေးပေမို့ ငါးပိနဲ့၊ ငါးခြောက်နဲ့၊ ငါးညှီနဲ့တွေတထောင်းထောင်းထနေတတ်သည့်အတွက် ရေမွှေးဆွတ်၊ လက်ကိုင်ပဝါလေးကို နှာခေါင်းမှာအုပ်၍ အသက်ကိုမျှဉ်းကာ ရှူတတ်သော ခင်မတစ်ယောက် အခုတော့ အသားကျသွားခဲ့ပြီ။

မကြာမကြာ လာတတ်သော ဆရာလေးကိုလည်း ချောကျိကိုအုန်းတုံးတံတားထိပ်အထိ ဆင်းကာ မျှော်နေတတ်ပြီ။

ဆရာမလေး ခင်မ၏ စာသင်ခန်းနံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားနေကျ ပြက္ခဒိန်တောင် သုံးခုပြောင်းခဲ့ပြီ။ သုံးနှစ်ဆိုသော အချိန်ကာလသည် အခြားသူတွေအတွက် ကြာညောင်းသော ကာလဖြစ်ချင်ဖြစ်

နိုင်သော်လည်း ခင်မအတွက်ကတော့ စာတွေအားပါးတရသင်ရင်း ကျောင်းသူကျောင်းသားကလေးတွေ၏ အခက်အခဲတွေ ကျောင်း သားမိဘတွေ၏ လူမှုရေးတွေ ရပ်ရေးရွာရေးတွေကြားမှာ တက်ကြွ ပျော်ရွှင်စွာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရင်း ဖြတ်သန်းကျော်လွှားခဲ့ရသည် ဖြစ်၍ ကုန်လွန်ခဲ့မှန်းပင် သတိမထားမိခဲ့ပေ။

တွယ်တာစရာဆို၍ ဘာမှမယ်မယ်ရရမရှိသော ခင်မ တစ်ယောက် ကျောင်းရှေ့ကွင်းစပ်တွင် မတ်မတ်ကလေးရပ်ရင်း အကန့်အကန့် အကွက်အကွက် လယ်ကသင်းတွေနှင့်တန်ဆာဆင် ထားသော လယ်ပြင်ကျယ်ကြီးနှင့် ဟိုး ... ခပ်ဝေးဝေး တစ်နေရာ တွင် ပြာလွင်လွင် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတို့ ထိစပ်နေသည့်နေရာဆီ ငေးရင်း တစ်ခါတစ်ခါမှာတော့ မန္တလေးအနောက်ပြင် အာဠဝီ တံတားနားမှာ သူငယ်စဉ်ကတည်းကနေထိုင်ခဲ့သည့် အိမ်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ သူငယ်ချင်းတစ်စုနှင့် စက်ဘီးတွေကိုယ်စီနင်းပြီး မြောက်ပြင်ဘက်ဆီသွား။ မြောက်ဘက်ကျုံးပတ်လမ်းတစ်လျှောက် ပျော်ရွှင်စွာဖြတ်သန်းပြီး တောင်ခြေနားက သစ်သား သုဓမ္မာဇရပ် တန်းမှာ တစ်ထောက်နားကြ၊ ပြီးတော့ မန္တလေးတောင်ကြီးဆီ မမောစတမ်း ပြေးတက်ကြ၊ မြွေကြီးနှစ်ကောင်နားကနေ ဟိုး ... ခပ်ဝေးဝေး ရေညိုညိုတွေ ရစ်ခွေစီးဆင်းနေသည့် စစ်ကိုင်းတောင် ထိပ်က ဘုရားစေတီတွေကို လှမ်းမျှော်ငေးမောရင်း “ဇေယျာကမ်း အလှပန်းချီ” တို့ “စစ်ကိုင်းတောင်” သီချင်းတို့ကို သံပြိုင်သီဆိုပျော် မြူးခဲ့ရပုံတွေကိုလည်းကောင်း သတိရလွမ်းဆွတ်မိခဲ့ရသော်လည်း။

ခင်မဘွဲ့ရပြီးနောက်တစ်နှစ်မှာပင် အဖေနှင့်အမေ ပြင်ဦးလွင် အဆင်းတွင် ကားမှောက်ဆုံးသွားခဲ့ရသည်။ ထုပ်ထုပ်ထည်ထည် အတွင်းပစ္စည်းတွေနှင့် တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေးခင်မ အားငယ်ညှိုးနွမ်းနေချိန်တွင် ဆွေမျိုးသံယောဇဉ်ကိုအကြောင်း ပြုပြီး ပစ္စည်းရောလူပါ အပိုင်စီးချင်ကြသည့် ဆွေမျိုးနီးစပ် အဒေါ် ဝမ်းကွဲ၊ ဦးလေးဝမ်းကွဲ၊ မောင်၊ ညီမ ဝမ်းကွဲတွေကို ရွံ့လည်းရွံ့ ကြောက်လည်းကြောက်လှသဖြင့် -

ပစ္စည်းတွေကို ထုခွဲကာ ဘဏ်မှာအပ်ပြီး အိမ်ကြီးပေါ်လူငှား တွေ အမြန်တင်ကာ သူငယ်စဉ်ကတည်းက ဝါသနာပါလှသည့် ဆရာမဘဝကို ရဲရဲကြီး လျှောက်လှမ်းခဲ့သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ဆိုတာ ကြီးက ပြန်လည်တွေ့၍ ဆွေးချင်စရာတော့ ကောင်းလှသည် မဟုတ်ပေ။

တစ်လလျှင်တစ်ခေါက် မြို့ကလေးဆီ လစာထုတ်သွားရင်း တစ်မြို့နယ်ထဲမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ တဖြည်းဖြည်းနည်းလာ သည်ကို မြင်နေ ကြားနေရသည်။

တချို့လည်း မြို့ကြီးပြကြီးတွေဆီ တချို့လည်း မိမိတို့မွေးရပ် မြေဆီ ရေကြည်ရာမြက်နုရာ အဆင်ပြေရာဒေသတွေဆီ ပြန်လည် ပြောင်းရွှေ့သွားကုန်ကြပြီ။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ဆရာမရော မန္တလေး ပြန်မပြောင်းသေးဘူးလား။ ဆရာမ လုပ်သက်နဲ့ဆို အပြောင်းအရွှေ့တင်ရင် ရလောက်ပြီနော်” ဆရာလေးက သတိပေးလျှင် ခင်မတစ်ယောက် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံး၍ နေတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။

ဆရာလေးကတော့ ဘဝမှာ ရည်မှန်းချက်ကြီးသူပီပီ မြို့ကြီးဆီ ချဉ်းကပ်၍ ဘွဲ့လွန်တွေ၊ ပညာရေးဘွဲ့တွေ ထပ်ခါထပ်ခါယူ၍ သူ့ဘဝကို အနေမြင့်အောင် ကြံစည်နေသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာလေးနှင့် အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးရန်လိုနေပြီဟု ခင်မ တွေးနေမိသည်။

ခင်မကို ချစ်ပါသည်ဟုဆိုကာ ဘဝတစ်သက်တာလုံး လက်တွဲ ရမယ့် ခင်မရဲ့ချစ်သူသည် ခင်မ၏စိတ်သဘောထားကို နားလည် သဘောပေါက်ဖို့တော့ အမှန်ပင် လိုအပ်သည်။

မြို့ကြီးပြကြီးဆီ ဘယ်တော့မှ ပြန်လည်၍ ခြေဦးပင်မလှည့် တော့ဘဲ ခင်မတစ်ယောက် တောမှာပျော်မွေ့သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး သည့် အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြသင့်သည်ဟု ထင်မိသည်။

ခင်မ၏ချစ်သူသည် ခင်မ ပျော်ပိုက်သည့် တောရွာကလေးမှာ ခင်မနှင့်အတူ ပျော်မွေ့နိုင်ဖို့ လိုအပ်ပါလိမ့်မည်။ တောကျောင်းမှာ စာသင်ပေးနေသည့် တောကျသည့် တောက ဆရာမလေးပေမို့ လက်တွဲဖို့ နောက်တွန့်ခဲ့လျှင်လည်း ခင်မကတော့ တုန်လှုပ်ဝမ်းနည်း နေမည်မဟုတ်ပါပေ။

- * ကလေးတစ်အုပ်ရယ်နဲ့
အရေးမရှုပ်ပါဘု
တေးတစ်ပုဒ်လောက် အော်ချင်အော် ...
- * စာရွတ်လျှင် ဌာန်ကျာနပ်ပါဘိ
ကဗျာလွတ်တွင် ပန်ကျာဇာတ်ပေလ
သဒ္ဒါအထွတ်တင် စံဆရာအတတ်ကဖြင့်
တိုင်းရပ်ပြည်ကျော်
- * စ ... လုံးကို မျက်ဆံလှည့်ကာပ
င ... တစ်လုံးကို အထက်ပြန်တည့်ပါလို့
ဝ ... နှစ်လုံးကို မျက်မှန်ဖွဲ့ရုံမက
နက်ဖြန်တွေ ချဲ့ချဲ့ပြီး ပီတိနဲ့ပျော်
သီရိ မဟော်တွေပ အသစ်တိုးတက်ပွား
ပီတိ အကျော်ဇေယျ အစစ်မျိုးဆက်များ
- * ရှုကြည့်ပါ သူ့လိပ်ပြာ
သူ့သိက္ခာ သူ့စောင့်မြဲဟာမို့
သူ့စိတ်သဒ္ဒါမှာ သူ့ရိက္ခာ သူ့ရောင့်ရဲပါလို့
ဘဝ အမွဲအတေ သူညပြောသော်လည်း
ရခဲပေ ဒုလ္လဘစောသူမို့
သဘောအမှန်၊ မနောက်နှလုံးရယ်နှင့်
လောကဓံ အကြောင်းမခံရုန်းပါဘိ
“ဘုန်း” ရှိလူသား။

ပညာတန်ဆောင်မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖတ်လိုက်ရသည့် ဆရာမ ထီလာဝင်းယုမာ၏ ကဗျာကလေးကို ခင်မ ကြိုက်နှစ်သက်လွန်းလှ၍ ခိုင်ယာယီ ပထမစာမျက်နှာမှာ ကူးထားမိရုံမက အလွတ်ရအောင် ကျက်ထားလိုက်မိသေးတော့၏။

ရံဖန်ရံခါ ခင်မတစ်ယောက် အခက်အခဲတွေနှင့် ကြုံတွေ့ရလေတိုင်း၊ ခင်မ၏စိတ်တွေ တွေဝေမိလေတိုင်း ထိုကဗျာကလေးကို ဖတ်၍ လောကဓံကိုအကြောမခံဘဲ အားမာန်တွေအပြည့်နှင့်ခေါင်းကိုမော့၊ ရင်ကိုကော့ကာ တောကျောင်းဆရာမလေးဘဝကို တန်ဖိုးထားပြီး မြဲမြဲကြီး ဖက်တွယ်ထားမိခဲ့ပါပြီ ...

အနောက်တောင်ဆီမှာ မုတ်သုံမိုးစက်ပွင့်တို့ကို ထွေးပွေ့သယ်ဆောင်လာကြသည့် တိမ်ဆိုင်တိမ်လိပ်၊ တိမ်ရိပ်မည်းမည်းကြီးတွေ၊ ပြာလွင်မှိုင်းညို၊ ကောင်းကင်တစ်ခုမှာ တရွေ့ရွေ့ လွင့်မျောပါလာကြပြီဆိုလျှင်ဖြင့် ခင်မတို့ ကျောင်းကလေး ဝန်းကျင်မှာရှိသည့် လယ်ကွင်းတွေထဲက စပါးပင်အပျိုမတို့ လည်တမော့မော့၊ ခေါင်းတစ်ခါခါ ခါးကလေး တနွဲ့နွဲ့နှင့် မိုးစက်မိုးပွင့်တို့ကို ပန်ဆင်ရန် ငုံ့လင့်လို့နေကြလေပြီ။

ဘယ်သူတွေ တန်ဖိုးထားထား မထားထား၊ ဘယ်သူတွေ ပန်ဆင်ဆင်၊ မဆင်ဆင်၊ ကြာဖြူ၊ ကြာနီ၊ ကြာပြာတွေကတော့ လယ်တောတစ်ခွင်မှာ ဝေလွင်လွင် ပွင့်ဖူးနေကြပြီ။

ထိုကဲ့သို့ မိုးသက်တွေဆင်၊ လယ်ပြင်မှာ ရေတွေဖွေးလေတိုင်း ကျောင်းကလေး၏ ပြတင်းပေါက်မှာ လက်ထောက်ငေးမျှော်ရင်း၊ စိမ်းမြရီဝေ လယ်ကွင်းတွေကြားမှာ ဖြတ်၍ဖောက်ထားသည့် ရွာလမ်းကလေးရဲ့အပေါ်မှာ ခြေကလေးတွေ မြဲမြဲကုပ်တွယ်၊ လွယ်အိတ်ကလေးတွေကို ကိုယ်စီလွယ်ပြီး ကျောင်းသွားဖော်သူငယ်ချင်းတွေနှင့်ပျော်ခင်းဖွဲ့ကာ ကျောင်းတက်လာကြသည့် တပည့်ကလေးတွေကို ငေးမျှော်နေမိရင်း ရင်တွင်းမှာတော့ စေတနာတွေ ဝေဖြာနေမိသေးသည်။

သူတို့လေးတွေ၏အပေါ်မှာ သဲသဲမဲမဲကြပက်၍ ကျလာမည့် မိုးစက်မိုးပွင့်တွေကို မလုံနိုင်မှန်းသိပေသော်ငြား သူ့လက်ဖဝါးလေးတွေဖြန့်ကာ မိုး၍ကာ၍ ပေးထားချင်စိတ်တွေက တားမရဆီးမနိုင်လှိုင်လှိုင်ကြီး ပေါ်လာမိလေသည်။

ခင်မလို စေတနာလက်ဖဝါးတွေ၊ အကြင်နာလက်ဖဝါးကလေးတွေ၊ ကရုဏာလက်ဖဝါးပိုင်ရှင်တွေ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ကနေ တစ်ရာ၊ နှစ်ရာ၊ တစ်ထောင်၊ နှစ်ထောင်၊ တစ်သောင်း၊ နှစ်သောင်းမက များလာခဲ့လျှင်ဖြင့်။

ဘယ်ဝယ်သောင်ကမ်း ပြန်လမ်းမှိုင်းမှုန်ရီ

မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးကို အလျားလိုက်အရှိန်နှင့်ပြေးနေသော သုံးထပ်သင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် လေတွေတဝုန်းဝုန်းတိုက်ခတ်လျက် ရှိ၏။ ခပ်ကြမ်းကြမ်းတိုးတိုက်နေသော လေကြောင့် မြစ်ပြင်ပေါ်တွင် လှိုင်းတွေတဖျပ်ဖျပ် ထခုန်လျက်ရှိ၏။

လှိုင်း၏ထိပ်ဖျား၌ လွင့်စင်မြောက်တက်လာသော ရေစက် ရေမှုန်များသည် မြစ်လေနှင့်အတူ ခိုတွဲလိုက်ပါလာကြသဖြင့် လေသည် စိုစိုထိုင်းထိုင်းရှိ၏။

ထုနှင့်ထည်နှင့်ကြီးမားလှသော သင်္ဘောကြီးကတော့ မြစ်ပြင်မှာ တဖျပ်ဖျပ်ထခုန်နေသော လှိုင်းတို့ကို ရှိသည်ဟုမထင် တိုးတိုက်ကျော်ဖြတ်ကာ ကုန္တရေရခရီးနှင့်လျက်ရှိသည်။

သင်္ဘောကြီးမှ ပြေးထွက်သွားကြသော လှိုင်းလုံးကြီးများသည် မြစ်၏ ဝဲယာကမ်းနှစ်ဖက်ကို အရှိန်နှင့်ပြေးဝင်လိမ့်တက်နေကြသည်။ မြစ်ကမ်း၊ ချောင်းကမ်းတို့ သဘာဝ ပေါ်ထွန်းနေတတ်ကြသော ညိုသည်လည်းမဟုတ် ဝါသည်လည်းမမည်၊ ပြာသည်ဟုလည်း မဆိုနိုင်သောအရောင်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားကုန်သော

ဘယ်ဝယ်သောင်ကမ်း ပြန်လမ်းမှိုင်းမှုန်ရီ ၁၇
သောင်စပ်ပေါ်တွင် အစာရှာနေကြသည့် ဗျိုင်းအောက်၊ စနိုက်၊ ရေကြက်၊ ရေညောင်ကောင်စသည့် ငှက်တို့သည် လှိုင်းလုံးတွေပြေးဝင်လာလျှင် ပျံတက်ရှောင်ရှားပေးကြပြီး၊ လှိုင်းလုံးတွေပြန်လည်လိမ့်ဆင်းသွားသည့်အခါ သောင်စပ်ပြန်ပြန်ပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ငွေရောင်တောက်တောက် ငါးခုံးမပေါက်ကလေးများ၊ ငါးစင်စပ်များ၊ ငါးမော့တော့ကလေးများ၊ ပုစွန်ဆိတ်ကလေးများကို ထိုးဆိတ်စားရင်း ပျော်မြူး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

နီနီသည် ယုန်မွေးဆွယ်တာ ပန်းဆီရောင်ကလေးကို ရင်ဘတ်ဆွဲစေလိုက်ပြီး အေးစိမ့်လာဟန်ဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ပိုက်လိုက်ရင်း အစ်ကိုကြီးကို လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။ သင်္ဘော၏ရှေ့ခန်းတွင် မတ်တတ်ရပ်ရင်း ကမ်းဘက်ဆီငေးနေသော အစ်ကိုကြီးကတော့ သူ့ကိုလာ၍စင်နေသော ရေစက်ရေမှုန်တွေကိုလည်း ဂရုမစိုက် တဝုန်းဝုန်းတဝါဝါတိုးဝင်နေသော လေတွေကိုလည်း သတိထား မိပုံမပေါ် ပကတိငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသည်။

ညနေဆည်းဆာနေခြည်သည် လှိုင်းလုံးများပေါ်တွင် ရွှေရောင်ပက်ဖျန်းပေးလျက်ရှိ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမြစ်ကမ်းနဘေးရှိ စာသင်ကျောင်းကလေးမှ ဖြူဖြူစိမ်းစိမ်းကျောင်းသားကလေးများသည် စပါးခင်းများအကြားတွင် မြူးတူးစွာ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားရင်း မှိုင်းပျပျရွာကလေးဘက်ဆီ သွားနေကြသည်။

ငယ်စဉ်က သရွတ်သွတ်မြစ်ကမ်းနံဘေး လယ်ကွက်များကြားတွင်ရှိသော မူလတန်းကျောင်းအိုကလေးတွင် စာသင်ကြားခဲ့ရသည့် ကလေးဘဝကို နီနီပြန်၍ သတိရလျက်ရှိသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်ကတည်းကလာဖို့ စီစဉ်ခဲ့ပေမယ့် ဆေးခန်းက သည်အတိုင်း ထားပစ်ခဲ့လို့မရတော့ လူစားရှာနေတာနဲ့ နောက်ကျသွားရတာ အဖေ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရတာပဲ ညီမလေးရာ”

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာသည့် အစ်ကိုကြီး၏ စကားသံကြောင့် နီနီသည် အစ်ကိုကြီးကိုကြည့်ရင်း “နီနီလည်း ဘာမှမထူးပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့သုံးလေးရက် အစ်ကိုကြီး ဖုန်းဆက်ပြောကတည်းက လာဖို့ ပြင်ဆင်ခဲ့တာပါပဲ၊ ကလေး နှစ်ယောက်နဲ့ ကျန်ခဲ့မယ့်ယောက်ျားကိုငဲ့ရ၊ ယောက္ခမတွေ့ရဲ့ ဆောက်လက်စနဲ့ ကန်ထရိုက်တိုက်တွေ့ရဲ့ အုတ်၊ သဲ၊ ကျောက်၊ ဘီလပ်မြေ၊ သံ၊ သစ်တွေ အရစ်ကျချပေးနေရတဲ့အလုပ်တွေ ရှင်းရနဲ့ အခုထွက်လာရတာတောင် ယောက်ျားက သိပ်ပြီး ကျေနပ်လှတာမဟုတ်ပါဘူး” ဟု စိတ်ထဲကနေ၍ ပြောနေမိသည်။

လွန်ခဲ့သော ရက်တွေတုန်းက အစ်ကိုကြီး၏ ဆေးခန်းသို့ အမေ ဖုန်းဆက်သည်ဟုဆို၏။ အဖေက သားနဲ့သမီးကို တွေ့ချင်လို့ဟု ပြောသည်။ အစ်ကိုကြီးက “အဖေ နေမကောင်းလို့လား” ဟု မေးတော့ “အင်း” ဟု ခပ်တိုတိုပြောကာ ဖုန်းချသွားသည်တဲ့။

နီနီတို့မွေးဖွားရာ ရွာကလေးသည် ဝါးခယ်မမြို့မှ ပဲ့ထောင်ဖြင့်ပင် တစ်နာရီကျော် နှစ်နာရီနီးပါးသွားရသေး၏။ အမေ ဝါးခယ်မဈေးကို လိုင်းသင်္ဘောဖြင့်လိုက်ပါပြီး ဖုန်းဆက်တာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

အမေ၏စရိုက်ကိုက တိုတိုပြတ်ပြတ်ပြောတတ်၏။ ဘယ်တော့မှ ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ သိုင်းသိုင်းဝိုင်းဝိုင်း ဆိုတတ်သည်မဟုတ်။ သားသမီးများကိုချစ်သော်လည်း ဘယ်သောအခါမှ အလိုမလိုက် ခပ်ပြတ်ပြတ် စည်းကမ်းနှင့်ဆက်ဆံတတ်၏။

အဖေကတော့ သားနှင့်သမီးကို ချစ်လည်းချစ်၊ အလိုလည်း လိုက်တတ်၏။ သား ရှစ်တန်းကျောင်းသား၊ သမီး ခြောက်တန်းကျောင်းသူကို သူငယ်ချင်းလို ပေါင်းတတ်၏။

ဟိုးခေတ်က H.S.F ခေါ် ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ရ စာမေးပွဲအောင်ကာ ရွာမှာ မူလတန်းကျောင်းအုပ်ဖြစ်သော အမေ့ကိုလည်း အလွန်အထင်ကြီး၏။ ဘာမဆို အမေ့သဘောအတိုင်းသာ အဖေက လိုက်နာဆောင်ရွက်လေ့ရှိ၏။ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးကိစ္စများတွင် အမေ့သဘောတစ်ခုသာဖြစ်၏။ အဖေသည် ပညာစုံအောင်မသင်ခဲ့ရဘဲ အင်းသားကြီးဖြစ်ခဲ့ရသော သူ့ဘဝကို ကျေနပ်ခဲ့ဟန် မတူပေ။ သူ့ခေတ်နှင့်သူ့အခါ ပညာတတ်မိန်းမကိုရထားသဖြင့် အစစအရာရာ အမေ့ကို အလျှော့ပေးထားဟန်ရှိ၏။

သို့သော် သားနှင့်သမီးနှင့်ပတ်သက်လာလျှင်တော့ အမေ့ကို ဖီဆန်တတ်၏။ အမေဆူတာ၊ ရိုက်တာကိုမကြိုက်၊ မာန်တာ မဲတာ

ကိုယ် သဘောမကျ၊ သူ့အသက်ထက် ချစ်သည်ဟုလည်း ခဏခဏ ပြောတတ်သဖြင့် အမေနှင့် သိပ်တည့်လှသည်မဟုတ်။

“ပညာတော့ တန်းကုန်အောင်သင်ဟေ့၊ ပညာမတတ်ရင် သိပ် မျက်နှာငယ်တာကွ၊ သိလား” ဟု အမေ့ကို စောင်းကာချိတ်ကာ လည်း ပြောတတ်၏။

“စိတ်ချပါအဖေရာ၊ ပညာသင်ဖို့က သားတို့တာဝန်ထား၊ ကျောင်းစရိတ်သာ လုံလောက်အောင် အဖေရှာပေးတော့” ဟု အစ်ကိုကြီးကပြောလျှင် “တက်စမ်းပါဗျာ၊ တက်စမ်းပါ။ တန်းကုန် အောင်သာ တက်စမ်းပါ။ ငါ့သားသမီးတွေ ကျောင်းထားဖို့က အဖေ တာဝန်သာထားစမ်းပါ။ အဖေ အင်းရေထဲက မတက်စတမ်း ရှာချင် ရှာရစမ်းပါစေ၊ မပူနဲ့ကွ။ မှတ်ထား ... ဟောသည် အဖေ အင်းချောင်းကြီးထဲမှာ ရေတွေမခန်းသ၍ ငါးတွေရှိမှာပဲ သားနဲ့ သမီးရဲ့ ကျောင်းစရိတ်လောက်ကတော့ကွာ ...”

အဖေပြောမည်ဆိုလည်း ပြောလောက်ပါသည်။ တစ်နှစ် တစ်နှစ် အဖေအင်းချောင်းကထွက်သော ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေ၊ ငါးပိ တွေ၊ ငါးခြောက်တွေဆိုတာ နည်းတာမဟုတ်၊ ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုး အိမ်နှင့် ဝမ်းစာစပါးနှင့် ငါးပိငါးခြောက်လုပ်ငန်းတွေနှင့် အဖေ ဝင်ငွေက ကောင်းလှလေ၏။

စည်းစနစ်ရှိသော၊ စစ်စီတတ်သော အုပ်ချုပ်မှုတော်သော အမေ၏ စီမံခန့်ခွဲမှုအောက်တွင် စီးပွားရေးက တရိပ်ရိပ်

တက်လျက် ရှိသည်မဟုတ်လား။ သည်တော့ အဖေပြောအားရှိပေ တာပေါ့လေ။

အစ်ကိုကြီး ဆယ်တန်းကို လေးဘာသာဂုဏ်ထူးနှင့်အောင်၍ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ပြီး နောင်တစ်နှစ်တွင် နီနီ ဆယ်တန်းအောင် ကာ အမှတ်ကောင်းသဖြင့် ဝါသနာပါသည့် စက်မှုတက္ကသိုလ် တက် ခွင့်ရတော့ ကူနွေကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် နေတတ်သောအမေပင် ဟန် မဆောင်နိုင်ရှာဘဲ ခံစားချက်တွေ ပွင့်ထွက်လာခဲ့၏။

“သားနဲ့သမီးကို အမေက ပညာတွေအများကြီးတတ်စေချင် တာ၊ အမေမှာလည်း အကြောင်းရှိတယ် သားတို့ရဲ့၊ အမေ့ကို ငယ်စဉ်တုန်းက တိုင်းပြည်ကလည်း မငြိမ်းချမ်းတော့ ပညာကို အေးအေးဆေးဆေး မသင်ခဲ့နိုင်ဘူး၊ ပညာကို တန်ဖိုးထားရမှန်း၊ အလေးပေးရမှန်းလည်း ခုခေတ်လောက် မသိခဲ့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် အမေဟာ ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် မသင်ခဲ့ရဘဲ ကျောင်းထွက် လက်မှတ်ရ ပညာကလေးလောက်နဲ့ ကျောင်းဆရာမဖြစ်လာခဲ့တာ။ အမေ့ရဲ့ ကြိုးစားမှု၊ တာဝန်ကျေမှု၊ လုပ်သက်ရင့်မှုတွေကြောင့်သာ အခုလို မူလတန်းကျောင်းအုပ်ဖြစ်လာခဲ့တာ၊ သားတို့ကျောင်းမှာ တွေ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ ဝန်ထမ်းအင်အားဇယားဆွဲထားတာလေ။ အဲသည်ဇယားထဲမှာ ပညာအရည်အချင်းဆိုတာပါတယ်။ နောက်မှ ဆရာဖြစ်လာတဲ့ မူလတန်းလက်ထောက်ဆရာလေးတွေ ဆရာမ

လေးတွေဟာ အနည်းဆုံး B.A တွေ B.Sc တွေချည်းပဲဆိုတော့ ကျောင်းအုပ်ဖြစ်လို့သာ အပေါ်ဆုံးမှာ နေရာရပေမယ့်၊ အမေ့ရဲ့ ပညာအရည်အချင်းဟာ အနိမ့်ဆုံးပေါ့။

ဘယ်သူတွေက ပြောသည်ဖြစ်စေ မပြောသည်ဖြစ်စေ အမေကတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပညာနည်းတော့ သိမ်ငယ်စိတ်ရှိတာပဲ၊ ဒါကြောင့် အမေတို့ရဲ့ခေတ်အခြေအနေကြောင့် အမေတို့ မသင်ယူလိုက်ရတဲ့ပညာတွေကို အမေ့သားသမီးတွေလက်ထက်မှာ ရစေချင်တယ်၊ ဒါမှ အမေ့ရဲ့သားတွေသမီးတွေ လူတောထဲ တိုးဝင်ကြတဲ့အခါ အမေ့လို သိမ်ငယ်မှုမဖြစ်ကြရမှာ မျက်နှာမငယ်ကြရမှာ သိလား။ မင်းတို့အဖေကလည်း မင်းတို့ပညာရေးအတွက်သာဆိုရင် ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ၊ ဘယ်လိုပဲရှာရရှာရ တာဝန်ယူသတဲ့။ ကဲ ... အဖေတို့အမေတို့ဘက်ကတော့ တာဝန်ကျေပြီ၊ မင်းတို့မောင်နှမဘက်ကသာ”

အဖေနှင့်အမေတို့၏ စကားတွေကို ကြားယောင်ရင်း နီနီမျက်ရည်တွေတွေ့ကျမိ၏။ သည်အဖေ သည်အမေတို့ အိုကြပြီ၊ ဘာတွေလုပ်၍ ဘယ်လိုများနေကြရှာပါလိမ့်၊ နီနီတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်မှတစ်ပါး တခြား သားထောက်သမီးခံမရှိသော မိအို၊ ဖအိုနှစ်ဦးနှင့် မတွေ့ရသော နှစ်တွေတောင် ကြာလှပေါ့။

အဖေတို့အမေတို့၏ ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝကြပါသည်။ အစ်ကိုကြီးက ရိုးရိုး M.B.B.S ဘွဲ့သာမက ဘွဲ့လွန်တက်ပြီး၍ ဆေးကုသမှုပါရဂူကြီးပင် ဖြစ်နေပြီ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝချမ်းသာသော ဇနီးနှင့်သားသမီး သုံးယောက်နှင့် ရန်ကုန်မှာပင် အခြေကျနေပြီ။

နီနီသည်ပင် ဘဝတူ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ ယောက္ခမဦးစီးသည့် ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းကို လင်မယားနှစ်ယောက်အတူလုပ်ကာ ကလေးနှစ်ယောက်ရနေပြီ။ ဇနီးနှင့်ယောက္ခမအသိုင်းအဝိုင်းကို မလွန်ဆံ့ဝံ့သော အစ်ကိုကြီးသည် သူတတ်ကျွမ်းသည့်ဆေးပညာဖြင့် ဝင်ငွေရှာ၍ကောင်းလှသော်လည်း ဇရာဒုဗ္ဗလအရွယ်ကျ၍ အိုပြီနာပြီဖြစ်သည့် မိဘတို့ကို ပြန်စောင်းမျှလှည့်မကြည်နိုင်ခဲ့။

ပင်စင်ယူပြီးကတည်းက တရှောင်ရှောင်နှင့် ကျန်းမာရေးညံ့လာသော အမေနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အင်းရေထဲမှာ ငုပ်ချည်ပေါ်ချီ၊ ငါးတွေပုစွန်တွေနှင့် လုံးလားထွေးလား၊ ငါးပိတွေ ငါးခြောက်တွေနှင့် နပန်းလုံး၍ သားနှင့်သမီးတို့၏ ပညာသင်ကြားရေးစရိတ်ကို ရုန်းကန်ရှာဖွေခဲ့ရသော အဖေကလည်း အားအင်တွေ ကုန်ခန်းကာ ချူချာလာခဲ့ပြီ။ အမြစ်သေ၍အပင်ခြောက်နေပြီဖြစ်သော သစ်ပင်အိုကြီးလိုဖြစ်နေပြီ။ လေပြင်းကလေးတစ်ချက် ဝှေ့လျှင် ဗုန်းဗုန်းလဲတော့မည်။

ဒါဆို မိမိကရာ နီနီသည် တွေးရင်းတွေးရင်းက မိမိကိုယ်မိမိခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာမိတော့၏။ မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာကြီး

အပြစ်နှင့် ယောက္ခမ၏ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းတွေမှာ ဟော ... တစ်လုံး၊ ဟော ... တစ်လုံးနှင့် အထပ်မြင့်တိုက်ကြီးတွေ ဆောက်ပေးနေခဲ့သော်လည်း၊ မိမိတို့အရိပ်ခိုခဲ့သော မွေးဇာတိမြေက အဖေတွေ အမေတွေ၏ သစ်သားအိမ်အိုကလေးကို ကြမ်းတစ်ချောင်းမှ အစားထိုးမပေးနိုင်ခဲ့၊ နှစ်ကာလများစွာ ရာသီဥတုခံလာခဲ့ရ၍ ဆန်ခါပေါက်ကျလှဆဲဆဲ အိမ်မိုးသွပ်ပြားတွေကို တစ်ချပ်သော်မှ လဲမပေးဖြစ်ခဲ့၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ သားတွေသမီးတွေကိစ္စ၊ ယောက်ျားကိစ္စ၊ ယောက္ခမကိစ္စတွေနှင့်သာ လုံးလည်လိုက်နေခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။

“အစ်ကိုကြီး အဖေမသေနိုင်ပါဘူးနော်”

အစ်ကိုကြီးထံမှ စကားပြန်မရခဲ့၊ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း နီနီမေးခွန်းကိုဖြေရန် အဖြေရှိဟန်မတူချေ။

သင်္ဘောကြီးပေါ်မှနေ၍ တရိပ်ရိပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကမ်းနှစ်ဖက်ဆီ ငေးရီနေသော အစ်ကိုကြီး၏မျက်ဝန်းတွေထဲမှာတော့၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ နောင်တတစ်ဖန် ပူပန်ခြင်းတွေဖြင့် ဝေသီမှုန်ဝါးနေလိမ့်မည်ကို နီနီသိနေပါသည်။

သင်္ဘောဦးဖြင့် တိုးတိုက်ခွဲလိုက်သဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော လှိုင်းလုံးကြီးတွေက ပြေးဝင်ရိုက်ခတ်လိုက်သဖြင့် မြစ်ကမ်းဘေးသောင်ခုံပေါ်တွင် အစာရှာနေကြသော စဉိုက်ငှက်များ၊ ရေကြက်ကလေးများ လန့်ဖျပ်ပျံသန်းနေသည်ကို မြင်နေရသည်။ ကောင်းကင်တွင် ဆည်းဆာရီနေခြည်တွေက ဖျန်းပက်ထားသဖြင့်

အဆုပ်လိုက်၊ အခဲလိုက်လွင့်မျောနေကြသည့် တိမ်တိုက်တိမ်မျှင်တွေသည် ဝါသလိုလို၊ နီသလိုလို၊ ရွှေသလိုလို၊ ပြာသလိုလို၊ မိုင်းသလိုလိုနှင့် ကြည့်ရတာ လွမ်းစရာကောင်းနေတော့၏။ မကြာမီ နေဝင်ပေလိမ့်မည်။

တုံ့တေး၊ မအူပင်၊ ရွှေလောင်းစသည့် ကြားမြို့တွေ ကျော်ဖြတ် ပြေးလွှားလာခဲ့သော သင်္ဘောကြီးသည် ဝါးခယ်မဆိပ်ခံဘောတံတားဆီသို့ မောပန်းစွာ တရွေ့ရွေ့နီးလာခဲ့ပြီ။

ခြေကုန်လက်ပန်းကျအောင် မိုင်တစ်ရာကျော်ကျော် ပြေးလွှားခုတ်မောင်းလာရသဖြင့် မောပန်းနေပြီထင်သည်။ သက်ပြင်းချလိုက်သံကြီးနှင့်တူသော တဘော်ဘော်၊ ဥဩသံရှည်ကြီးပေးကာ ဆိပ်ခံဘောတံတားဆီ ပြေးဝင်ဆိုက်ကပ်လိုက်လေ၏။

နီနီနှင့်အစ်ကိုကြီးသည် ပစ္စည်းပစ္စယများ အမြန်သိမ်းဆည်း၍ သင်္ဘောကြီးဆီ အလှူအယက် ချဉ်းကပ်လူခေါ်နေကြသည့် အမြီးနှစ်ခွခတ်သမ္ဗန်များ၊ ပဲ့ထောင်များထဲမှ ... ပဲ့ထောင်စက်လှေတစ်စီးပေါ် အမြန်တက်ကာ “မကျီးချောင်းကို မြန်မြန်မောင်းပေးပါဗျာ” ဟု အစ်ကိုကြီး၏ စကားသံအဆုံးတွင် စက်သံတုတ်တုတ်ထုန်းထုန်းပေးကာ ပဲ့ထောင်ကလေးသည် ဝါးခယ်မဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီ။ ရွာသို့ရောက်ရန် တစ်နာရီကျော်ကျော် မောင်းရဦးမည်။

လရောင်ပက်ဖျန်းထားသော မြစ်ရေပြင်သည် ငွေရောင် တဖိတ်ဖိတ် လက်လျက်ရှိသည်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသပေမို့ မြစ်ရေ သည် နွေဦးရာသီတွင် ကြည်လင်စိမ်းမြဲလျက်ရှိ၏။ မိုးရာသီလို လှိုင်းဂယက်တွေမရှိ၊ နောက်ကျိုမှုမရှိ၊ နုန်းတွေနွံတွေ ရောနှော ပျော်ဝင်နေခြင်းမရှိ၊ ဗေဒါအုံတွေ၊ ဒိုက်သရောပုံတွေ၊ စုပုံမျောပါ လာခြင်းမရှိ၊ ပကတိကြည်လင်လျက်ရှိသည်။ တစ်ညလုံးနီးပါး သင်္ဘောစီးလာရသဖြင့် အိပ်ရေးပျက်မျက်လုံးများသည် နီရဲ ဖန်တွတ်လျက်ရှိ၏။

အစ်ကိုကြီးက ပဲ့ထောင်စက်လှေကလေးနံဘေးကိုကျော်၍ မြစ်ရေကိုလက်ဖြင့်ခပ်ပြီး မျက်နှာကို တဖျန်းဖျန်းသစ်သည်။ ဇက်ပိုး ကို မြစ်ရေဖြင့်တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်၍ လန်းအောင်ပြု၏။ ထိုအခါ နီနီပင် စိတ်ပါလာကာ မြစ်ရေကိုလက်ခုပ်ဖြင့်ခပ်၍ မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ အား ... အေးမြလန်းဆန်းသွားပါလား ... သည်မြေမှာမွေး၊ သည်ရေ ကိုသောက်၍ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသော နီနီတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် ဝိဘိကလေးဘဝကို ပြန်ရောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဝေလီဝေလင်းမှောင်ရီနေဆဲသာဖြစ်၍ မြစ်ပြင်တွင် အသွား အလာ မထူထပ်သေး။ လက်လှော်လှေတွေ၊ တံငါလှေတွေ၊ တစ်စင်းတလေသာ ပြောက်တိပြောက်ကျားတွေ့ရပြီး ကျော်ဖြတ် လာခဲ့သည်။ လတ်ဆတ်အေးမြလေပြည်ထဲတွင် ရေ၏ရနံ့၊ လတာ ရွံ့နွံ၏ရနံ့နှင့်ရောကာ ငါးညှီနံ့သင်းသင်းကလေးကိုပါ ရနေသည်။ ဒါဟာ နီနီတို့ မွေးရပ်မြေအစစ်ပါပဲ။

“မြန်မြန်မောင်းပါဗျာ” အစ်ကိုကြီးက လောဆော်နေသဖြင့် ပဲ့ထောင်ကလေးသည် စက်ကုန်ဖွင့်ကာ ခိပ်ခိပ်ပြေးအောင် မောင်း နှင်လျက်ရှိ၏။ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် သောင်တန်းကြီးတွေ နောက်မှာကျန်ခဲ့ပြီး စိမ်းမြဲတောအုပ်တွေ၊ လက်ပြယ်မ်းနွဲ့ကာ ကျန် ရစ်ခဲ့ကြပြီ။ နောက်ထပ်သောင်ကမ်းညှိညှိကြီးတွေကို ကျော်လိုက် လျှင် သူတို့ရွာကလေး၊ အဖေနှင့်အမေတို့ရှိရာ အိမ်ကလေးကို ရောက်ပေတော့မည်။ နီနီ၏ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့်ခုန်သော ရင်ခုန်သံသည် ပဲ့ထောင်စက်သံနှင့်အပြိုင် မြည်ဟည်းလျက်ရှိ၏။

“အစ်ကိုကြီး အဖေ မသေနိုင်ပါဘူးနော် ...” မရိုးနိုင်သော မေးခွန်းကိုပင် ထပ်မေးဖြစ်ပြန်သည်။ အစ်ကိုကြီးကလည်း ထုံးစံ အတိုင်း တိတ်ဆိတ်စွာ အဖြေပေးနေတော့သည်။ “ဘုရားမလို့ အဖေ့ကို အသက်ရှင်လျက်တွေ့ရပါစေလို၏ဘုရား” နီနီ၏ ဆုတောင်းသံသည် ရင်ထဲမှာပင် ဆူညံစွာ ...

“အဲ ... အဲ ... ဟောဟိုရှေ့က ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်ကြီး ဘေးက တံတားမှာ ကပ်ပေးပါဗျာ” အစ်ကိုကြီး၏စကားသံအဆုံး တွင် ပဲ့ထောင်ကလေးသည် စက်သတ်၍ တံတားဆီ ဝင်ကပ်၏

နံနက်ခင်း၏ ရှေ့ပြေးလင်းအရုဏ်သည် ဖြူသလိုလို၊ နီ သလိုလိုနှင့် ဝေဝါးစွာ လင်းစပြုနေပြီ။ ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်အိုကြီး သည် နီနီတို့ငယ်စဉ်တုန်းကလိုပင် ကမ်းစပ်မှနေ၍ ရေထဲသို့ ငုံ့ကိုင်း

ဤပေါက်နေဆဲရှိ၏။ ဖားလျားကျနေသော အမြွှာအမြွှာ မုတ်ဆိတ်မွေးများနှင့် ရေပြင်ကို တို့ထိကစားနေဆဲရှိသေး၏။ နီဝါဝါ ညောင်သီးကလေးတွေ သီးနေဆဲရှိသေး၏။ ညောင်သီးကြိုက်သော ဗွတ်ကလုံငှက်ကလေးတွေက ထိုးဆိတ်စားနေသဖြင့် ရေပြင်ထဲသို့ တဖွဲ့ဖွဲ့ ကြွေကျနေဆဲရှိသေး၏။

ထိုညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်ကြီး၏ဘေးတွင် ခပ်ယိုင်ယိုင် တံတားအိုကလေး တစ်စင်းက ကျောခင်းနေဆဲရှိသေးသည်။ ထိုတံတားအိုကလေးအတိုင်း တက်သွားလျှင်တော့ . . .

“အဖေရေ ... အဖေ ... အဖေ ...” နီနီရော အစ်ကိုကြီးပါ အော်၍ ခေါ်ရင်း ရေဆင်းတံတားကလေးဆီမှ အပြေးတက်လိုက်ကြသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အိမ်ကလေးဆီမှ ရေနံဆီမီးခွက်အလင်းရောင်ကလေး လင်းလက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး “သားနဲ့သမီးလားဟေ့” ဟု အဖေ့ အသံတိမ်တိမ်ကလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။

အဖေ့အသံကိုကြားလိုက်ရလျှင် မောင်နှစ်မနှစ်ယောက်သားတံခါးဖွင့်ပေးသောအမေ့ကိုပင် နှုတ်မဆက်အားဘဲ အဖေရှိရာအတင်းပြေးဝင်ကြ၏။

အဖေသည် ဘုရားစင်ကလေးရှေ့ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ကိုယ်တစ်ပိုင်းကိုစောင်ခြုံထားရင်း သားနှင့်သမီးကို ပြုံးလျက်ကြည့်နေသည်။

နီနီနှင့်အစ်ကိုကြီးသည် အဖေ့ရှေ့တွင် ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ကြပြီး အဖေ့ခြေသလုံးနှစ်ဖက်ကို အားပါးတရ ဖက်ထားလိုက်ကြသည်။ အဖေ့မျက်နှာကို မော်၍ ကြည့်လိုက်ကြ၏။

အဖေ ပိန်လွန်းလှပါကလား၊ နီနီတို့ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ လေးလုံးခြောက်ဖက်ကြီးနှင့် ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းကာ ကြွက်သားအပြိုင်းအပြိုင်းနှင့် အင်းသားကြီး ဦးလူမောင်မှ ဟုတ်ပါလေစ၊ ကတုံးဆံပင်လက်နှစ်သစ်လောက်ကလည်း ဖွေးဖွေးလှုပ်လို့ပါလား။ ခွက်ဝင်နေသော ပါးနှစ်ဖက်၊ မှုန်မွဲဝေသီနေသော မျက်ဝန်းအစုံမှာတော့ ဝမ်းသာမျက်ရည်တွေ သီသီဝေလို့။

“သားတို့ သမီးတို့ နေကောင်းကြတယ်မဟုတ်လား” မေးပြီး သားနှင့်သမီးတို့၏ ခေါင်းကိုလက်ဖြင့် ဖွဖွအုပ်၍ကိုင်လိုက်စဉ်မှာတော့ နီနီတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး အဖေ့ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ် မျက်နှာအပ်ကာ ရှိုက်ငိုလိုက်မိကြတော့၏။

အဖေသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောမလိုလို အားယူရင်း မပြောတော့ဘဲ တံတွေးတွေကိုသာ မျို၍မျို၍ချနေတော့သည်။ ပြီးမှ “အဖေကတော့ ဒီတစ်သက်မှာ သားတို့သမီးတို့နဲ့တွေ့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့တောင် ထင်မိတယ်၊ မင်းတို့ အမေလည်း မနေရရှာပါဘူး၊ မြို့က ဆရာဝန်ကလေးပင့်ပြီး ဆေးကုရတာ၊ ကိုယ်ခွဲကမရှိတော့ မြို့မှာ ဆေးရုံသွားတက်ဖို့တောင် မလွယ်ဘူးလေ၊ အဖေ့အင်းလုပ်သားဟောင်းတွေနဲ့၊ မင်းတို့ အမေရဲ့တပည့်တွေကတော့ ပြောကြပါရဲ့ သူတို့စောင့်ပေးမယ်လို့” အဖေသည် စကားပြောရင်း

မေ့လာဟန်တူ၏။ အမေ လှမ်းပေးသော ရေတစ်ခွက်ကို အသာ သောက်လိုက်၏။

“ကိုယ့်အတွက်နဲ့ သူတစ်ပါးကို ဒုက္ခပေးချင်တာနဲ့၊ သူတို့ကို လည်း မပြောတော့ပါဘူး၊ တို့ရွာဦးကျောင်းက ဘုန်းကြီးဟော သလိုပဲ ခန္ဓာရလာကတည်းက တစ်နေ့မှာ အိုရမယ်၊ နာရမယ်၊ သေရမယ်တဲ့၊ ဒါတွေက တစ်ခါတည်း ကပ်ပါလာပြီးသားတွေလေ၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့အမေကို ပြောရတယ်၊ အိမ်မှာပဲ ကုမယ်၊ ဆေးရုံ မသွားတော့ဘူး၊ သေတစ်ကံ ရှင်တစ်ကံပဲလို့၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲ တရားနဲ့ဖြေဖြေ သားတွေသမီးတွေကို တွေ့ချင်စိတ်ကိုတော့ ဖြေလို့ မရနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးအနေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ရအောင်ခေါ် ပေးစမ်းပါလို့၊ ... အခုလို သားရောသမီး အဖေဆီ အရောက်လာ ခဲ့ကြတဲ့အတွက် အဖေသိပ်ကို ဝမ်းသာတာပဲကွာ ... ”

တုန်ရီမောဟိုက်စွာ တစ်ခွန်းချင်းလေးလေးကြီး ပြောနေသော အဖေစကားသံတွေကိုကြားရတော့ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး အသံထွက်အောင် ရှိုက်ငိုမိကြတော့၏။

“ကလေးတွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် ပြောမနေပါနဲ့တော် ... ရှင် တွေ့ချင်တဲ့သားသမီးတွေနဲ့ အခုတွေ့နေရပြီပဲ၊ ဘာအားငယ် စရာရှိလို့လဲ၊ ရှင်သားကြီးတစ်ယောက်လုံးက သမားတော်ကြီးလေ အမောပြေသွားအောင် နွားနို့လေးသောက်လိုက်နော်”

အမေက အဖေ့ကို ချော့မော့ပြီး နွားနို့တိုက်ကာ သားနှင့်သမီး အတွက်ပါ ယူလာပေးသည်။ နီနီက အမေ၏ခါးကိုဖက်၍ ပခုံးတွင် ပါးကိုကပ်၍ မှီလိုက်သည်။ အမေ၏ ပခုံးစွန်းကလေးသည် အရိုး နှင့်အရေသာရှိတော့၍ ပိန်ကပ်ကြုံလှိုလွန်းလှ၏။ အမေတောင် အတော် အိုမင်းနေပါပြီကောဟု တွေးပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်မိ၏။

ကိုကြီးကတော့ အဖေနှင့်နှစ်ယောက်သား၊ ရောဂါအကြောင်း တွေပြောပြီး ဆရာဝန်ပေးထားသော ဆေးတွေယူကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ အဖေ့ကို အိပ်ရာထက်တွင် ပက်လက်အိပ်စက်စေကာ နားကြပ်နှင့် ဟိုသည်ထောက်ကာ စမ်းသပ်နေတော့ သားဖြစ်သူကို မော့ကြည့်နေသော အဖေ၏အကြည့်တွင် အားကိုးခြင်း၊ ယုံကြည် ခြင်း၊ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေခြင်းနှင့်အတူ ပီတိတွေတဝေဝေနှင့် ရှိနေ သည်ကို မြင်တွေ့နေရလေသည်။

“ဟေ့ မခင်ကြွေ ကလေးတွေကို ဟင်းကောင်းကောင်း ချက် ကျွေးနော်” အဖေ့ကို လှမ်းပြောလိုက်တော့ အဖေလေသံတွေက မာလို့နေသည်၊ စောစောတုန်းကနှင့် မတူတော့ပါလား။

အမေကတော့ အဖေ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်လှမ်းထိုးပြီး နီနီ နှင့် သားအမိနှစ်ယောက် တွတ်ထိုးလျက်ရှိ၏။ မတွေ့ရတာကြာပြီ မဟုတ်လား ... ။

နီနီတို့မောင်နှမ အဖေအမေတို့နှင့်အတူ နေထိုင်ခွင့်ရခဲ့သည့် ခုနစ်ရက်ဆိုသော အချိန်ကာလသည် ခဏကလေးနှင့်ကုန်ဆုံးသွား ခဲ့ရပါသည်။ သားတွေသမီးတွေ သိုင်းသိုင်းဝိုင်းဝိုင်းနှင့်မို့ အဖေ၏ နာလန်ထကာလသည် မထင်မှတ်နိုင်လောက်အောင် မြန်ဆန်ခဲ့ ပါ၏။ အခုရက်ပိုင်းအတွင်း အတော်လေး ကျန်းမာလာခဲ့ပြီ။

“ငါ့သားကြီးပေးတဲ့ဆေးက အဖေနဲ့အတော်တည့်တယ်ကွ။ သိရဲ့လား မခင်ကြွေ” အဖေစကားသံတွေက ရွှင်၍နေ၏။ အဖေ အတွက်တော့ တခြားသောဆေးတွေထက် သားနှင့်သမီးနှင့်အတူ နေရခြင်းဟူသည့် ပီတိဆေးက ပို၍ အစွမ်းထက်နေဟန်ရှိသည်။

အဖေနှင့်အမေနှင့် မိသားစုလေးယောက် စုံစုံညီညီနေခွင့် ရသော နေ့များတွင် အစ်ကိုကြီးရော နီနီပါ ကလေးတွေပြန်ဖြစ်နေ ကြတော့သည်။ အဖေနှင့်အတူ အိမ်ရှေ့က ချောင်းကလေးအတွင်း အတူတူရေဆင်းချိုးကြ၏။ ထိုချောင်းရေပြင်သည် နီနီတို့ငယ်ဘဝ ကတည်းက သဘာဝရေကူးကန်ကြီးဖြစ်ခဲ့၏။ ငယ်တုန်းက အစ်ကိုကြီးနှင့်နီနီတို့ ရေကူးသင်ကြရင်း ချောင်းကလေးအတွင်း ကျရေနှင့်အတူ ချောင်းဖျားဘက်ဆီက မျောပါလာကြသော အမျိုး အမည်စုံလှသည့် အသီးကလေးများကို အဖေက ဒိုင်ခံဆယ်ယူပေး ခဲ့သည်ကို မောင်နှမနှစ်ယောက် လူကြရင်း အဝေမတည့်ဖြစ်ကြ၏။

ပြီးတော့ “အဖေ ဒါဘာသီးလဲ” ဟု အလှူအယက်မေးကြ၏။ အသီးတစ်မျိုးဆယ်ရတိုင်း မေးနေကျလည်း ဖြစ်၏။ အဖေကတော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင် လမုသီး၊ သပြေသီး၊ ညောင်သီး၊ ပြေချင်သီး၊

သံဒတ်သီး၊ ဆင်နင်းသရက်သီး၊ ပုံလုံသီး၊ မအူသီး၊ သပြေသီး၊ ပျဉ်းမ သီးစသဖြင့် ခွဲခြား၍ပြောပြတတ်၏။

သပြေသီးမှည့် ညိုညိုကြီးများနှင့် လမုသီးမှည့်များဆယ်၍ ရလာလျှင်တော့ မောင်နှမနှစ်ယောက်သား ဆားနှင့်တို့ကာ စားကြ တော့၏။

ထိုသို့ မျောပါလာကြသော အသီးတွေထဲတွင် အဖေကိုယ်တိုင် အမည်မဖော်နိုင်သော မသိသော အသီးကလေးတွေကလည်း ရောနှောကာ မျောပါလာတတ်ကြသည်။ ထိုအခါ အဖေက နားငြီး သက်သာလျှင်ပြီးရောဆိုသည့် သဘောနှင့် အမည်မသိသော အသီးကလေးတွေတွေ့တိုင်း ရေမျောသီးဟူသာ အမည်ပေးလေ့ ရှိ၏။

ထိုအခါ တခစ်ခစ်ရယ်ကာ သဘောကျနေသော နီနီက “အဲသည် အသီးကလေးတွေက ဘယ်အထိ မျောပါသွားမှာလဲဟင် အဖေ” ဟု ကပ်သီးကပ်သပ် မေးတတ်၏။ ထိုအခါ အဖေက အကြာကြီးတွေပြီး စဉ်းစားနေသေး၏။ ပြီးမှ “အဲသည် အသီး ကလေးတွေကို လူတွေကလည်း မဆယ်ဘူး၊ ဝဲကလည်း မစုပ်ဘူး၊ ကမ်းနှစ်ဖက်က သောင်တွေပေါ်မှာလည်း မတင်ဘူးဆိုရင်တော့ ဟိုး မြစ်မကြီးတွေဆီရောက်မယ်၊ ပြီးရင် မြစ်မကြီးတွေဆီကတစ်ဆင့် ပင်လယ်ကြီးအထိ မျောသွားကြမှာပေါ့သမီးရယ်” ဟု လေးလေးကြီး ပြောတတ်၏။

ချောင်းရေစီးထဲတွင် လူးကာ၊ လိမ့်ကာ၊ နစ်တုံ ပေါ်တုံပြု၍ မျောပါသွားကြသော အမျိုးအမည်မသိနိုင်သည့် ရေမျောသီး ကလေးတွေကိုကြည့်ကာ နီနီတစ်ယောက် ဝမ်းနည်းသလိုကြီး ဖြစ်နေတတ်တော့၏။

“အဲဒါဆို သူတို့ ဒီချောင်းကလေးဆီကို ဘယ်တော့မှ ပြန် မရောက်တော့ဘူးပေါ့နော်” ဟု လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး မေးတတ် သေး၏။

“ဒါပေါ့ သမီးရယ် မှန်တာပေါ့ ... အဲသည်ရေမျောသီးကလေး တွေဟာ ဒီချောင်းကလေးအတွင်းကိုရော သူတို့ကို သီးပေးလိုက်တဲ့ မိခင်အပင်ကြီးဆီကိုရော ဘယ်တော့မှ ပြန်မရောက်တော့ဘူးပေါ့။ ပုပ်ရိဆွေးမြည့်ပြီး ပျက်စီးသွားတဲ့ အသီးကလေးတွေကလည်း ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွားကြရော၊ သောင်တွေကမ်းတွေပေါ်မှာ သွားတင်တဲ့အသီးတွေကျတော့၊ သူတို့တွယ်ညီနေတဲ့ သောင်တွေ ကမ်းတွေပေါ်မှာပဲ အပင်တွေပေါက်လာကြ၊ ရှင်သန်ကြီးထွား လာကြ၊ တစ်ခါထပ်ပြီး သီးကြပွင့်ကြပြန်တာပဲပေါ့၊ အဲသလို သူတို့ က နောက်ထပ်သီးလာကြတဲ့ အသီးကလေးတွေကလည်း တစ်ခါ အပင်ကြီးကနေ ကြွေကျပြန်ရော ရေစီးထဲမျောပါသွားကြပြန်ရော အဲဒါ ... သဘာဝပဲ သမီးရယ်”

နီနီတို့မောင်နှမ ပြန်ကြပါတော့မည်။ အမေကတော့ ရန်ကုန် မှာ နီနီတို့စားဖို့ သုံးဦးစပ်ငါးပိရေချိုများ၊ ငါးရဲ့ခြောက်များ၊ ငါးကျည်း ကျပ်တင်များ၊ ပုစွန်ခြောက်များ၊ ပုစွန်ချဉ်များ စုံတကာစေ့အောင် ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်လျက်ရှိ၏။

အဖေကတော့ သူ့အင်းသား တပည့်တစ်ယောက်ကိုခေါ်ကာ အိမ်ရှေ့ဝဲယာတွင်ရှိသော အုန်းပင်ကြီးနှစ်ပင်ကို တက်ခိုင်းတော့၏။

“မင်းတို့ ရန်ကုန်မှာ ရှားတယ်ကွ၊ အုန်းသီးရင့်ရင့်တွေ အခွံ ခွာပေးလိုက်မယ်၊ အုန်းထမင်းပဲ ချက်ချက်၊ ကျောက်ကျောပဲကျိုကျို၊ လွှတ်ကောင်းပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ မှတ်မိသေးလား၊ ဘယ်ဘက်က အပင်ကို သားကြီးမွေးတဲ့နှစ်မှာ စိုက်တာ၊ ညာဘက်က အပင် ကတော့ သမီးကလေးမွေးတဲ့နှစ်မှာ မှတ်မှတ်ရရစိုက်ခဲ့တာ၊ မင်းတို့ တစ်သက်ဆိုတော့ အင်း ... ဘာလိုလိုနဲ့ နှစ်ပေါင်းပဲ သုံးဆယ်ကျော် ပါပကောလား”

ပင်စည်လွင့်လွင့်၊ မြင့်မြင့်မားမားနှင့် သီးလုံးသီးခိုင်တွေ ဝေနေ သော တွဲရရွံကျနေသော အုန်းပင်ကြီးနှစ်ပင်က သူတို့သားအဖတွေ ကို ငုံ့ကြည့်နေသည် ထင်ရ၏။

“ဘာလဲ ... သားအဖတွေ ပြန်ခါနီး အလွမ်းသယ်နေကြတာ လားဟေ့၊ အုန်းသီးတွေ ရန်ကုန်ယူသွားကြမှာလား၊ ကောင်းတယ် ဟေ့၊ တို့ရွာမှာတော့ အင်းသားကြီးရဲ့အုန်းပင်တွေက နာမည်ကြီး ပဲဟ၊ အလုံးကလည်းထွား၊ အသားကလည်းထူ ချိုကလည်းချို တယ်ကွ၊ တစ်နှစ်တစ်နှစ် အုန်းနှစ်ပင်ကသီးတဲ့ အသီးတွေက နည်း

မတိလို့ ... အုန်းသီးဖိုးတင် တော်တော်ရတာဟေ့၊ ဒါကြောင့်လဲ ရှေးလူကြီးသူမတွေ ဆိုရိုးစကားထားခဲ့ကြတာကိုး။

အုန်းတစ်ပင်စိုက်ထားရင် သားသမီးတစ်ယောက် မွေးထား တာထက် အားကိုးရသတဲ့ကွ၊ တို့အင်းသားကြီးက နှစ်ပင်တောင် စိုက်ထားတာဆိုတော့ ဘာပူစရာရှိတော့မှာလည်းကွာ၊ ရော့ရော့ ငါ့ခြံထွက် နွားနို့လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေဟ ... ရေမရောဘူး၊ သောက်သွားကြပါဦး”

ဘကြီးသာကျော်က ပြောလည်းပြော၊ သူ့ခြံထွက်နွားနို့တွေ ထည့်ထားသော ဒန်ချိုင့်ကြီးကို အမေ့လက်ထဲ ထိုးပေးနေသည်။

နီနီသည် အစ်ကိုကြီးမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။ အစ်ကိုကြီးကတော့ ဘကြီးသာကျော်၏စကားဆုံးလျှင် မိုးထိမတတ် မြင့်မားနေသော အုန်းပင်ကြီးနှစ်ပင်ကို မော့ကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ခု ကို တွေးနေပုံရသည်။ တစ်ပင်က သူမမွေးသည့်နှစ်မှာ စိုက်ခဲ့တာ ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ပင်ကတော့ နီနီမွေးသည့်နှစ်မှာ စိုက်ခဲ့တာဖြစ် သဖြင့် သူတို့ကိုယ်ပွား အုန်းပင်မောင်နှမဖြစ်နေပြီ။ သူတို့မောင်နှမ ကိုယ်စား မိအိုဖအိုကြီးနှစ်ပါးကို ထိုအုန်းမောင်နှမက ရှာကျွေးနေ ခဲ့ပြီ။

ပင်စင်စား မူလတန်းကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးနှင့် အင်းသား အိုကြီးတို့ နှစ်ယောက်သား ဘယ်လိုများ စားသောက်နေထိုင်ကြပါ လိမ့်၊ တွေးရင်းတွေးရင်း ရင်ထဲမှာ နာကျင်ဆို့တက်လာနေ၏။

နီနီတို့မောင်နှမ ရန်ကုန်ပြန်ရန် ရေဆင်းတံတားဆီဆင်းလာကြ တော့ အဖေအမေသာမက ဘကြီးသာကျော်ရော ငယ်သူငယ်ချင်း တွေပါ ကမ်းစပ်မှာ စည်ကားနေတော့သည်။ အဖေနှင့်အမေက စကားမဆိုနိုင်၊ ခွဲခွာသွားကြတော့မည့် သားနှင့်သမီးကို မျက်စိ ရှေ့ကနေ ပျောက်ဆုံးသွားမှာစိုးသည့်အလား မျက်တောင်မခတ် စတမ်း ငေးကြည့်လျက်ရှိ၏။ နှုတ်ခမ်းအစုံက တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေ ကြသော်လည်း စကားသံတို့ ပေါ်ထွက်မလာကြ။

သင်္ဘောဆိပ်ကို လိုက်ပို့မည့် ခတ်သမ္ဗန်ကလေး ကမ်းစပ်က ခွာတော့ “အဖေ အမေ ပြန်တော့မယ်နော်”၊ မောင်နှမနှစ်ယောက် စလုံးကနှုတ်ဆက်တော့ အမေက “အေး” ဟု လေးလေးပင်ပင်ကြီး ပြန်ပြောသည်။ အဖေကတော့ စကားတစ်ခွန်းမှမဆိုဘဲ ငြိမ်သက် စွာ ငေးနေဆဲဖြစ်၏။

ရေအကျပေမို့ ချောင်းကလေးအတွင်းမှ ရေများသည် မြစ်မ ကြီးဆီသို့ တရွေ့ရွေ့စီးဆင်းလျက်ရှိသည်။ အိမ်ရှေ့ရေဆင်းတံတား မှ ခွာခဲ့ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ နောက်သို့လှည့်၍ နီနီလှမ်း ကြည့်မိ၏။ အမေကတော့ အိမ်ပေါ်သို့ပြန်တက်သွားပြီထင်သည်။ မတွေ့ရတော့။ အဖေကတော့ ရေဆင်းတံတားကလေးပေါ်မှာ ခြေတွဲလွဲချထိုင်ရင်း တရွေ့ရွေ့ဝေးကွာသွားနေသော နီနီတို့ မောင်နှမ၏ လှေကလေးဆီ ငေးကြည့်နေဆဲမြင်နေရသည်။

အိမ်ရှေ့ရှိ မားမားစွင့်စွင့်မြင့်မြင့်မားမား အုန်းပင်မောင်နှမ ကတော့ ရှည်လျားသွယ်ပြောင်းသော အုန်းလက်၊ လက်တံကြီးများ

ကိုလေအဝှေ့တွင် ဘယ်ညာယိမ်းနွဲ့ရင်း နီနီတို့ကို နှုတ်ဆက်နေသည်လား၊ ဒါမှမဟုတ် လူသားစင်စစ်တွေဖြစ်ကြပါလျက်၊ ပညာတတ်ကြီးတွေ၊ လူချမ်းသာတွေဖြစ်နေသည့်တိုင်အောင် သူတို့လောက်မှ တာဝန်မကျေသော၊ ကျေးဇူးမသိတတ်သော နီနီတို့မောင်နှမအား သရော်လှောင်ပြောင်နေကြသည်လား နီနီမခွဲခြားနိုင်။

ချောင်းရေသည် နွဲ့နွဲ့ကလေး ညင်သာစွာစီးဆင်းလျက်ရှိသည်။ ရေမျောသီးကလေးများသည် ထိုချောင်းရေစီးတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ စီးမျောလိုက်ပါလာကြသည်။ သူတို့တစ်တွေကို လူတွေက ဆယ်ယူကြမည်လား၊ ပုပ်ရိဆွေးမြည့်၍ ပျက်စီးသွားကြမည်လား၊ တစ်ခုသော သောင်ကမ်းစပ်မှာတင်၍ ဆက်လက်မျိုးပွား၊ အသက်ရှင်ကြမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဟိုး မြစ်မပင်လယ်ကြီးတိုင် မျောပါသွားကြလေမည်လား အတတ်မသိနိုင်။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ ... သူတို့သည် သူတို့ကို ဖူး၊ ငုံ၊ ပွင့်၊ သီးပေးခဲ့သော မိခင်ပင်အိုကြီးဆီကိုတော့ ဘယ်သောအခါမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

နီနီတို့မောင်နှမကို တင်ဆောင်သွားသော လှေကလေးသည် ရွာကလေးနှင့်၊ မွေးရပ်မြေနှင့်၊ နောက်ပြီး အဖေအမေတို့နှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ... ဝေး၍ သွားနေပြီ။

အချိန်တန် ရေပြန်တက်ပါလိမ့်

ခြေတစ်လှမ်းနှင့်တစ်လှမ်းကို အတော်အားယူ၍ လှမ်းနေရသည်။ လတာပြင်နွဲ့ထူကြီးက နင်းလိုက်တိုင်းကျွံ၍ ကျွံ၍၊ နစ်၍၊ နစ်၍ ဒူးဆစ်အထိရောက်အောင် ထူထပ်လှတော့၏။

နစ်ဝင်နေသော ခြေထောက်ကို အားစိုက်၍ ဆွဲထုတ်လိုက် နောက်တစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်ရနှင့် မဆုံးနိုင်တော့သည့် ခရီးရှည်ကြီးကို စိတ်မပါတော့ဘဲ လတာပြင်ညိုညိုကြီးပေါ်မှပင် ဖင်ထိုင်ချ၍ နားနေချင်စိတ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာ၏။

ပြီးတော့လည်း လူချည်းသက်သက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်လှမ်းနေရသည် မဟုတ်၊ လက်တစ်ဖက်က “လင်းဘက်” ပိုက်၏။ ထီးရိုးဝါးလက်တံကိုလည်း နွံပြင်ပေါ်မှာ တရွတ်တိုက်၍ ဆွဲယူနေရသေး၏။ ထိုအခါ လူကမတ်မတ်ရပ်၍ လျှောက်လို့မရ ဗျိုင်းအောက်ကြီးတွေလို ခါးကိုကုန်း၍ ရုန်းနေဆွဲနေရသည်ဖြစ်ရာ ပင်ပန်းလှတော့သည်။

ပိုက်အလျားက တစ်ဆယ့်နှစ်တောင်၊ ပိုက်ဝတစ်ဆယ့်ခြောက်တောင်နှင့် “လှေတင်” ဟုခေါ်သည့် အနံက တစ်ဆယ့်နှစ်တောင်

ရှိသော လင်းဘက်ပိုက်ဖြစ်သည်။ ပိုက်အနံ့လှေတင်ဘက်သည် ကန့်လန့်လိုက်ပါလာသော လှေခံဘေးမှာ ကပ်ချည်ထားပြီး ပိုက်၏ ထိပ်ဝကို ရေပြင်အောက်ရှိ နံ့ပြင်ကိုထိသည်ဆိုရုံကလေးရှုပ်၍ ဆွဲယူနေရခြင်းဖြစ်၏။ သို့မှသာ သောင်ကမ်းရေစပ်တွင် မြူးထူး အစာစားနေကြသည့် ငါးတွေပုစွန်တွေ ပိုက်ထဲမှာ ပါလာပေလိမ့် မည်။

ထိုလင်းဘက်ပိုက်ကလေးနှင့်ဖမ်းလျှင် ရလာနိုင်သောငါးများ မှာ ငါးဘတ်ပေါက်ကလေးများ၊ ငါးသံချိတ်များ၊ ငါးခွံကြမ်းများ၊ ရင်ပေါင်စာများ၊ ငါးခုံးမများ၊ ငါးဖယ်၊ ငါးဖယ်အောင်းများ၊ ငါးဖောင် ရိုး၊ ငါးစင်းလုံးနှင့်ပုစွန်တွေသာ များ၏။

ပိုက်၏တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် လူတစ်ယောက်စီဆွဲယူနေရ သည်ဖြစ်၍ ကမ်းစပ်သောင်ပြင်ပေါ်ကလူသာ ပင်ပန်းလှသည် မဟုတ်၊ ရေလယ်ဘက်ကနေ၍ ပိုက်လက်တံတစ်ဖက်ကို ဆွဲ၍ ဆွဲ၍ လူတစ်ရပ်ခန့်၊ လူတစ်ရပ်သာသာ ရေထဲမှာရုန်းနေရသော ရေလယ်သမားကလည်း မသက်သာလှ။ ရေထဲတွင် နှာခေါင်း ကလေးပေါ်ရုံ မော့၍မော့၍ အင်နှင့်အားနှင့်ဆွဲယူနေရသည်သာ။

မြစ်တို့၏တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ အနားသပ်ထားကြသည့် ညိုဝါဝါ သောင်ကမ်းစပ်တွေသည် အမြဲတမ်း ခပ်ပြေပြေ ဆင်ခြေ လျော့တွေဖြစ်နေကြသည်ကား မဟုတ်၊ အချို့နေရာများတွင် ရေစွယ်ရေစီးတွေက အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ဖွဲယူတိုက်စားထားလေ သဖြင့် ကမ်းပါးပြတ်ကြီးတွေ ဖြစ်နေတတ်သေး၏။

ထိုအခါမျိုးတွင် ရေလယ်သမားမောပြီ ... ။ လူ့အရပ်နှင့် ခြေဖျားထောက်၍ပင် မမှီလေသဖြင့် လက်တစ်ဖက်က ပိုက်တံကို ဆွဲရင်း၊ ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့်ခြေနှစ်ဖက်က ရေထဲတွင်လူးကာ လွန်ကာ ယက်၍မတ်ရပ်ကြီး ရေကူး၍လိုက်ရလေသည်။

ရေထဲတွင် ချွေးထွက် ... ချွေးပြန်သည်ဟုပြောလျှင် သူတို့ ဘဝကို မသိသူများက ရယ်ကြပါလိမ့်မည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ မရယ်နိုင်ကြ၊ သောင်စပ်မှာ တငဲ့ငဲ့တကိုင်းကိုင်းနှင့် ပိုက်ကိုဆွဲယူ သွားနေသူက သောင်စပ်နံ့ပြင်ပေါ်မှာ တစ်ပေါက်ပေါက်ချွေးစက် တွေစီး၍ ကျ၏။ ရေလယ်ကလူကတော့ နဖူးမှစီး၍ကျသည့် ချွေး စက်တွေ မြစ်ရေမှာ ပျော်ဝင်သွားခဲ့ပြီ။

ရေလယ်ဘက်မှ ပိုက်ဆွဲလာသော ကိုညိုက ရေကိုငုံ၍ ကမ်းစပ်ဘက်ဆီ “ဖူး” ခနဲ ထွေးထုတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကမ်းရိုး ဦးဖိုးမှီက ခြေစုံရပ်၍စောင့်နေလိုက်တော့သည်။

ပါးစပ်မှရေကို ကမ်းစပ်ဆီမူတ်ထုတ်ပြလိုက်သည်မှာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်။ “ကမ်းနားဘက်က လူရေ ရပ်တော့ဟေ့ ပိုက် ဝိုက်၍ဖော်တော့မယ်” ဟု အချက်ပေးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ကမ်းစပ်က ဦးဖိုးမှီသည် ကိုညိုကမ်းဆီသို့ ပိုက်ဝိုင်းအလာကို စောင့်ရင်း ညောင်းညာနေသည့်ခါးကို ဘယ်ညာလှည့်ပြီး ဂျွတ်ဂျွတ် မြည်အောင် ချိုးလိုက်သည်။ ရေလယ်ဘက်က ပိုက်လက်သည် တဖြည်းဖြည်း ဝေ့၍ဝိုက်၍ ကမ်းစပ်ဆီရောက်လာပြီး သောင်စပ်ကို မေးတင်ကာ ပိုက်ကိုဆွဲဖော်လိုက်ကြသည်။

ခြေလှမ်းနှစ်ရာလောက်တွင်တစ်ခါ ပိုက်ဖော်လေ့ရှိကြ၏။ ထို့ထက်ပို၍ ဝေးဝေးမဆွဲနိုင်၊ မြစ်ရေထဲတွင် မျောပါလာကြသည့် ဒိုက်ဖတ်များ၊ ရေမှော်များ ပိုက်တွင်လာကပ်ပြီး တဖြည်းဖြည်းလေး လာတတ်သဖြင့် အခြေအနေကိုလိုက်၍ တစ်ခါတစ်ခါမှာတော့ ခြေလှမ်းတစ်ရာလောက်နှင့် ဖော်လိုက်ရသည့်အခါတွေလည်းရှိ၏။

လက်သန်းတစ်ပြုခန့်သာရှိသည့် တစ်မတ်ကွက်ပိုက်သားကို နှစ်ယောက်သား အပေးအယူညီညီနှင့် ဆွဲဖော်လိုက်သည့်အခါ ပိုက်အိုးထဲမှာ စုစုပေါင်းတစ်ပိဿာကျော်ကျော်ခန့် ငါးတွေပုစွန်တွေ ခုန်ပေါက်ရင်း ပါလာခဲ့ကြပြီ။

“အသက်ကြီးလာလို့လားတော့ မသိဘူး၊ ခါးတော်တော် ညောင်းပါကွာ၊ ပိုက်တစ်ခါဖော်ဖို့ကို မနည်းအားခဲပြီး လျှောက်နေရ တယ်ဟေ့ ... ဆေးလိပ်ကလေး တစ်ဖွာနှစ်ဖွာလောက် ဖွာလိုက်ဦး မကွာ” ဟုပြောပြီး နားရွက်ကြားထဲညှပ်ထားသည့် ဆေးပေါ့လိပ်တို ကိုထုတ်၍ လှေလယ်ခေါင်တွင် ထွန်းထားသည့် ဒီဇယ်မီးခွက်မှာ ညှိ၍ အားရပါးရ ရှိုက်နေတော့သည်။

မြစ်ညာဘက်ဆီမှ ဘဝန်းသမားတစ်ယောက် ဟစ်လိုက်သော ကွက်စိပ်ထဲက မင်းသားငိုချင်းချသံကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားနေရသည်။ ကမ်းစပ်နှင့်မလှမ်းမကမ်း ဥယျာဉ်ခြံကြီးတစ်ခုအတွင်းမှ ဇီးကွက်

အော်သံက ညဇာတေးဂီတသံတစ်ခုအဖြစ် ဖြည့်စွက်ပေးလျက် ရှိသည်။

စောစောကတင် တဖျန်းဖျန်းရွာချနေသော မိုးပင် ဘယ်အချိန် က စဲသွားသည်မသိ၊ ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်မို့ သတိမထားမိလိုက်။ လခြမ်းကွေးကွေးကလေးက အဆုပ်လိုက်အခဲလိုက် တိမ်စိုင့်တိမ် လိပ်တွေကြားမှာ မဝံ့မရဲကလေး သာလျက်ရှိ၏။

“ပိုက်သိမ်းရတော့မှာပါ အဘရဲ့၊ နောက်ထပ်ပိုက်တစ်လား နှစ်လားလောက်ဆွဲပြီးရင်တော့ ရေတက်တော့မှာပါ” ကိုညိုကပြော ရင်း နောက်ထပ်တစ်လားဆွဲရန် ပိုက်လက်တစ်ဖက်ကို ရေလယ် ဘက်သို့ ဆွဲယူထွက်သွားသည်။

သောက်လက်စဆေးပေါ့လိပ်ကို အသာမီးသတ်ပြီး နားရွက် ကြားမှာ ပြန်၍ညှပ်သည်။ မြစ်ညာဘက်ဆီလှမ်းကြည့်လိုက်တော့၊ ဘဝန်းလှေ၊ ကွန်လှေတွေဆီက မီးရောင်တွေကွက်ကြားကွက်ကြား လှမ်းမြင်ရသည်။ ကမ်းစပ်ရှိ လမုပင်တွေ၊ ခရာချုံတွေ၊ ကိုင်းပင် တွေက ညအမှောင်အောက်မှာ အိပ်ပျော်နေကြသည်။

သောင်ပြင်ရေစပ်မှာတော့ ငါးဖျံကလေးတွေ တွင်းထဲကထွက် လာလိုက် ပြန်ဝင်သွားလိုက်နှင့် ဆော့ကစားနေကြသည်။ ငါးဖျံ ကလေးတွေ ဒါလောက်မြူးနေပုံထောက်၍ မကြာခင် ရေပြန်တက် ပေလိမ့်မည်။ ရေတက်ရေကျကို ငါးဖျံတွေက သိကြသည်မဟုတ် လား။

ယခုတစ်ကြိမ်သည် သူတို့၏ နောက်ဆုံးပိုက်ချက်ဖြစ်သည်။ မြစ်မကြီး၏ ကွေ့ထဲတွင်ဖြစ်၍ ကမ်းစပ်မညီမညာသို့ဖြစ်၍ ရေလယ်ဘက်မှ ကိုညိုသည် ... တစ်ချိန်လုံးရေကူး၍ ပိုက်ကိုရုန်းနေရသဖြင့် မောနေပြီ။ ရေကလည်း အောက်ဘက်သို့မစီးတော့ဘဲ အီနေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းတစ်ရာပင်မပြည့်မီမှာ ကမ်းသို့ ကပ်၍ ပိုက်ဝိုင်းရန် အချက်ပေးလိုက်သည်။

သူတို့ပိုက်ဝိုင်းလိုက်သည့် ကမ်းစပ်တွင် ကဇန်းချုံကြီးတစ်ချုံက လူကြီးနှစ်ဖက်စာခန့် အရွက်ဖားကြီးများဖြင့် ရေစပ်ဆီတိုးထွက်နေတာ တွေ့ရသည်။

“ဖြည်းဖြည်း ... ဖြည်းဖြည်းဝိုင်းကွ ငညို ဒီလိုချုံကြီးတွေမှာ ငါးရုံကြီးတွေ ခိုတတ်တယ်ကွ” ပြောပြီး သူကိုယ်တိုင်လည်း သတိကြီးစွာထား၍ အသာချောကာချောကာ ပိုက်ကိုဆွဲ၍ ဝိုင်းလိုက်သည်။

ကဇန်းပင်ချုံကြီးသည် အရွက်တွေအမြစ်တွေကလည်းရှုပ်၊ မျောပါလာသော ဒိုက်ပုံကြီးတစ်ပုံကလည်း ကပ်၍တွယ်ညီနေသေးရာ၊ ငါးကြီးတွေကိုခိုကပ်ရန် နေရာကောင်းဖြစ်နေပေတော့၏။

နှစ်ပိဿာ သုံးပိဿာခန့်ရှိသော ငါးရုံကြီးတွေဆိုလျှင် သည်လို လင်းဘက်ပိုက်ကလေးနှင့် ဖမ်းရန်လွယ်သည်မဟုတ်၊ ပုစွန်နှင့်ငါးနပ်ငါးဖွဲ ဖမ်းရန်လောက်သာ အသုံးဝင်သည့် သည်လို ပိုက်လောက်တော့ တစ်ခါ၊ နှစ်ခါလောက်အားနှင့် ဖိ၍ရုန်းလျှင် ပိုက်ကွဲသွားလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဦးဖိုးမှီက သတိပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သား သတိကြီးစွာထား၍ ကဇန်းချုံကိုဝိုင်းပြီး အပင်၏အရွက်ကို ဆွဲကာလှုပ်ကာ ခြောက်ထုတ်လိုက်သည်။ “ဝုန်း” ခနဲ ရေပြွတ်သံနှင့်အတူ ငါးကြီးတစ်ကောင်၏ လှုပ်ရှားမှုကို ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရပြီး မြောက်ခနဲ ခုန်တက်လိုက်တာတွေ့ရ၏။

“သတိထားဟေ့ ငါးရုံကွ၊ နောက်ဆုံးပိတ် အိတ်နဲ့လွယ်ပေါ့ကွာ” ဟုပြောပြီး နောက်ထပ်တစ်ခါ ချုံကိုဆွဲလှုပ်သည်။ ပိုက်လန်နေသော ငါးရုံက အစွမ်းရှိသမျှခုန်ထွက်လေရာ အပေါ်မှအုပ်မိုးထားသော ကဇန်းချုံနှင့်တိုက်မိပြီး သောင်စပ်သို့ ပြန်ကျလေသည်။

ထိုအခါ အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လျင်မြန်လှသည့် ဦးဖိုးမှီက ဖျတ်ခနဲခုန်အုပ်ကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဇီဇီပါအောင်ဆုပ်ပြီး ကုပ်ချိုးလိုက်တော့၏။

လှေဝမ်းထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ ကုပ်ကျိုးနေသော ငါးရုံကြီးမလှုပ်နိုင်တော့၊ ငြိမ်သက်နေပြီ။ သို့သော် ငါးရုံလိုငါးမျိုးက အသက်ပြင်းလှ၍ ချက်ချင်းတော့ မသေသေး၊ အိမ်ပြန်ရောက်သည်အထိ အသက်ရှင် လတ်ဆတ်နေဦးမည်။ ကုပ်ချိုးခံထားရ၍ သာ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးဖိုးမှီသည် လှေဦးမှနေ၍ လှေကိုအားပါပါကျိုး၍ လှော်နေသည်။ အိမ်ကို မြန်မြန်ပြန်ရောက်ချင်နေပြီ။ တစ်ရေစစ်တစ်ရေကျ လုံးလုံး မနားတမ်းပိုက်ဆွဲခဲ့ရသဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ခိုင်းလာခဲ့သည့်ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ။ နာကျင်ကိုက်ခဲနေပြီ။

အိမ်ရေးပျက် ဖန်တွဲတွဲမျက်စိအစုံက အနားယူရန် တောင်းဆို နေပါပြီ။

သို့သော် လုပ်စရာအလုပ်တွေက တစ်ပုံကြီးရှိသေးသည်။ လောလောဆယ်မှာပင် ငါးဒိုင်ဆီရောက်အောင် လှော်ရဦးမည်။ ရလာသောငါးကလေးတွေ ပုစွန်ကလေးတွေကို ချိန်တွယ်ရောင်းချ ရဦးမည်။

ရလာသည့် ပိုက်ဆံကလေးနှင့် အိမ်မှာဖျားနေသော ဇနီးနှင့် မြေးကလေးအား ဆေးဝါး၊ ဓာတ်စာကလေးတွေ ဝယ်ပေးရဦးမည်။ စောစောကရလာသော ငါးရုံကြီးကိုတော့ ရောင်းလို့မဖြစ်၊ အကြေး စင်အောင်ထိုး၊ ဗိုက်ခွဲ၍ ငရုတ်သီး၊ ချင်း၊ စပါးလင်၊ ကြက်သွန်နီ ရောထောင်းထားတာထည့်၊ အမြီးနှင့်ခေါင်းထိအောင်ခေါက်၍ စပါးလင်ပင်နှင့် ချည်တုပ်ပြီး၊ ငါးရုံ ဆန်လှော်ဟင်းကလေးချက်၍ ကျွေးလိုက်ရလျှင် လူနာတွေအတွက်အလွန်ကောင်းသည့် အာဟာရ ဟင်းတစ်ခွက် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မြန်မြန်အိမ်ပြန်ရောက်ချင်သည့် ဇောက ... အားကုန်နေသော ဘတ်ထရီအိုးထဲသို့ အားအသစ် သွင်းလိုက်သကဲ့သို့ ... နွမ်းနယ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ယန္တရားကြီးကို အားသစ်ဖြစ်ပေါ်စေတော့၏။ ထိုအခါ ဦးဖိုးနီ၏ အားပါသော လှေလှော်သံက တဝုန်းဝုန်းနှင့်။

“အလို ... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဦးဖိုးမိုးရဲ့၊ ဒီညတော့ ငါးတွေ ပုစွန်တွေ အတော်ရပါလား၊ အားလုံး ပိဿာတစ်ဆယ်တော့ ကျော် လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ အတော်ပဲ ... အတော်ပဲ ... ခါတိုင်းရက်တွေ တုန်းက သိပ်မရလို့၊ အကြွေးမနှိမ်လိုက်ရဘူး၊ ဒီနေ့ တော်တို့ အတွက် ဝယ်ပေးထားတဲ့ ပိုက်ဖိုး၊ သုံးပုံနှစ်ပုံနှိမ်လိုက်မယ်၊ မြန်မြန် ကျေတော့လည်း ဝန်တာအေးတာပေါ့တော်”

ရဲ့ဒိုင်ပိုင်ရှင်ဒေါ်လှက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ငါးတွေပုစွန်တွေကို သိမ်းကျုံး၍ ချိန်နေတော့သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ အိမ်မှာ အဘွားကြီးရော ... မြေးကလေးပါ ဖျားနေကြလို့ ဆေးဖိုးဝါးခလေး လိုနေလို့ပါ။ နောက်ရက်တွေကျမှ နည်းနည်းချင်းနှိမ်ပါဗျာ” ... အသံတိမ်တိမ်ကလေးနှင့် တောင်းပန် သည်။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဦးဖိုးမိုးရဲ့ ... အခုလို ရတုန်းယူထားမှ ကျုပ် အကြွေးကျေမှာပေါ့၊ ရေထဲကငါးဆိုတာ ဘယ်နေ့ဘယ်လောက် ရမယ်ဆိုတာ ... ပြောနိုင်ဘူးတော်ရေ ... ရတုန်းယူထားရမှာပဲ ... ကျုပ်တို့မှာ ထောင်နဲ့သောင်းနဲ့ချီပြီး တော်တို့ကို ရင်းပေးထား ရတာ၊ ဒါ စီးပွားရေးလုပ်နေတာရှင်၊ အလှူပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား”

ဒေါ်လှ၏ မာကျောပြင်းထန်လှသည့် လေသံတွေအောက် တွင် ဦးဖိုးမိုးတစ်ယောက် ပြားပြားဝပ်သွားလေ၏။ တစ်ခွန်းမှ ဆင်ခြေမတက်ရဲ။

သူတို့ထုတ်ပေးထားသည့် ပိုက်ဖိုးငွေသည် အရင်းအတိုင်း ပြန်ဆပ်ရသည် မဟုတ်၊ တစ်ရာလျှင် နှစ်ဆယ်တိုးနှင့်နှင့်အောင် ပေးရသေး၏။ ဒါတွေကိုတော့ ထည့်မပြော။

ထိုအချိန်မှာပင် ရွဲဒိုင်၏ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သူ လှမောင် တစ်ယောက် လှေဆိပ်ကတက်လာသည်။ လက်ထဲမှာလည်း နှစ် ပိဿာခန့် ငါးရုံကြီးဆွဲလို့ “ဒီမှာ ... လှေကပ်နဲ့ဖိထားတဲ့ ငါးရုံကြီး၊ တော်တော်ကြီးတယ် အစ်မရေ၊ ငါးရုံခြောက်ခွဲလိုက်ရရင် အနေ တော်ပဲ၊ ပြီးတော့ အစ်မပဲ ငါးရုံအူဟင်းလေး စားချင်တယ်ဆို။ အစ်မအတွက် ဟင်းစားပေးခဲ့ပေါ့ဗျာ”

မျက်နှာလိုအားရဝင်လုပ်နေသော လှမောင်ကိုကြည့်ပြီး တောက်တစ်ချက် ခေါက်မိမလိုဖြစ်သေး၏။ သို့သော် ရင်ဝအထိ လှိုက်ဆူတက်လာသောဒေါသကို အသာမျှီချလိုက်သည်။ သူတို့ အငြိုအငြင်ကို မခံရဲသည့်ဘဝ။ သူတို့၏ အကြွေးတွေ အထပ်ထပ် ရစ်နှောင်ခံနေရသည့်ဘဝ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်ပင် ... သည် ကနေ့ ရှာဖွေ၍ရလာသမျှ ငါးပုစွန်တွေကို သုံးပုံနှစ်ပုံ အကြွေးနှိမ် ခြင်း၊ အိမ်ကအဘွားကြီးနှင့်မြေးကလေးအတွက် ရည်ရွယ်ကာ သိမ်း ထားခဲ့သည့် ငါးရုံကြီးကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ရှာဖွေယူထားလိုက်ခြင်းတို့ အတွက် ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဝံ့၊ ခေါင်းငုံ့ခံနေရတော့၏။

ဘေးနားမှာရပ်နေသော ကိုညိုလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ ... ဦးဖိုးမိုး၏မျက်နှာကိုသာ စိတ်မကောင်းစွာ ငေးလျက်ရှိတော့သည်။

ငါးရွဲဒိုင်က အပြန်ခရီးမှာတော့ လှေပေါ်မှာနှစ်ယောက်သား စကားမဆိုနိုင်ကြဘဲ အတွေးကိုယ်စီ၊ ခံစားချက်ကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက် နေကြသည်။

မြို့ကလေး၏အစွန်းတွင် ကင်းခြေများကြီးတစ်ကောင် မြစ်ကို ကန်လန့်ဖြတ်ကူးနေသကဲ့သို့ စင်းစင်းရှည်ရှည်ကြီးမြင်နေရသည့် ကြိုးတံတားကြီးကတော့ ထွက်ပြုစအရုဏ်ဦး၏ ပုစွန်သွေးရောင် နောက်ခံနှင့် ပန်ရစွာလှပနေပါသည်။

မိုးစက်တွေက နှင်းပွင့်ကလေးတွေလို တဖွဲဖွဲတသဲသဲ ကျဆင်း နေဆဲရှိသေး၏။ ရွှံ့နှစ်ရောင်မြစ်ရေပြင်ထဲတွင်တော့ ဒိုက်သရော တွေက သောသောအုပ်အုပ် မျောပါစီးဆင်းနေကြသည်။

ဗေဒါပင်အုပ်တွေက ဟိုတစ်အုံ၊ သည်တစ်စုနှင့် တစ်ပင်နှင့် တစ်ပင်အဖော်ပြုကာ၊ ခရမ်းနှင့်မဲနယ်ရောင် အပွင့်လှလှကလေး တွေ တထောင်ထောင်နှင့် လှိုင်းကလေးတွေ ထွေးအပွေ့မှာ ပျော်မွေ့ လိုက်ပါကခုန်လျက် ရှိသည်။

ရန်ကုန်-ပုသိမ် နှစ်ထပ်သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းက အရှိန်ပြင်းပြင်း နှင့် ရေကိုဆန်၊ လေကိုခွင်းကာ ... ကြိုးတံတားကြီးအောက်မှ တိုး ဖြတ်ခုတ်မောင်းလာပြီး သူတို့လှေကလေးကို ကျော်တက်မောင်းနှင် သွားလေသည်။

ဟိုယိမ်းသည်ယိုင် လှုပ်ရှားသွားသော လှေကလေးကို ပဲ့နိုင်နိုင် ကိုင်ပြီး ထိန်းလိုက်ရသေး၏။ ... တက်မနှင့်ပန်ကာ ရေယက်တွေ၏ ချိုးဖဲ့ခြင်းခံလိုက်ရသည့် ဗေဒါအုံကလေးတွေကတော့ လှိုင်းမညီ

တည့်၊ အမြှုပ်တစ်စုံရေလွှာအောက်မှာ ဝပ်ဆင်းနစ်ဝင်သွားကြသည်။

ကြည့်စမ်း ... လှိုင်းအငြိမ် ဂယက်အစဲ ဝဲကတော့တွေ ပြေလွင့်သွားချိန်မှာတော့ ရေပြင်ပေါ်သို့ ဟိုတစ်ပင်၊ သည်တစ်စဖွဖွ ညင်သာ ပြန်ပေါ်လာခဲ့ကြလေသည်။

သည်ဗေဒါပင်ကလေးတွေသည် ဟောသည်မြစ်တွေချောင်းတွေ မြောင်းတွေတကြောမှာ လက်ညှိုးထိုး၍မလွဲ၊ ရှောင်ဖယ်၍ မလွတ်နိုင်စတမ်း ပေါက်ပွားရှင်သန်လျက်ရှိနေကြသည်။ လှေတွေ၊ သမ္ဗန်တွေ၊ မော်တော်တွေ၊ သင်္ဘောတွေ၊ လူတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေက ဘယ်လောက်ပဲ နှိပ်စက်နှိပ်စက်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ဖျက်ဆီးဖျက်ဆီး၊ မညည်းညူစတမ်း ကြုံကြုံခံကာ ဆက်လက်ရှင်သန်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေနှင့် ကြုံရကြုံရ အရှုံးမပေးကြနဲ့ ရုန်း၍ကြ၊ ကုန်း၍ထကြဟု ပြောနေသယောင်ရှိ၏ ...၊ လှေပဲ့မှ ကိုညိုသည် ... ဗေဒါပင်ကလေးတွေကြည့်ပြီး အင်တွေအားတွေ ပြည့်လာဟန်ဖြင့် တက်ကိုရေတွင် နက်နက်ကြီးနှစ်၍ကျုံး၍ လှော်လိုက်သည်။

တစ်ချိန်လုံး လှေဦးတွင် ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ချပြီး ကုပ်ချိုးခံထားရသည့် ငါးရံကြီးလိုငြိမ်၍ လိုက်ပါလာသည့် ဦးဖိုးမိုသည် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ချလိုက်ပြီး လှေပဲ့မှကိုညိုကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီမှာအဘ ကျွန်တော်တို့ အကြွေးနဲ့ဝယ်ထားတဲ့ ပိုက်ဖိုး သိပ်မလိုတော့ဘူးမဟုတ်လား။ နောက်ထပ် လေးငါးရက်လောက်

ကြိုးစားရှာလိုက်ရင် ကျေနပ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီအတောအတွင်း ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ပုံသမားခ၊ မပေးနဲ့ဦး၊ ကျွန်တော်က လင်မယားနှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ စားစရိတ်သိပ်မကုန်ဘူး။ ငါးဒိုင်က ဒေါ်လှကြီးအကြွေးတွေသာ ကျေအောင်ဆပ်လိုက်ပါဗျာ။ အဲ... အကြွေးတွေ ကျေသွားပြီဆိုရင်တော့ ဈေးကိုလည်းနှိမ်၊ လူကိုလည်းနှိမ်တဲ့ သူတို့ဆီမှာ မရောင်းတော့ဘူး။ သူတို့ထက်သာတဲ့ တခြား ငါးဒိုင်တွေမှာ သွားရောင်းမယ်ဗျာ”

အခုတော့ ပိုက်ဖိုးအကြွေးအတွက် အတိုးလည်းပေးရသေး၊ လူကိုလည်း နှိမ်သေး၊ ကျုပ်တို့ရှာလာတဲ့ ငါးပုစွန်တွေကိုလည်း ဈေးနှိမ်သေးနဲ့ သူတို့နဲ့ ဆက်သွယ်နေသ၍ ကျုပ်တို့ လူမွေးလူရောင် ပြောင်မှာကို မဟုတ်ဘူးအဘရဲ့”

“အေး ... ငါကလည်း မင်းကို အဲဒါပဲပြောမလို့ကွ၊ တို့တစ်တွေ သူ့အကြွေးကို အမြန်ဆုံးကျေအောင် ဆပ်ကြတာပေါ့ကွာ ... ဟောဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ ဗေဒါပင်ကလေးတွေကို၊ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး တစ်ချိန်လုံး စိတ်ဓာတ်ကျနေမိတဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ ရှက်မိတယ်ကွ”

အသိဉာဏ်မရှိတဲ့ ဗေဒါပင်ကလေးတွေကတောင် ကြုံတွေ့လာတဲ့ အခက်အခဲဆင်းရဲဒုက္ခတွေကို မမူဘဲ၊ အန်တုရင်ဆိုင်နိုင်သေးရင်၊ ငါတို့လို အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ လူသားတွေက ဘာဖြစ်လို့အရှုံးပေးရမှာလဲကွ ဟင် ... ၊ လှော်ကွာ၊ မြန်မြန်ကလေးလှော်ဟေ့ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် တစ်ရေးအိပ်မယ်ကွ၊ ပြီးတော့ ပိုက်မှာပေါက်တာပြတာ

၅၂ ကမ်းမဲ့ဒီနှင့် တံငါရနံ့ဝတ္ထုတိုများ

လေးတွေလည်း ဖာရဦးမယ်ကွ၊ ညနေကျတော့ ပိုက်ဆွဲဖို့အိမ်ကနေ စောစောထွက်လာတာပေါ့ကွာ”

မင်းပြောသလို ကြိုးစားပြီးရှာမှ သူတို့အကြွေးတွေ မြန်မြန် ဆပ်နိုင်မှာကွ၊ ကြွေးမြီတွေကင်းသွားရင်တော့ ငါတို့ အသက်ရှူ ချောင်ပြီပေါ့ကွာ၊ လာမယ့် မိုးတွင်းအမီ မင်းကိုလည်း ပိုက် တစ်ဖောင်လောက် ထောင်ပေးမယ်ကွ၊ ကဲ လှော်လိုက်စမ်းဟေ့”

ဦးဖိုးမိုးသည် ကိုညိုကိုပြောအပြီးတွင် လှော်ဦးမှနေ၍ တက်ကို ရေထဲနက်နက်နှစ်ပြီး အားထည့်ကာ လှော်သည်။ နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူလှော်သဖြင့် အလျားတစ်ဆယ့်သုံးတောင်ရှိသည့် လင်းဘက် ပိုက်လှေကလေးသည် ...

လှိုင်းတဖျပ်ဖျပ်ထနေသည့် မြစ်ပြင်ပေါ်မှာ ရိပ်ရိပ်ပါအောင် ပြေးနေသည်။ စောစောကဖွဲ့ဖွဲ့ကျသော မိုးနှင်းတို့မရှိတော့၊ ည အမှောင်ကွယ်ပျောက်ကာ ... နံနက်ဆည်းဆာနေခြည်က မြစ်ပြင် တစ်ဝှမ်းကို လွှမ်းခြုံဝင်းပနေပြီ ...

စည်းပျက်တံငါ

အရာရာကို အလေးအနက်မထားဘဲ နောက်တတ်၊ ပြောင် တတ်၊ ခပ်ပျော်ပျော်နေတတ်သည့် အေးပု၏စကားကို နားယောင် ပြီး သည်နေရာကို ထွက်လာမိတာ မှားပြီဟု ဖိုးချစ်ထွေးရင်း ကိုယ့် ကိုယ်ကို ဒေါသထွက်မိရတော့သည်။

“ရှိုးထဲမှပဲ ... ဒါမိုးတွင်းလားဟ” ဒေါသသံဖြင့် မကျေမချမ်း ရေရွတ်ရင်း ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်ဖြစ်သည်။ ဝင်းဝင်းလျှပ်လျှပ်၊ နေလုံးကြီးကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး စူးရဲလှသော နေရောင် ခြည်ကြောင့် မျက်စိကိုအမြန်လွှဲကာ စိမ်းမြရွန်းစို၊ လယ်ကွင်းတစ်ခု ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်ရသည်။

ဝါဝင်ခဲ့သည်မှာ မနည်းကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ မိုးဖြိုပြိုကျနေပြီ၊ မျက်စိတစ်ဆုံးမျှော်ကြည့်လိုက်တိုင်း၊ ကန်သင်းရိုးကလေးတွေ အကန့်အကန့်ပိုင်းခြားထားသော လယ်ပြင်ကြီးကိုသာ တွေ့နေရ သည်။ အရိပ်ခိုနိုင်စရာဆို၍ လူတစ်ရပ်ကျော်မြင့်သည့် ညံပင်

ကလေးတစ်ပင်သော်မျှမရှိ၊ ပကတိလဟာပြင်ကျယ်ကြီးသာ ဖြစ်သည်။

လယ်ကွက်တချို့မှာတော့ စိုက်ရက်တော်တော်ရနေပြီဖြစ်၍ ကောက်သားတက်စ ပင်ပွားထွက်ပြူစ စပါးပင်တွေက နက်မှောင်စိမ်းစိုနေသလိုလို၊ စိုက်ရက်မကြာသေးသော ကောက်ပင်ကလေးတွေက ဝါတာတာလိုလို၊ စိမ်းဖန့်ဖန့်လိုလိုနှင့် လယ်ပြင်ရေဖွေးဖွေးမှာ အလှသွေးတွေကြွယ်နေကြသည်။

ကန်သင်းရိုးကျဉ်းကျဉ်းကလေးတွေပေါ်မှာ ခြေချော်မကျအောင် ဂရုစိုက်လျှောက်လာရင်း မိုးကာလပင်ဖြစ်လင့်ကစား တစ်ခါတစ်ရံ မိုးဆက်ပြတ်၍ ပူပြင်းတတ်လေ့ရှိသော နေမင်းကြီးကို အပြစ်တွေတင်နေမိသည်။

သူသွားချင်သည့်နေရာက ရိုးချောင်းကလေးဆီသို့ ဖြစ်သည်။ ဧကပေါင်းထောင်နှင့်ချီ၍ ကျယ်ပြန့်လှသော လယ်ကွင်းလယ်ကွက်တွေအကြား ကွေ့ကောက်၍ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေသော ထိုရိုးချောင်းကလေးဆီသို့ ကွန်စိပ်ကလေးကို ထမ်းပြီးလျှောက်လာရင်း သည်လိုနေရာမျိုးဆီ လမ်းညွှန်လိုက်သော အေးပုကိုစိတ်တို၏။ အတင်းတွန်းထိုးစေလွှတ်သော အိမ်ကမိန်းမကိုလည်း မကျေနပ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခရီးအတော်ပေါက်လာပြီဖြစ်၍ ရိုးချောင်းကလေးဆီမရောက်ဘဲ လှည့်၍တော့မပြန်ချင်၊ အေးပုက ကျိန်းသေရှိလှပါသည်ဟု အာမခံလိုက်သော အကောင်တွေကိုလည်း ဖမ်းချင်သေးသည်။ နှုတ်ခမ်းစူကာ စိတ်ကောက်တတ်သည့် မိန်းမ၏မျက်နှာကို

ပြေး၍မြင်မိသည့်ခဏ၌ ခြေလှမ်းတွေက ရိုးချောင်းကလေးဆီတွန်း၍ ပို့နေလေသည်။

လယ်ကွက်တွေ၏ကြားမှာရှိသဖြင့် ရိုးချောင်းဟုခေါ်ရသော်လည်း တကယ်တော့၊ ချောင်းကလေးတစ်ချောင်းခန့် ရှိသည်။ မိုးတွင်းကာလများတွင် လက်လံ လေးလံခန့်ကျယ်ကာ၊ မိုးအကုန်ဆောင်းကာလများတွင် ရေနည်းသွားပြီး၊ နွေကာလများတွင် ရေခန်းလေ့ရှိသည်။

ရေခန်းသည်ဆိုရသော်လည်း အကုန်အစင် ခန်းခြောက်သွားသည်တော့မဟုတ်၊ တချို့နေရာများတွင် ရေစပ်စပ်ကျန်တတ်သေးသည်။ ထိုရေစပ်စပ်ဒိုက်ပုံတွေ အောက်ခြေတွင် ထူးတွင်းကြီးတွေခတ်၍ သူတို့မျိုးနွယ်တစ်စုတို့ နွေခိုတတ်ကြပြီး၊ တချို့မျိုးနွယ်တွေကတော့ တော်သလင်းငါးဆင်းမိုးကြီးနှင့်အတူ ရိုးချောင်းကလေးမှတစ်ဆင့် ချောင်းလက်တက်၊ ထိုမှတစ်ဆင့် မြစ်မကြီးတွေဆီ ဆင်းသွားခဲ့ကြပြီ။

ပဇွန်မိုးတွေ ထစ်ချုန်းမြည်ဟည်း ပေါင်းလန်အောင် ရေတွေကြီးလျှင်တော့ သူတို့ပျော်မြူးကြပြီ၊ မြစ်မှတစ်ဆင့် ချောင်းလက်တက်သို့ ထိုမှတစ်ဆင့် ရိုးချောင်းကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးဆီ ပြန်လာကြပြီး၊ ဒိုက်ပုံတွေအောက် ထူးတွင်းကြီးထဲမှာ နွေခိုနေသော သူတို့မျိုးနွယ်တွေလည်းထွက်၍ ပျော်မြူးကြပြီ။

ရေလျှံရိုးချောင်းကလေးအတိုင်း၊ အထက်ကို ဆန်ချင်ဆန်၊ အောက်ကို စုန်ချင်စုန်၊ ဒါမှမဟုတ် ကန်သင်းရိုး၊ ကတွတ်ပေါက် တွေမှာ ခုန်ချင်ခုန် ပျံ့ချင်ပျံ့၊ ပျော်စရာကာလကြီးပေပ။

အစာတွေက ပေါ၊ ကူးခပ်စရာ ရေပြင်ကြီးက ကျယ်၊ ခြေခင်း လက်ခင်းကလည်းသာ၊ အဖော်တစ်သင်းနှင့်ချစ်တင်းနှောရင်း မျိုးဆက်သစ်တွေ ဥကြ၊ ပေါက်ပွားကြ၊ ကြီးထွားလာကြနှင့် ပျော် စရာကာလကြီး ဖြစ်ပါ၏။

ရိုးချောင်းကလေးအတွင်း ရေပြင်ပေါ်မှာတော့ ကန်စွန်းရိုးနီ တွေ၊ ထိကရုန်းပင်တွေ ထွားကျိုင်းသန်မာစွာ ပေါက်နေကြသည်။ လယ်ပတူ၊ ကနဖော့၊ ကညွတ် စသည့် အပင်ငယ်လေးတွေလည်း စိုလန်းလျက်ရှိသည်။ ထမင်းစားပန်းကန်ခန့် ကြာရွက်ကြီးတွေ ရေပေါ်တွင် ပြန့်ပြန့်ကားကား လှပလျက်ရှိကြ၏။ တချို့ဖူးလျက် တချို့ငုံလျက်၊ ပွင့်လျက်၊ ကြာဖြူကြာနီတွေကလည်း ရိုးချောင်း ကလေးကို အလှဆင်လျက်ရှိသည်။

ရေပြင်၏အောက်ခြေတွင် ပိန်းပိတ်အောင် မည်းမှောင်လျက် ရှိသော်လည်း ရေပြင်နှင့်နီးလာလေ တဖြည်းဖြည်းလင်းလာလေ ဖြစ်ကာ ရေပြင်အောက်တစ်တောင်ခန့်အထိ နေရောင်ခြည်က ထိုး ဖောက်၍ လင်းနေသည်။

နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့် ဆက်တိုက်ပူနေသောအခါ ရိုးချောင်း ကလေးအတွင်းရှိ ရေသည် အေးလည်းမအေး၊ ပူလည်းမပူ နွေးနွေး ကလေး ဖြစ်နေတော့သည်။

ထိုသို့ နွေးနေသောရေပြင်တွင် ဥချထားသော မျိုးဥတွေက အကောင်တွေပေါက်ကြ၏။ ရေညှိရေမှော်ပင်ကလေးတွေ ဒိုက်ပင် ကလေးတွေ ပွားလာကြ၏။ များသည်ထက် များလာကြ၏။

သားပေါက်စကလေးတွေ လက်တစ်သစ်၊ လက်နှစ်သစ်ခန့် ကောင်ရေထောင်ပေါင်းများစွာသည် နေခြည်အလင်းရောင် အောက် ဒိုက်ပင်ကလေးတွေ ရေမှော်၊ ရေညှိဖတ်ကလေးတွေကို စားကာ ကြီးထွားလာမြဲဖြစ်၏။

မွေးကာစအရွယ်ကလေးတွေသာဖြစ်၍ ငါးတစ်ကောင်၏ ပုံသဏ္ဌာန်က မပီပြင်သေး၊ ခေါင်းကြီးကိုယ်သေးလေးတွေဖြစ်၏။ အရုပ်ဆိုးကလေးတွေဖြစ်သည်။ ပါးစပ်ကလေးတွေ ဟစိ၊ ဟစိနှင့် အစာဖက်ကလေးတွေကို သူထက်ငါကောင်း လူယက်စားသောက် နေကြသည်မှာ ပွက်ပွက်ထနေတော့သည်။ သူတို့တွင် အပူအပင် မရှိ၊ အကြောင့်အကြမရှိ၊ သောကမရှိ၊ စိုးရိမ်မှုမရှိ၊ ပကတိ အဖြူထည်ကလေးတွေ ဖြစ်သည်။

ရေမျက်နှာပြင်အောက် အနက်တစ်ထောင်၊ တစ်တောင့်ထွာ လောက်မှာတော့ သားထိန်းငါးရဲ့ကြီးရှိသည်။ သားပေါက်ကလေး တွေ မှော်ပင်တွေကြားသွားသွား၊ ကြာရိုးကြာနွယ်တွေကြား သွားသွား၊ ကန်စွန်းနွယ်တွေကြားသွားသွား၊ သူ့ခမျာ ရေအောက်မှ လိုက်၍ မမောတမ်းစောင့်ရှောက်ပေးလျက်ရှိသည်။

သားပေါက်ကလေးတွေ နေခြည်ဝင်းလျက် ပြုံးပြက်တောက်ပနေသည့် ရေပြင်ထက်မှာ မြူးထူးပျော်ပါး အစာစားနေကြတာကို ကြည့်ပြီး ကြည်နူးဝမ်းသာလျက်ရှိသည်။ “ပျော်ကြစမ်းဟေ့၊ ကူးခပ်ဆော့ကစားကြစမ်းဟေ့၊ စားကြစမ်းဟေ့” ဟု စိတ်ထဲကနေအားပေးနေသည်။ ဒါမှ သူ့ရင်သွေး၊ သူ့မျိုးဆက်သစ်ကလေးတွေ သန်မာထွေးကျိုင်းလာပေလိမ့်မည်။ အရွယ်ရောက်ကြပေလိမ့်မည်။

ရေအကြောင်း၊ နေရောင်ခြည်အကြောင်း၊ ရိုးချောင်းတွေ၊ လယ်ကွင်းပြင်တွေ၊ ဂယက်အင်းကြီးတွေအကြောင်း တဖြည်းဖြည်း သိနားလည်လာကြပေလိမ့်မည်။ ... သားထိန်းငါးရဲ့ကြီးက အချက်ပေးလိုက်လျှင် ရေအောက်သို့ ဖျတ်ခနဲငုပ်ဆင်းလာတတ်အောင်၊ ကြာဖက်၊ ကြာရွက်၊ ကြာစွယ်၊ ဒိုက်ပုံတွေအကြားမှာ ပုန်းအောင်းနေတတ်အောင်၊ အန္တရာယ်တွေကို ရှောင်ကွင်းတတ်အောင် တဖြည်းဖြည်း သင်ကြားပေးရပေဦးမည်။

ယခုလည်း သားထိန်းငါးရဲ့ကြီးက သည်အချက်တွေကို သင်ကြားပေးရင်း စောင့်ရှောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ရက်တွေ၊ ရက်တွေ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သူ၏သားထိန်းကာလ ကုန်ဆုံးပေတော့မည်။

သားထိန်းကာလ ကုန်ဆုံး၍ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ရမည့် အချိန်ကို ရောက်လျှင်တော့ သူ့သားသမီးတွေသည် သူတို့ဘဝကို သူတို့ စောင့်ရှောက်ကြရလိမ့်မည်။ ရုန်းကန်ကြရတော့မည် ဖြစ်ပေ၏။ မိမိ၏အစာကို မိမိရှာဖွေစားသောက်ကာ မိမိ၏

ဘေးရန်ကို မိမိတို့အသိဖြင့် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီး ကျော်လွှားရင်ဆိုင်ကြရတော့မည်ဖြစ်၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့်အရွယ်ရောက်လာကြကာ အသစ်အသစ်သော မျိုးဆက်သစ်တွေ ထပ်မံပေါက်ပွားကြ၊ ရှင်သန်ကြနှင့်ဟောသည် ကမ္ဘာကြီး တည်နေသ၍ ... သူတို့မျိုးဆက်တွေ ဆက်လက် တည်ရှိနေကြဦးမည်သာ ဖြစ်သည်။

သားထိန်းငါးရဲ့ကြီးသည် ဘေးဘယ်ညာတစ်ဝိုက်နှင့်ရိုးချောင်းရေပြင်တစ်ဝိုက်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ဝေဝိုက်ကြည့်ကာ အန္တရာယ်အရိပ်အရောင်ကို ရှာဖွေလိုက်သည်။ ဘာမှထူးခြားမှုမရှိ ပကတိအေးချမ်းသာယာလှပါဘိ။

စောစောက ပူပြင်းစူးရှခဲ့သော နေရောင်ခြည်သည် တဖြည်းဖြည်း မှိန်ဖျော့လာနေသည်။ အနောက်တောင်ဆီမှ ရေငွေ့၊ ရေမှုန်တွေကို သယ်ဆောင်လာသော မိုးတိမ်မည်းကြီးတွေ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် တပ်ချီ၍ လွင့်မျောပါလာနေကြသည်။

ကြည်စင်ပြာလဲ့နေသော ရိုးချောင်းကလေး၏ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ... တိမ်ညိုတိမ်စိုင့်တို့၏ အရိပ်မည်းကြီးတွေ ဖြတ်ပြေးလေတိုင်း အံ့မှိုင်းသွားကာ ရေပြင်တွင် တိမ်ရိပ်တို့ထင်ဟပ်လာလိုက်ပျောက်ကွယ်သွားလိုက်နှင့်။

ပထမဆုံးတိမ်တစ်အုပ် ရေပြင်ပေါ်ဖြတ်အပြေးတွင် ရေအောက်မှာ စောင့်နေသော သားထိန်းငါးရဲ့ကြီးသည် ရန်သူ၏ အရိပ်အယောင်ပေးလားဟု စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် အချက်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ သားပေါက်ကလေးတွေသည် ဖျတ်ခနဲ ရေလွှာအောက်သို့ ငုပ်ချလိုက်ကာ ရှောင်တိမ်းပုန်းကွယ်လိုက်ကြသည်။

ခဏတာမျှ စောင့်ဆိုင်းကြည့်လိုက်ပြီး ရန်သူမဟုတ်မှန်း သိသောအခါ သားထိန်းငါးရဲ့ကြီးကိုယ်တိုင် ရေပြင်ထက်သို့ ခုန်တက်အသက်ရှူပြီး ပွက်ပြဲမြူးပြဲလိုက်လျှင် သားပေါက်ကလေးတွေအားလုံး ပြန်တက်လာကြပြီး ပျော်မြူးကြပြန်၏။

သတိဆိုတာ ပိုသည်မရှိ၊ သူ့အသက်ထက်ချစ်သော သားပေါက်ကလေးတွေ အတွက်ဆိုတော့ ပင်ပန်းသည်ဟု သူမထင်၊ သတိထားမှ၊ သတိထားမှ။

ဖိုးချစ်တစ်ယောက် သူ့မျက်စိကိုပင် သူမယုံချင်၊ အလွန်များပြားလှသည့် ငါးရဲ့သားပေါက်အုပ်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ အနည်းဆုံး ကျူဖျာတစ်ချပ်စာခန့်ရှိ ရေပြင်တွင် ပွက်ပွက်ထအောင် ဆူညံလှုပ်ရှား အစာစားလျက်ရှိသည်။ တစီစီ၊ တပြုတ်ပြုတ်အသံတွေကိုပင် ကြားနေရသည်။ ထိုအသံသည် ငါးရဲ့သားပေါက်အုပ်မှ ထွက်ပေါ်လာသံဖြစ်၏။ အခြားဘယ်နေရာကမှ ထိုအသံမျိုးထွက်သည်မရှိ။

ပြီးတော့ သူ့မျက်စိရှေ့ မြင်နိုင်သလောက် ရိုးချောင်းတစ်ခွင်လုံး ငြိမ်သက်စွာရှိနေသည်။ ဤတစ်နေရာတည်းသာ ပွက်လောထအောင် လှုပ်ရှားနေသည်။

ကျိန်းသေပါသည်။ ဒါဟာ ငါးရဲ့သားပေါက်အုပ်ကြီး ဧကန်ဖြစ်တော့၏ ... တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခြေသံရေသံ မကြားရအောင် အနားသို့တိုး၍ ... တိုး၍ သွားသည်။ မြင်နေရပြီ ...

နီနီထွေးထွေး ငါးရဲ့သားပေါက်တွေ ထောင်ပေါင်းများစွာ မြူးထူးနေခြင်းပါတကား။ အေးပူပြောတာ မှန်နေပြီ။ သည်ကနေ နံနက်တုန်းက အေးပူတစ်ယောက် သူ့အိမ်ကိုရောက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပေါ်တက်ထိုင်ပြီး ရေနွေးကြမ်းသောက်သည်။ ကောက်ညှင်းဆီထမင်းနှင့်ပုစွန်ခြောက်ထောင်းကို အားမနာပါးမနာ ပါးဖြနားဖြစားသေးသည်။ ပြီးမှ ...

“ဟေ့ကောင် ဖိုးချစ် ... လောလောဆယ် မင်း ... ဘာအလုပ်မှ မရှိဘူးမဟုတ်လား၊ ရိုးချောင်းထဲသွားပြီး ငါးရဲ့သားပေါက်ဖမ်းပါလားကွ၊ မနေ့ကငါ ကြာတွေသွားနုတ်ရင်းတွေ့ခဲ့တာဟေ့၊ သုံးလေးနေရာလောက်မှာ ပွက်သေးကြမ်းနေတာပဲ။ ငါ့မှာ ဘာမှမပါလို့ ကြည့်ပြီးပြန်လာခဲ့ရတာ၊ မင်းမှာ ကွန်စိပ်ကလေးရှိရဲ့မဟုတ်လား၊ အတော်ပေါ့ကွ၊ သားပေါက်တွေရော ကံကောင်းရင် သားထိန်းငါးရဲ့ကြီးပါ ရနိုင်တယ်ကွ” ဟု အစထောင်ပေးသွားခဲ့သည်။

ထိုအခါ ယောက်ျားဖြစ်သူ အိမ်မှာကျောခင်းပြီး ပျင်းနေတာ ကြည့်မရဖြစ်နေသည့် မိန်းမက ငါးရဲ့သားပေါက် အိုးကပ်ကလေး

စားချင်တယ်ဟု အတင်းပူဆာလေသောအခါ ... အေးပုကို ဒေါသ
တွေတစ်ပြုံကြီးထွက်ပြီး ရိုးချောင်းကလေးဆီ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။
ယုံတော့သိပ်မယုံ။

ယခုတော့ မယုံ၍မရတော့ပြီ ...

ကောင်းကင်ပြင်ကြီးတွင် ဘယ်ကဘယ်လို လွင့်မျောပါလာ
သည်မသိ၊ တိမ်စိုင့်မိုးသားတွေ ထူနှင့်ထည်နှင့် တစ်သုတ်ပြီး
တစ်သုတ် ... အုပ်လိုက်၊ ခဲလိုက် ... ဖြတ်ပြေးနေတာမြင်နေရသည်။

မိုးများရွာဦးမှာလားဟု တွေး၍ပူသည် ... ဘုရားမ၍ မိုးမင်း
ကြီးမရွာပါနဲ့ဦး၊ မိုးရွာလျှင်တော့ သွားပြီ၊ ငါးရဲ့သားပေါက်အုပ်ကြီး
ပျောက်သွားလိမ့်မည်၊ ရေပြင်အောက်ငုပ်၍ မှော်ပင်တွေ၊ ကြာရွက်
တွေကြား တိုးဝင်သွားကြတော့မည်။

လက်သန်းတစ်မြူပင်မရှိသော ကွန်စိပ်ကလေးကို ပခုံးပေါ်
တွင် ထမ်းထားရာမှ အသာချသည်။ ကွန်ဖူးကြိုးကို အလိုက်သင့်
ခွေရင်း ကွန်သားကိုအသာဖြန့်ကာ ဘယ်ညာလက်ပေါ်မှာ အသင့်
ပြင်ရင်း ရိုးချောင်းအစပ်သို့ အသာကပ်၍သွားသည် ... ကွန်
တစ်ကမ်းလှမ်း၍ ပစ်နိုင်သည့် အကွာအဝေးကို ချိန်ဆနေသည်
... လာပြီဟေ့ ကွန်သမားဖိုးချစ်လာပြီကွ ... ။

ရေလွှာအောက်တွင် လုံးထွေးသတ်ပုတ်လိုက်ရသဖြင့် ဒဏ်ရာ
အနာတရတွေနှင့်ဖြစ်နေသော သားထိန်းငါးရဲ့ကြီး မောပန်းစွာ
ပါးဟပ်ကြီး ဟစ်၊ ဟစ်နှင့် အသက်ကိုလုကာ၊ လုကာ ရှူနေရသည်။

ဘယ်နှယ့် သူသာ အသေခံလိုက်ချင်သည်။ သူ့သားသမီးလေး
တွေကိုတော့ လာမထိနှင့်၊ သူ့ကလေးတွေ ရေလွှာပေါ်မှာ အစာရှာ
မြူးတူးကစားနေတုန်း ဘယ်နေရာက ဘယ်လိုရောက်လာသည်
မသိရသော ... ဒိုင်းငါးရဲ့ကြီးတစ်ကောင်ကို ပြုန်းခနဲ တွေ့လိုက်ရ
သည်။ ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးကြီးတွေနှင့် ကြာရိုးကြာစွယ်တွေ
ကြားကနေ အာသာငန်းငန်းနှင့် ချောင်းနေတာဖြစ်သည်။

အရွယ်အစားက သူ့နှစ်ပြန်စာလောက်ရှိသည်။ ရှည်လျား
သော ကိုယ်လုံးကြီး၏ ဘေးနှစ်ဖက်တွင် အမြီးဖျားတွင် ဒေါင်းမြီး
ကွက်သဏ္ဌာန် နီနီရဲရဲအကွက် အကွက်ကြီးတွေနှင့် အင်မတန်လှပြီး
အလွန်သန်မာသော အကောင်ကြီးပင် ... သူစောင့်ရှောက်နေသော
သားပေါက်ကလေးတွေကို ဟပ်မျိုစားသောက်ရန် ချောင်းနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

သူ ကြည့်မနေနိုင် ... ထိုငါးကြီး တစ်ခါ ထိုးဟပ်စားလျှင်
သားပေါက်နီနီတွေတွေကလေးတွေ အကောင်နှစ်ဆယ်သုံးဆယ်
ခန့် ပါသွားလိမ့်မည်၊ အရွယ်အစားချင်းကွာလှ၍ သူနိုင်မှာမဟုတ်
တော့ကြောင်း သိသည်။ သို့သော် သည်ပွဲမှာ သူ နောက်မဆုတ်နိုင်၊
ကြည့်မနေနိုင်၊ ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် မောင်းထုတ်ရလိမ့်မည်။ သူ
အသက်ကိုရင်းလျှင် ရင်းရပါစေတော့။

သားဇောကပ်ပြီး ဒေါမာန်အပြည့်နှင့် ခွန်အားတွေ စုဆောင်း
ကာ ... ဒိုင်းငါးရဲ့ကြီး၏နံဘေးကို အရှိန်ပြင်းစွာ ကူးခပ်သွားပြီး
ကိုက်ခဲပစ်လိုက်တော့သည်။

ရုတ်တရက်ပေမို့ ထိတ်လန့်သွားသော်လည်း သူ့အစာချောင်း
နေတာကို နှောင့်ယှက်ခြင်းခံလိုက်ရသည့် ဒိုင်းငါးရံ့ကြီးကလည်း
အစာမာန်တက်ကာ ဒေါသတကြီး ပြန်လည်ကိုက်ခဲတော့သည်။
ငါးရံ့ကြီးနှစ်ကောင်လုံး ထွေးကိုက်ခဲနေသဖြင့် ရေပြင်ကြီးပွက်ပွက်
ထ၍ လှုပ်ရှားနေသည်။ တိုက်ပွဲတို့ထုံးစံ ... အသက်ကိစ္စနဲ့ကာ
သားကလေးကို ကာကွယ်ဖို့ စွန့်စွန့်စားစား ကာကွယ်တိုက်ခိုက်
နေသည့် သားထိန်းငါးရံ့ကြီးကို သူများသားသမီးတွေကို အချောင်
စားရဖို့ ချောင်းနေသည့် ဒိုင်းငါးရံ့ကြီးတာရှည် ရင်မဆိုင်ရဲတော့ဘဲ
ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

နိုင်သည်မှန်သော်ငြား ... ဒဏ်ရာဗရပွနှင့်ကျန်ခဲ့သော
သားထိန်းငါးရံ့ကြီး မောနေပြီ၊ နာနေပြီ။ သားဇောက်ပျံ ဇွဲနှင့်
စောင့်ရှောက်နေသော်လည်း အားအင်တွေ လျော့ပါးနေပြီ။

ဟော ... မည်းမည်းဆုပ်ဆုပ် ... တိမ်တစ်အုပ်က ရိုးချောင်း
ကလေးအပေါ် ဖြတ်ကျော်သွားပြန်ပြီထင်၏။ ရေပြင်တစ်ဝိုက်မှာ
အံ့မှိုင်းသွားတာ ရီဝေသောမျက်လုံးများက တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒါ
... တိမ်တစ်အုပ်ပါပဲ ... ဟုတွေးကာ သားထိန်းငါးရံ့ကြီးက အန္တရာယ်
အချက်မပေးတော့ဘဲ ... ငြိမ်သက်စွာ အပန်းဖြေနေခိုက်။

ကွေးထားသော ခူးနှစ်ဖက်လုံးကို စပရိန်တစ်ချောင်းလို ဆန့်
ထုတ်ရင်း ဘယ်ညာလက်နှစ်ဖက်က ကွန်သားတွေ၊ ခဲသီးတွေကို
စနစ်တကျ ဖြန့်၍ ကိုင်ကာ အားနှင့်လွှဲ၍ ပစ်လိုက်သည်။

ဝေခနဲဝိုက်ခနဲ လေထဲမှာ ပျံဝဲသွားသော ကွန်စိပ်ကလေးသည်
... လေထီးတစ်လက် ပွင့်သွားသလို ကားခနဲပွင့်ကာ ရေပြင်ပေါ်ကို
ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်ကြီး ကျလေသည်။

ကွန်၏အောက်ပိုင်း ချေးအိတ်တွင် တပ်ဆင်ထားသည့် ခဲသီး
တို့၏ အလေးချိန်ကြောင့် ရေပြင်နှင့် “ဗွမ်း” ခနဲ ထိခတ်ပြီး
ခဏချင်းမှာပင် ရေအောက်သို့ မြန်မြန်ကြီး မြုပ်ဆင်းသွားတော့ရာ

ကျူဖျာတစ်ချပ်စာခန့် ငါးရံ့သားပေါက်တွေ ကွန်စိပ်ကလေး
ထဲက ဘယ်လိုမှလွတ်မထွက်နိုင်တော့၊ အုပ်မိပြီ။ ဖိုးချစ်တစ်ယောက်
ကျေနပ်စွာပြုံးနေသည် ... လှပစွာ ဝဲယုံသွားပြီး သားပေါက်ကလေး
တွေပေါ် တိတိကျကျအုပ်မိသည့် သူ့ကွန်ချက်ကို သူ ... သဘောကျ
လျက် ခါးပိုက်ထဲက ကွမ်းတစ်ယာထုတ်၍ ဝါးလိုက်သည်။ ပြီးမှ
ကွန်ကိုဆွဲ၍ ဖော်တော့မည်။

“ဗွမ်း” ခနဲ အသံကြီးနှင့်အတူ ရေပြင်ထဲသို့ တအိအိနင်းဆင်း
လာသော ကွန်သားကြီးနှင့်ခဲသီးတွေကို တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ
သားထိန်းငါးရံ့ကြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရသည်။ စောစောက
အံ့မှိုင်းသွားတာ ကောင်းကင်ပေါ်က တိမ်စိုင့်တိမ်ခဲတွေကြောင့်
မဟုတ်မှန်းသိလိုက်ပြီ ...

သို့သော် နှောင်းခဲ့ပြီ ... ရန်သူက လက်ဦးသွားပြီ၊ ပထမတော့
ကိုယ့်အသက်ကိုယ်ချစ်တတ်သည့် သတ္တဝါပီပီ ... ကိုယ်ရေးကြုံ
လာပြီဖြစ်၍ သက်လုံကောင်းရတော့သည်။ တဖြည်းဖြည်း အိကျ

လာသော ကွန်သားတွေ၊ ခဲသီးတွေထက် မြန်သောအလျဉ်ဖြင့် ရေအောက်သို့ အမြန်ငုပ်ဆင်းသွားမိသည်။

သူ့လိုသက်တမ်းရင့် ငါးကြီးတွေမှာ တံငါတွေ၏ အန္တရာယ် အမျိုးမျိုးကို နောကျနေအောင် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူးသည့် အတွေ့အကြုံ တွေ အပြည့်ရှိသည်။

ထိုအတွေ့အကြုံနှင့်သတိတွေ၊ ဝီရိယတွေ၊ ရဲရင့်ဖျတ်လတ်မှု တွေ၊ သန်မာသည့် ခွန်အားတွေပေါင်းစပ်ပြီး ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသဖြင့် ယခုလို သက်တမ်းအထိ အသက်ရှင်နေနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အပေါ်မှအုပ်ကျလာသည့် ခဲသီးကွန်သားတွေထက် မြန် မြန်ကြီး ရိုးချောင်းအောက်ခြေ နှံ့ပြင်အထိ ငုပ်ဆင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ် တော့သည်။ ဟော ... နှံ့ပြင်ဆီရောက်ပြီး တစ်လံနှစ်လံလောက် ကူးခတ်ထွက်ပြေးလျှင် ကွန်၏စက်ကွင်းကနေလွတ်ပြီ၊ ဘာမှ ခက်လှသည်တော့ မဟုတ်၊ ဟိုးအရင်အခါတွေတုန်းကလည်း ယခု လို ကွန်တွေနှင့် အအုပ်ခံရသည့်ကြားမှ၊ ပိုက်တွေထဲမှ ဒိုင်းဝန်းတွေ၊ ဆောင်းတွေ၊ ဒိုးတွေကြားမှ အလွတ်ရုန်းနိုင်ခဲ့သည့် အကြိမ်တွေ နည်းလို့လား ... လွတ်အောင်ပြေးတော့မည်။

ရှေ့ရေယက်ကလေးနှစ်ခုကို တဖျပ်ဖျပ်ယက်၊ သူ အားအကိုး ဆုံး၊ အားအထားရဆုံး အမြီးဖျားရေယက်ကြီးကို ညွှတ်ကွေးကာ အားနှင့်ရိုက်ခတ်ကူးထွက်အံ့ဆဲဆဲ အချိန်ကလေးမှာပင် သူ့ခေါင်း ထဲသို့ အတွေးတစ်ခုက ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

သားကလေးတွေ ... သားပေါက်ကလေးတွေ ... ကွန်ထဲမှာ ကျန်ရစ်တော့မည် ... ကျန်ခဲ့ရှာတော့မည်။ ထိုသားပေါက်ကလေး

တွေသည် သူ့လို အသိဉာဏ်မရှိ၊ သူ့လို အတွေ့အကြုံမရှိ၊ သူ့လို ခွန်အားဗလ မရှိရှာသေးသည့် ပကတိကလေးငယ်များပါတကား။

ယခုလောက်ဆို ကွန်သားတွေကြားမှာ ဟိုတိုးသည်ထွက် အသက်ဘေးအတွက် ကြောက်လန့်တကြား ချောက်ချားတုန်လှုပ် စွာ၊ ကယ်သူမဲ့စွာ၊ အားငယ်စိုးထိတ်စွာ ... ကျန်ရစ်ရှာပေလိမ့်မည်။

ထားခဲ့မည်လား၊ ကိုယ်လွတ်ရုံး ထွက်ပြေးရမည်လား၊ ဒွိဟ စိတ်ဖြင့် တွေဝေငြိမ်သက်နေမိသည်။ ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်ချလိုက်ပြီး၊ နှံ့ပြင်ကြာစွယ်တွေကြားမှာ ခိုကပ်နေရာမှ ... ရေပြင်ပေါ်ကနေ ဖုံးလွှမ်းကျဆင်းနေဆဲ ကွန်သားဖူးကွက်တွေဆီ မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ထိုးတက်လာခဲ့မိပြီ။

“သားကလေးတွေရေ အမေလာပြီကွဲ့၊ အားမငယ်နဲ့ မကြောက်ကြနဲ့ကွဲ့၊ မင်းတို့ကိုထားပြီး အမေမသွားရက်ဘူးကွဲ့၊ တို့တစ်တွေ သေတစ်ကံရှင်တစ်ကံ အတူရုန်းကန်ရင်ဆိုင်ကြမယ် ကွဲ့၊ အမေမှာ အတွေ့အကြုံတွေ ခွန်အားသတ္တိတွေ အပြည့်ရှိပါတယ်ကွဲ့၊ တို့အပေါ် အုပ်မိုးကျလာတဲ့ ကွန်သားတွေကို အမေရဲ့ သန်မာတဲ့ ဦးခေါင်းတွေ၊ အမြီးတွေနဲ့ ထိုးခွဲပေးမယ်ကွဲ့၊ ကွဲ့ထွက် သွားတဲ့ အပေါက်ကနေ သားကလေးတွေ တိုးထွက်သွားကြတော့ ကွဲ့၊ တို့တစ်တွေလွတ်အောင် အမေကြံဆောင်နိုင်ပါတယ်ကွဲ့”

အတွေးထဲတွင် စကားတွေအများကြီးပြောရင်း ရေမျက်နှာ ပြင်နားဆီ ရောက်လာချိန်မှာတော့ သားပေါက်ကလေးတွေ

ယောက်ယက်ခတ်နေကြပြီ၊ ကြောက်နေကြပြီ၊ သားထိန်းငါးရဲ့ကြီး
ဘေးကို အားကိုးတကြီး ကပ်လာတိုးဝှေ့နေကြသည်။

သားထိန်းငါးရဲ့ကြီးသည် အစွမ်းကုန်အားအင်တွေထုတ်၍
ကွန်သားပြင်ကိုဝင်၍ တိုးခဲ့လိုက်သည်။ မရ။

နောက်တစ်ကြိမ်၊ ပြီးတော့ နောက်တစ်ကြိမ် ...

နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ...

အကြိမ်ကြိမ်တိုး၏ ... ဆောင့်၏ ... မရလေ ... ၊

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းပါတိ၊ ကွန်သားသည် တင်းမာပြတ်တောက်
သွားခြင်းမရှိ၊ ကွဲထွက်သွားခြင်းမရှိ၊ သူတိုးဝင်ရာနောက်သို့ ပျော့
ပျောင်းစွာ၊ သို့သော် ခိုင်ခံ့စွာ ပါလာဆဲဖြစ်၏။

ပြီးတော့ ... ရုန်းကန်တိုးထွက်နေသည့် သူ၏ပါးဟက်တွေ
ရေယက်တွေ၊ အမြီးဖျားတွေအားလုံး ကွန်သားပြင်မှာ သွား၍
ငြိတွယ်နေကြပြီ၊ သူ အားကုန်ရုန်းသည်။

ဘာကြောင့် ကွဲထွက်မသွားသနည်း သူတွေ့၍မရ၊ ပျောင်းနွဲ့
သော်လည်း ခိုင်ခံ့လှပါတိ၊ စောစောက ငါးရဲ့ဒိုင်းကြီးနှင့် တိုက်
ခိုက်ထားရသဖြင့် သူ့ခွန်အားတွေ ကုန်ခဲ့ပြီလား၊ ဒဏ်ရာအနာတရ
တွေကြောင့် ခွန်အားတွေ ဆုတ်ယုတ်လေသလား။

ယခုတော့ သားထိန်းငါးရဲ့ကြီး မတတ်နိုင်တော့ပြီ၊ သားပေါက်
ကလေးတွေရော ... သူ့ပါ ... ကွန်ပိုင်ရှင်၏ဆွဲခေါ်ရာ ရေပြင်
ထက်ဆီ တဖြည်းဖြည်း ပါသွားရပေတော့မည်။

ဖိုးချစ်သည် ... ငါးရဲ့သားပေါက်အုပ်ကြီးပေါ်သို့ လှလှပပ
တိတိကျကျ အုပ်မိသွားသော သူ့ကွန်ချက်ကို သဘောကျကျေနပ်
စွာ ကြည့်ပြီး ကွမ်းတစ်ယာ ခါးပိုက်ထဲမှထုတ်၍စားကာ အမောဖြေ
လျက်ရှိသည်။

ကွန်အောက်ခြေ၊ ချေးအိတ်တွင် စီစီရီရီတပ်ထားသည့်
နှစ်ပိဿာခန့်လေးသည့် ခဲသီးတွေက ကွန်သားတွေကို ရေပြင်
အောက်ခြေနှံပြင်ထဲအထိ တဖြည်းဖြည်း ဆွဲချနှစ်ဆင်းသွားသည်ကို
အရသာခံ၍ကြည့်ပြီး ကွန်ဖူးကြိုးကို “ဖျောင်း” ခနဲ “ဖျောင်း” ခနဲ
ဆတ်၍ဆတ်၍ ခါလိုက်သည်။

ထိုခဏမှာပင် ကွန်အတွင်းမှ တဝုန်းဝုန်းအသံတွေနှင့်အတူ
ရေလုံးရေပွက်တွေ တဖွားဖွား လွင့်ပျံ့ထွက်လာတာကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... သားပေါက်တွေတင်မကဘဲ
သားထိန်းငါးရဲ့ကြီးပါ မိနေပါရောလားကွ ... ရုန်းလေ ရုန်းလိုက်စမ်း
ပါကွ၊ ငါးရဲ့ကြီးရ ကွန်သားတွေ ကွဲထွက်အောင် ရုန်းပြစမ်း၊ ဒါဟာ
... ရိုးရိုးချည်သားနဲ့ ထိုးထားတဲ့ကွန်ချည်မဟုတ်ဘူးကွ၊ နိုင်လွန်ချည်
နဲ့ ထိုးထားတဲ့ကွန်ကွ သိရဲ့လား၊ ရုန်းစမ်း၊ ရုန်းစမ်း၊ ဘယ်လောက်
ရုန်းရုန်း ကွန်သားကတော့ ကွဲမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းပဲ မောမှာပါ
ငါးရဲ့ကြီးရာ ဟား ... ဟား”

သဘောကျစွာ တဟားဟား အော်ရယ်ပြီး ကွန်ကိုတစ်တောင်
ချင်း၊ တစ်တောင်ချင်း အသာချော့ကာ ချော့ကာဆွဲ၍ဆွဲ၍ဖော်သည်။

ကွန်အတွင်းမှာတော့ နီနီရဲရဲသားပေါက်တွေရော သုံးပိဿာ ခန့် ငါးရံ့ကြီးပါ ကွေးကွေးကြီးပါလာသည်။ ငါးရံ့ကြီးမလှုပ်နိုင် တော့။ မောနေပြီ ...

တစ်ကောင်ချင်းဖြုတ်မနေအား၊ အိမ်ကျမှ မိန်းမကြည့်လုပ် လိုက်မည်။ ယခုတော့ ကွန်အစိပ်ကလေးကို လုံးထွေးပြီး ပခုံးပေါ် ထမ်းလာခဲ့သည်။ အိမ်အပြန် မျက်နှာပန်းလှခဲ့ပြီ။ ကန်သင်းရိုးပေါ် မှာ တင်ကျန်နေသည့် ခရုခွံတွေ၊ လယ်ကဏန်းလုံးအခွံတွေ ဖုံးချစ် ၏ ခြေထောက်အောက်မှာ တခွပ်ခွပ် ကွဲကြေရင်းကျန်ခဲ့သည်။

“မှတ်ပလားကွ ... ရွှမ်း

မှတ်ပလားကွ ... ရွှမ်း

တံငါလုပ်ပြီး တံငါစည်းကို မစောင့်ချင်တဲ့ကောင် မှတ် ပလားကွ ရွှမ်း ... ခွေးလိုကောင်၊ ဝက်လိုကောင်၊ ငါးရံ့သားပေါက် တွေ မဖမ်းရဘူး၊ ဥချမယ့်ငါးတွေမဖမ်းရဘူး၊ မဆီးရဘူးဆိုတာ ငါတို့တံငါတွေ အစဉ်အဆက် လိုက်နာခဲ့ကြတဲ့ စည်းကမ်းကွ၊ သိရဲ့လား၊ အခုနင်ဖမ်းလာခဲ့တဲ့ သားပေါက်တွေဟာ နည်းသလား၊ အခုနေ ချက်စားရင် ဟင်းတစ်အိုးစာ၊ မိသားစုတစ်နပ်စာထက် ပိုလို့လားကွဟေ ...

အဲသည်သားပေါက်တွေ ဆက်ပြီးကြီးလာခဲ့ရင်၊ အရွယ်ရောက် လာခဲ့ရင် ဖမ်းစမ်းကွာ ... စားစမ်းကွာ ဘယ်လာကုန်နိုင်ပါ့မလဲ။

မျက်စိတစ်ဆုံးမကြည့်ဘဲ မျက်မွေးတစ်ဆုံးလောက်သာ ကြည့် တတ်တဲ့ နင်တို့လို တံငါစည်းပျက်တွေကြောင့် အခုဆိုရင် ငါးတွေ မျိုးတုံးတော့မယ်၊ ရှားပါးနေပြီ၊ ရွာလို့ဖွေလို့ ခက်လာနေပြီ၊

ဒီလိုသာ စည်းမရှိကမ်းမရှိ ဆက်လုပ်နေကြရင်၊ နောင်ဆို ငါးတွေ အရပ်ရေကြည့်ရမလို ဖြစ်တော့မယ်၊ တံငါအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးတဲ့ ငါတို့လိုလူတန်းစားတွေလည်း အသက်ရှင်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ... မသိဘူးလားကွ ဟေ ...

ဒါ ... နမူနာပဲ၊ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးလုပ်ရင် အသေပဲမှတ်ထား ခွေးကောင် ထို့”

ပါးစပ်ထဲမှာငုံထားသည့် ကွမ်းဖတ်တွေကို “ထို့” ခနဲမြည် အောင် ထွေးထုတ်လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ကပြင်လေးမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ တံငါအို၊ တံငါလက်ဟောင်းကြီး ဦးအောင်လှ တစ်ယောက် မောနေပြီ။ သားဖြစ်သူ ဖိုးချစ်ကို အိမ်တိုင်မှာဖက် ထားခိုင်းပြီး ဝါးခြမ်းပြားနှင့် စိတ်ရှိသလောက်ရိုက်လိုက်ရသဖြင့် ပိန်ကပ်ကပ်ရင်ဘတ်ကလေး ဖားဖိုလိုက်အောင် ဖုတ်လှိုက် ဖုတ်လှိုက်နှင့် အသက်ရှူနေရပြီ။

ဖိုးအောင်လှတစ်ယောက် သူ့သားတွေရော ရွာထဲရှိတံငါ လူငယ် တချို့ကိုပါ သဘောမတွေ့လှ ... ယခုလူတွေသည် စောင့် ထိန်းရမည့် စည်းကမ်းတွေ ထိန်းသိမ်းရမှန်းသိသူ နည်းလာပြီ။ သားပေါက်ကလေးတွေ ဖမ်းလားဖမ်းရဲ့၊ အင်းထဲအိုင်ထဲ၊ ချောင်းထဲ မြောင်းထဲ ဆေးခပ်ပြီး ဖမ်းလားဖမ်းရဲ့၊ ဘာကိုမှမမှုကြတော့ ...

လောလောလတ်လတ် ထမင်းတစ်လုတ်စားရဖို့သာ တွေးသူများ လာကြပြီ။ ဒါတွေကို ဖိုးအောင်လှမကြိုက်။

ဒါကြောင့်ပင် သူ့သားသူ ဆုံးမနေခြင်းဖြစ်သည်။ အဘွားကြီး ဒေါ်ဖော့ကတော့ သူ့ယောက်ျား ဒေါသကြီးမှန်းသိ၍ ဝင်မဆွဲရဲ၊ ပြီးတော့ ဖအေက ဒါလောက် တားဆီးပိတ်ပင်နေသည့်ကြားက မိန်းမဖြစ်သူ၏ အလိုကိုလိုက်၍ ငါးရဲ့သားပေါက်တွေ သွားဖမ်း သော သားကိုလည်း ဒေါသဖြစ်သည်။

ဖိုးအောင်လှရှေ့သို့ ရေနွေးကြမ်းအိုးချပေးပြီး မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ပြန်အလှည့်တွင် အိမ်တိုင်ကိုမှီပြီး ငူငူကြီးထိုင်နေသည့် ဖိုးချစ်ကို လှမ်းမြင်တော့ “ငါ့သားကလေး တော်တော်နာသွားတယ်ထင်ပါရဲ့” ဟုတွေးရင်း အနားကိုတိုးကပ်သွားသည်။

တကယ်တော့ သူတို့မှာ သားသမီးငါးယောက်ရှိပြီး ဖိုးချစ်က အငယ်ဆုံးဖြစ်သည်။ အကြီးဆုံးသားသည်ပင် အသက်ငါးဆယ်နား နီးနေပြီ။ ဖိုးအောင်လှကတော့ ဘာမှဂရုမစိုက်၊ စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို ခေါ်ရိုက်နေဆဲရှိသေးသည်။

“ဒီအဘိုးကြီးဟာလေ ဒေါသကလည်းကြီးပါ။ သူ့သားသမီး တွေက ငယ်တော့တာမဟုတ်ဘူး၊ ရှက်ရှာပေမပေါ့” ဟု ပါးစပ်မှ မကြားတကြားပြောရင်း သား၏ကျောကုန်းကိုကြည့်၏။ ကျောပြင် မှာတော့ ဒဏ်ရာတွေမရှိ၊ ဧကန္တ တင်ပါးကိုရိုက်တာဖြစ်မည်။

အသက်က မငယ်တော့သော်ငြား မအေကြီးက ယုယုယယ နှင့် ဟိုစမ်းသည်စမ်းပြုသောအခါ ဖိုးချစ်သည် ဝမ်းနည်းလာသည် ထင်၏။ ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး မျက်ရည်ကျသည်။

တကယ်တော့ အဖေရိုက်တာ နာ၍မဟုတ်၊ အဖေခေါ်နေ သတဲ့ သတင်းကြားသည်နှင့် ပုဆိုးအောက်ကနေ ဘောင်းဘီ နှစ်ထပ်ခံ၍ ဝတ်လာပြီးသားဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အဖေက အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီ၊ အိုမင်းနေပြီ၊ အားအင်တွေမရှိတော့၊ ရိုက်သည့် တုတ်ကလည်း ဝါးခြမ်းပြားကလေးသာ။

သူ မျက်ရည်ကျတာက ... အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထပ်ခါထပ်ခါ ဆုံးမခဲ့သော၊ တံငါတွေ၏စည်းကမ်းကို ညွှန်ပြသွန်သင်ခဲ့သော ဖခင် ကြီး၏စကားကို မျက်ကွယ်ပြုပြီး၊ မိန်းမဖြစ်သူ၏စကားကို နားယောင်ကာ ... မိမိတို့တစ်နပ်စာ တစ်အိုးစာအတွက်၊ သားပေါက်ကလေးပေါင်းများစွာကို စတေးခဲ့သည့် မိမိ၏လုပ်ရပ် အမှားအတွက်၊ ပြီးတော့ တံငါတို့၏ စည်းကိုဖောက်ဖျက်ခဲ့မိသည့် အတွက်ပါ။

မြစ်ရေစုန်ဆန်

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသဖြစ်သမို့ အသွယ်သွယ်စီးဆင်းယှက်ဖြာ နေသည့် မြစ်မ မြစ်သေး၊ မြစ်မွှား၊ ချောင်းကြီးချောင်းငယ်တို့သည် အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် ဝဲယာကြည့်လေရာရာတိုင်း၌ လက်ညှိုးထိုးမလွဲ ရှိနေတော့၏။

မြစ်မကြီးတစ်စင်းဆီမှ ခွဲထွက်စီးဆင်းနေသော ချောင်း ကလေးတစ်ချောင်း၏ ဘေးနှစ်ဖက်ကမ်းပါးပေါ်တွင်တော့ မျက်နှာ ချင်းဆိုင် တည်ထားသော တံငါရွာကလေးတစ်ရွာ ရှိ၏။

ထိုရွာကလေးကဲ့သို့ လယ်သမားရွာကလေးတွေ၊ တံငါရွာ ကလေးတွေ၊ လယ်သမားရောတံငါပါ ထွေးရောယှက်တင်စုပေါင်း နေကြသော ရွာကလေးတွေ ဟိုမှာတစ်စု၊ သည်မှာတစ်စုဖြင့် ကြက် ယက်ထားသော စပါးစေ့တွေနယ် ပြန့်ကျဲလျက်ရှိ၏။

ထိုရွာစု၊ ရွာဝိုင်းတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းချောင်းတိမ်ကလေး၏ အဖျားတွင် ရွာသုသာန်ကလေးသည် ကုက္ကိုပင်တွေ၊ ရေမန်ကျည်း ပင်တွေ၊ ပျဉ်းမပင်တွေ၊ စစ်ပင်တွေ၊ သပြေပင်တွေ၊ ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း အုပ်ဆိုင်းကာ အထီးတည်းတည်ရှိနေ၏။

နွေနှင့်ဆောင်းကာလများတွင် ကုန်းမြေမို့မို့ပေါ်နေသော် လည်း မိုးတွင်းကာလများတွင်တော့ သုသာန်မြေပြင်တစ်ခွင် တစ်ပြင်လုံး ရေတွေဖွေးလျက်ရှိသည်။ ရွာသိမ်ရွာငယ်ကလေးတွေ သာ များသဖြင့် ခမ်းခမ်းနားနားအုတ်ဂူတွေမရှိ၊ ရှေးတုန်းက လယ် ပိုင်ရှင်ကြီးများ၊ အင်းသားကြီးများလို တော၏ကြေးရတတ် လူချမ်းသာများ၏ အုတ်ဂူဟောင်း၊ အုတ်ဂူပျက်တွေသာ အနည်း အကျဉ်းရှိသည်။ အိုမင်းယိုင်းနဲ့ ဆွေးမြည့်ပျက်စီးကာ ပြုပြင်သူ ကင်းမဲ့လျက်ရှိသည့် သရဏဂုံတင်ရာ သင်္ချိုင်းဇရပ်ကလေး သည်သာ သင်္ချိုင်း၏တစ်ခုတည်းသော အဖော်အဖြစ် ညှိုးငယ်စွာ ရပ်တည်လျက်ရှိ၏။ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာတော့ ခရာပင်တွေ၊ စိန် သဘော်တော်တွေ အလိုလေးချုံတွေ၊ ကျူပင်တွေ ပိန်းပိန်းပိတ်မျှ ရှိသည်။

မစည်ကားအပ်သော အရပ်ဒေသများထဲတွင် တစ်ခုအပါ အဝင်ဖြစ်သည့် ထိုရွာသင်္ချိုင်းကလေးတွင် ယနေ့ လူသံဆူသံများဖြင့် စည်ကားလျက်ရှိသည်။

အသုဘအလောင်းတင်ဆောင်လာသော နှစ်စင်းတွဲလှေ ဖောင်ကလေးပေါ်မှ သယ်၍ ချလိုက်သည်နှင့် “နောက်လာဦး မလားဟေ့”

“မလာတော့ပါဘူးခင်ဗျ”

“နောက်ထပ် လာဦးမလားဟေ့”

“မလာတော့ပါဘူးခင်ဗျ”

“နောက်ထပ် လာဦးမလားဟေ့”

“မလာတော့ပါဘူး ခင်ဗျ”

အော်၍ မေးသံနှင့်အတူ ကျင်းတူးထားရာမှ ထွက်လာသည့် ရွှံ့ဖတ်၊ မြေခဲများနှင့် တဖျောဖျောပစ်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာ၏။ ကျင်းတူးရာနေရာမှ ပစ်လွှတ်လိုက်ကြသော မြေစာခဲများသည် အလောင်းသယ်လာသည့် လူအုပ်ကြီး၏ ဘေးကိုလည်းကောင်း၊ အပေါ်သို့ကျော်၍လည်းကောင်း အနံ့အပြားထိမှန်လျက်ရှိရာ အသုဘထမ်းလာသော လူများက မျက်နှာကို လက်ဖြင့်ကာထားကြကာ “မလာတော့ပါဘူးခင်ဗျ” ဟုကုန်း၍ အော်နေရသည်။

သုံးကြိမ်သုံးခါစေ့သွားသောအခါမှ ခဲဖြင့် အပစ်ရပ်တော့၏။ ထိုအခါကျမှ အသုဘထမ်းသူလူအုပ်ကြီးက ယိုင်နေသော ဇရပ်ကလေးပေါ် အသုဘကိုတင်ရ၏။

ကြိုတင်ရောက်နေသော ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်က သရဏဂုံတင်သည့်ကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ပြီးသောအခါ သူတို့ခလေ့အတိုင်း သေသူကျန်သူတို့ အချင်းချင်းတောင်းပန်ကျေအေးပွဲရှိ၏။

“ဟဲ့ လိုက်ဆိုလေ၊ ဘာလို့ ပါးစပ်ပိတ်နေတာလဲ၊ ဒါဟာ နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးဆိုတာ သိရဲ့လား၊ နင့်တစ်သက် နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှမရနိုင်တော့တဲ့ အခွင့်အရေးပဲ စံဖေ၊ ဆိုလိုက်ပါဟယ် ဆိုလိုက်” ငိုသံပါကြီးနှင့်ပြောနေသော ထွေးလေးလှခင်၏ အသံကြောင့် ရွာသားများ၏အကြည့်က သူ့ဆီစုပြုံရောက်လာမှန်း မော့မကြည့်ဘဲနှင့် စံဖေသိနေပါသည်။

ရွာကလေးနှင့်တစ်ခေါ်ခန့်ဝေးသည့် ကွမ်းသီးချောင်းအဖျား သုသာန်ကလေးအလယ်ရှိ ဇရပ်ကလေးအတွင်း အသုဘပို့သူ လေးငါးဆယ်ခန့်ရှိကြပြီး၊ တချို့က ဇရပ်ကလေးဘေးတွင် မိုးတိုးမတ်တတ်ရပ်လို့၊ တချို့ကတော့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ဆေးပေါ့လိပ်တွေ ထောင်းထောင်းထအောင်ဖွာလို့ ကာလသား လေးငါးယောက်ကတော့ ဇရပ်ကလေးဘေးနားတွင် ဟိုတစ်လုံး သည်တစ်လုံးပြန့်ကျဲနေသည့် အုတ်ဂူဟောင်းကလေးတွေပေါ် ထိုင်လို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေကြသည်။

တွင်းတူးသမားငါးဦးနှင့် အသောက်သမားတစ်စုကတော့ ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်ထိုင်ကာ တောအရက်ကလေးမော့လိုက်၊ တစ်စုံစီမုံထွက်ထွက်လာသော ရေတွေကို ကျင်းထဲမှခတ်ထုတ်လိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိသည်။

အုပ်ဆိုင်းညှို့မှိုင်းနေကာ သက်တမ်းရာနှင့်ချီပြီး ကြီးရင့်လျက် လူနှစ်ယောက်ဖက်၍ပင် မမီနိုင်သော ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေက ဇရပ်ကလေး၏ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သို့ နေပြောက်မထိုးနိုင်အောင် အရိပ်အာဝါသ ကောင်းလှ၏။

တောကျီးကန်းတချို့သည် “တအာအာ၊ တအာအာ” အသံတွေပေးရင်း ဟိုသည်ပျဲဝဲနေကြပြီး၊ တချို့ကတော့ ကုက္ကိုကိုင်းများပေါ်တွင်နားကာ ... လူသေမြှုပ်ပြီး မြေပုံပေါ်မှာတင်ထားခဲ့မည့် စားမြိန်စာထုပ်အား သူ့ထက်ငါကောင်းထိုးသူတ်ရန် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိနေကြသည်။

“လိုက်ဆိုလိုက်ပါ စံဖေရာ၊ မင်းကမဆိုတော့ မင်းညီတွေ ညီမတွေက မဆိုရဲဘူးဖြစ်နေကြတယ်။ ဖအေတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးမှာ အဖုအထစ်တွေမဖြစ်ပါစေနဲ့၊ မင်းတို့တစ်တွေ သူ့အပေါ် ခွင့်လွှတ်လိုက်ကြပါ။ သူကလည်း မင်းတို့အပေါ်ခွင့်လွှတ် မှာပါကွာ ... ဘကြီးကတော့ ဒါပဲပြောချင်တယ်”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲသံ ဆို့ဆို့နှင့်နင်းကြီးနှင့်ပြောသည့် ဘကြီး သာကျော်၏ အသံကိုကြားရပြန်တော့ စံဖေသည် ခေါင်းကိုအတင်း အောက်ငုံထားရင်း အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက် ချုပ်တည်းထား သော်ငြားလည်း ဇရပ်ကလေး၏ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တစ်ပေါက် တောက်ခနဲ ကျတော့၏။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးစန္ဒောဘာသကမူ စကားတစ်ခွန်း မှ မိန့်တော်မမူနိုင်ရှာဘဲ စံဖေတို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတစ်စုကို ကရုဏာမျက်ဝန်းများနှင့် ငေးကြည့်နေသည်။

သုသာန်ဇရပ်ကလေးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လေအဝှေ့တွင် ဇရပ်ခေါင်မိုးသွပ်ပြားအိုများအား အပေါ်မှအုပ်ဆိုင်းကျနေသည့် သစ်ကိုင်းများ၏ တရဲ့ရဲ့ပွတ်တိုက်သံ ကိုသာ ကြားနေရသည်။

နက်မှောင်သည့် အသားအရေ၊ ရေထဲမိုးထဲ တစ်ဖွားဖွားနှင့် ငုပ်တုန်ပေါ်တုန်ပြုရဖန်များသဖြင့် နီကျင်နေသော ဆံပင်ဖုတ်သိုက်၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက အလုပ်ကြမ်းတွေလုပ်ခဲ့ရသဖြင့် ကျယ်ပြန့် ကြီးမားသော လက်ဖဝါးတွင် အသားမာကြီးတွေက ကြွပ်တက်လို့၊

ပုဆစ်တုပ်၍ထိုင်နေသဖြင့် ပေါ်နေသောခြေသလုံး တုတ်တုတ် မည်းမည်းကြီးတွေနှင့် ငါးပြေမပါးဟက်လိုက်ကာ ကွဲအက်နေသော အဖတ်အဖတ်လန်နေသည့် ခြေဖဝါးများနှင့် တံငါကြီးစံဖေသည် ရှိရင်းစွဲအသက် လေးဆယ့်ခြောက်နှင့်မလိုက်အောင် အိုစာလျက် ရှိ၏။

ခေါင်းကိုအောက်ငုံကာ ဇရပ်ကြမ်းပြင်ကို စိုက်ငေးနေသော ရီဝေစိုစွတ်သည့် မျက်ဝန်းအစုံသည် ဇရပ်ကြမ်းပြင်ကို မမြင်ဘဲ၊ ပင်ပန်းကြီးစွာ၊ ဆင်းရဲငတ်မွတ်စွာ၊ သေးသိမ်နုန့်နဲ့စွာ၊ အဖမဲ့သား လူနင်းပြားအဖြစ် ငယ်စဉ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ရုန်းကန်ကြီးပြင်း ခဲ့ရပုံများကို ရုပ်ရှင်ပြကွက်များလို တစ်ကွက်ချင်းတစ်ကွက်ချင်း ပြန်၍ မြင်နေမိလေသည်။

စံဖေက အသက်ရှစ်နှစ်သား၊ ကိုးနှစ်သားလောက်သာ ရှိလိမ့် ဦးမည်၊ သူ့အောက်ညီမလေးက ခုနစ်နှစ်၊ တတိယမြောက်ညီက ငါးနှစ်၊ နောက်ဆုံးကောင်ကတော့ နှစ်နှစ်သားလောက်သာရှိလိမ့် မည်။

မိခင်နို့ စို့ကောင်းတုန်း၊ ဘာက ဘယ်လိုစ၍ဖြစ်ကြသည် ကိုတော့ စံဖေမသိခဲ့၊ အသက်ကလည်း ငယ်သေးသည်ကိုး။ ထို တစ်နေ့၏ ညနေပိုင်းအချိန်တွင် ဖြစ်သည်။

အဖေနှင့်အမေ စကားများကြ၏။ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြော ဆိုကြရင်း ရန်ပွဲ၏ အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်လာပြီ။ အမေကတော့

ငိုလည်းငို၊ ပြောလည်းပြော၊ စံဖေတို့ ကလေးသုံးယောက်က မီးဖိုချောင်ရေကပြင်ကလေးတွင် စု၍ထိုင်နေကြပြီး၊ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဝံ့၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြစ်တင်မောင်းမဲသံများ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်လာပြီး၊ အမေ၏တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံ၊ ငိုရှိုက်သံများသာ အိမ်ကလေးအတွင်းမှာ ပျံ့လွင့်လို့လာနေသည်။

“ကျုပ်မျက်နှာကို ရှင်မထောက်ချင်နေ၊ ရှင့်သားသမီးတွေရဲ့ မျက်နှာကိုတော့ ထောက်ပါဦးတော်၊ အဲသည်ကောင်မရဲ့ မျက်နှာက ကျုပ်တို့သားအမိတစ်တွေရဲ့ မျက်နှာတွေထက် ပိုပြီးကြီးနေသလား ကိုမောင်လှရဲ့၊ ရှင့်သားသမီးတွေ ဖအေမရှိလို့ မျက်နှာငယ်ရမှာကို ရှင် ထည့်မတွက်တော့ဘူးပေါ့နော်”

အမေက ဘယ်လောက်ပြောပြော၊ ဘယ်လောက်တောင်းပန်တောင်းပန် အဖေထံမှစကားသံကို မကြားရ။ အငယ်ဆုံးကောင်က လေးဖက်တွား၍ ဖအေပေါင်ပေါ်တက်တော့ အဖေက ဖယ်ချပြီး လွယ်နေကျလွယ်အိတ်ထဲသို့ ပုဆိုးသုံးလေးထည်နှင့် အင်္ကျီများ ထည့်နေတာ တွေ့ရသည်။

ထိုအခါ အမေသည် အဖေလက်ထဲမှ အင်္ကျီများကိုလုယူရင်း “ရှင် တကယ်သွားတော့မှာပေါ့နော်၊ ရှင့်သားကလေးတွေ၊ သမီးလေးတွေကို ရှင် ခွဲရက်တယ်ပေါ့နော်၊ ရှင်မရှိရင် ကျုပ်တို့သားအမိတွေ ဘယ်သူ့အားကိုးပြီးနေရမှာလဲ ကိုမောင်လှရဲ့ လုပ်ရက်ပါပေရဲ့” ပါးစပ်ကလည်းပြော၊ အိမ်အပြင် လှမ်းထွက်ရန်ပြင်နေသော

အဖေခြေလှမ်းတွေကို ရှေ့ကတားရင်း အဖေခြေသလုံးနှစ်ဖက်ကို အတင်းဖက်ထားလိုက်သည်။

ဘာရယ်သိ၍မဟုတ်၊ မီးဖိုရေကပြင်ပေါ်မှ စံဖေတို့မောင်နှမသုံးယောက်ကလည်း “ဝါး” ခနဲ အော်ငိုလိုက်မိကြသည်။ တစ်အိမ်လုံး ကမ္ဘာပျက်သကဲ့သို့ ဆူညံပွက်လော့ရှိုက်လျက်ရှိသည်။

“ဖယ်စမ်းပါ မခင်မေ၊ ငါ့ကို မတားနဲ့တော့၊ မရတော့ဘူး၊ ဆန်ဆုံစား၊ ကံကုန်သွားဆိုတဲ့ စကားလည်းရှိသားပဲ၊ မင်းတို့သားအမိတွေနဲ့ငါက ဆန်လည်းမဆုံတော့ဘူး၊ ကံလည်းကုန်ပြီလို့သာ သဘောထားလိုက်ပေတော့၊ ဖယ်စမ်းပါဟာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အဖေက အတင်းရုန်းသည်။ အမေက အတင်းဖက်တွယ်ထားသည်။ ထိုအခါ အဖေသည် ဘီလူးသဘက်စီးနေသူပမာ အမေ့ဆံပင်ဆွဲ၍ အတင်းဖယ်ကာ အမေနောက်သို့ ပက်လက်လန်လဲအကျတွင် အိမ်ကလေးပေါ်မှ အတင်းခုန်ဆင်းတော့သည်။

အဖေ ခုန်ဆင်းလိုက်သဖြင့် အိမ်ကလေး သိမ့်သိမ့်ခါ၍ ကျန်ရစ်သည်။ တဖြည်းဖြည်းဝေး၍သွားသည့် အဖေနောက်ကျောပြင်ကြီးကို ယခုထက်တိုင် စံဖေ၏မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မြင်ယောင်နေမိလေသည်။

အသက်ကိုးနှစ်သားကလေး၏ နှလုံးအိမ်ထဲတွင် ထိုအချိန်မှစ၍ နာကြည်းမှုဆူးတစ်ချောင်း စူးနှစ်ခဲ့ရလေသည်။ အမေနှင့်အတူ ပျိုးနုတ်၊ ကောက်စိုက်၊ မြက်ရိတ်၊ မြက်ထမ်းရင်း ကြမ်းတမ်းလှသည့် ဘဝကြီးကို စံဖေ လျှောက်ခဲ့ရသည်။

စံဖေ အသက်တစ်ဆယ့်လေးနှစ်တွင် လူ့လောကကြီးကို တတ်စွမ်းသမျှ အားအင်ကလေးနှင့်ရင်ဆိုင်ရင်း အမေစွန့်ခွာသွားခဲ့ပြန်ပြီ။ ထိုအခါ ဥမမည်စာမမြောက် ညီ၊ ညီမကလေးတွေအတွက် စံဖေသည်ပင် အဖေ၊ စံဖေသည်ပင် အမေအဖြစ် လောကကြီးကို အားမာန်တင်းကာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတော့သည်။

ကွန်လေပဲ့ကိုင်၊ ပိုက်လေတစ်ပုံသမား၊ ဘဝန်းသမား နောက်လိုက်၊ ငါးရှာ၊ ဖားရှာ၊ ဘဝမျိုးစုံတွင် ကျင်လည်ကာ သူတို့ဘဝကို သူတို့ ဦးဆောင်ခဲ့ရသည်။ တံငါအလုပ်မှန်သမျှ စံဖေ အကုန်တတ်၏။ မလုပ်ဖူးတာ မရှိ၊ သူ့ဘဝမှာ သူ့အတွက်သူ အသက်ရှင်နေသည်မဟုတ်၊ ညီ၊ ညီမလေးတွေအတွက်သာ သူ အသက်ရှင်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ခံယူထားသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့အတွက် ဘာတစ်ခုမှမစဉ်းစား၊ ညီလေး ညီမလေးတွေ လူလားမြောက်ရေးအတွက်သာ စဉ်းစားခဲ့၏။ ဘဝကြင်ဖော်ကိုပင် သူရှာခဲ့သည် မဟုတ်။ သူညီ ညီမတွေအတွက် ဘာလုပ်ပေးရမည်လဲကိုသာ သူတွေ့၏။

အဖေရော အမေပါ မရှိတော့သဖြင့် သူတို့ဘဝသည် နေမင်းရော လမင်းကြီးပါ ကွယ်ပျောက်နေသော ကမ္ဘာနှယ်ဖြစ်နေ

တော့၏။ “အမိမဲ့သား၊ ရေနည်းငါးတဲ့၊ အဖမဲ့သား လူနင်းပြားတဲ့” ရှေးကဆိုစကားသည် စံဖေ၏နှလုံးသားကို ဓားထက်ထက်နှင့် တတိတိမွန်းသလို အခံခက်လှ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် အဖေနေရာရော၊ အမေနေရာကိုပါယူကာ သူ့ညီတွေ၊ ညီမတွေကို ကြိုးစားကာ စောင့်ရှောက်၏။ တာဝန်ယူခဲ့၏။ အဖေအပေါ် နာကြည်းလေသမျှ ဖခင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဖခင်တစ်ယောက်၏ တာဝန်မကျေပွန်ခဲ့မှုအပေါ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့သမျှ သူ့ဘဝကိုစတေးကာ တာဝန်ထမ်းခဲ့၏။

ယခုတော့ ညီ၊ ညီမတွေအားလုံး အိမ်ထောင်အသီးသီးကျ၍ သူတို့ခြေပေါ် သူတို့ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ဖခင်ကြီးကိုယ်စား အစ်ကိုကြီးတော့ အဖအရာခံယူကာ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည့်အစ်ကိုကြီးအပေါ် အားလုံးက လေးစားရိုသေသလို၊ ကြောက်ရွံ့မှုကလည်း ပိုကဲခဲ့၏။ အားလုံး အစ်ကိုကြီးသဘောတစ်ခုသာ မှတ်ထားကြ၏။ လိုက်နာခဲ့ကြ၏။ ကျိုးနွံခဲ့ကြ၏။

ကံကြမ္မာသည် ယခုကဲ့သို့ ဖန်တီးလာလိမ့်မည်ဟု မည်သူကမျှ ထင်မထားခဲ့။ စံဖေတို့မောင်နှမတစ်သိုက်ကလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်မထားခဲ့ကြ၊ သို့သော် တကယ်ဖြစ်၍လာခဲ့ပြီ။

ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ဦးမောင်လှတစ်ယောက် ရောက်နေသတဲ့၊ သားတွေသမီးတွေဆီ တိုက်ရိုက်မလာရဲ၍

ဆရာတော်ကြီးကတစ်ဆင့် ခေါ်လွှတ်လိုက်သတဲ့ ဟူသော သတင်းသည် တစ်ယောက်ကစ တစ်ရာဆိုသလို တစ်ရွာလုံးသို့ တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့လေတော့ရာ၊ စံဖေတို့မောင်နှမတစ်စု နေထိုင်ရာ အိမ်ပိုင်းကြီးအတွင်းတွင် သတင်းမေးသူတို့နှင့် ပြည့်နှက်နေလေ၏။

စံဖေ ကိုးနှစ်သားလောက်ကတည်းက သူတို့ဘဝထဲကထွက် ခွာသွားခဲ့သော ဖအေဖြစ်သူကို စံဖေပင်မမှတ်မိနိုင်၊ ပုံရိပ်တောင်မှ မြင်ယောင်လို့မရတော့။ သူ့ထက်ငယ်သော ညီ၊ ညီမတွေက ဘယ် မှာလာ မှတ်မိနိုင်ပါမည်နည်း။

သို့သော် “အဖေ” ဟူသော စကားလုံးကလေး နှစ်လုံးက အစွမ်းထက်လှလေ၏။ ထိုစကားလုံးကလေးသည် ခေါ်ရသူရော အခေါ်ခံလိုက်သူပါ ဘယ်လိုအရာမျိုးနှင့်မှ မတူသော အရသာကို ပေးစွမ်းနိုင်ပါပေ၏။ ယခုလည်း စံဖေတို့မောင်နှမတစ်စု၏ ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပုန်းလျှိုးဝှက်ကွယ်၍ နေခဲ့သော သမုဒယသံယောဇဉ်ကြီးကို ဝင်ရောက် တီးခတ်လိုက်သောအခါ။

“အဖေတဲ့၊ ငါတို့အဖေ ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ရောက်နေ သတဲ့၊ ငါတို့ကို တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ ဘယ်လိုပုံပန်းပါလိမ့်” ဟူသော သိချင်စိတ်၊ မြင်ချင်စိတ်၊ တွေ့ချင်စိတ်တွေ ဖိတ်ဖိတ်ဝေကာ ရင်ထဲက တလှုပ်လှုပ်တဖျပ်ဖျပ်ဖြစ်နေလေပြီ။

ဒါပေမယ့် သူတို့ကို မိဘသဖွယ် ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက ပြုစု စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးလာခဲ့သော အစ်ကိုကြီးစံဖေက စကား တစ်ခွန်းမှမဟဘဲ၊ လူပုံအလယ်တွင် မျက်နှာကြီးစူပုပ်၍ ငူငူကြီး

ထိုင်နေသောကြောင့် ကျန်အငယ်များ တုတ်တုတ်မှမလှုပ်ရဲကြ၊ စကားမဟရဲကြ။

ထိုအခါ အမေ့ဘက်မှ အမျိုးတွေထဲတွင် ရှားရှားပါးပါးတစ် ယောက်တည်းသာ ကျန်တော့သည့် ထွေးလေးဒေါ်လှခင်ကတော့ လူကြီးပီပီ ဖြစ်ခဲ့ပြီးသမျှ အကြောင်းတွေကို သင်ပုန်းချေခွင့်လွှတ် နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍

“သွားတွေ့လိုက်ပါ၊ စံဖေရယ်၊ သူ့ခမျာ သူ့အမှားသူသိလို့ ရွာထဲတောင်မလာရဲရှာပါဘူး၊ အခုလည်း ကပ္ပိယကြီးက ပြောသွား တယ်မဟုတ်လား၊ ကျန်းမာရေးကလည်း အတော်ချွတ်ယွင်းနေရှာ သတဲ့၊ သူမသေခင် သူ့သားသမီးတွေကို တွေ့သွားချင်ရှာပေမပေါ့၊ ပြုသူအသစ်၊ ဖြစ်သူအဟောင်းတဲ့၊ သူ့အမှားတွေ သူသိရှာပြီထင် ပါရဲ့ဟယ်”

ပြောပြီး အင်္ကျီလက်နားကလေးနှင့် မျက်ရည်သုတ်နေတော့ ၏။ “ဟုတ်တယ် စံဖေ၊ မင်းတို့အဖေ အခြေအနေမကောင်းတော့ ဘူး၊ သားသမီးတွေ တွေ့ချင်လို့သာ အားခဲပြီးလာတာနေမှာ၊ ငါ့ စိတ်ထင် ကြာကြာခံမယ်မထင်တော့ဘူး၊ မနေ့ကတောင် ဘုန်းကြီး လျှောက်နေသံကြားရတယ်”

တပည့်တော် မိုက်ခွဲမှားခဲ့ပါတယ် ဘုရား ...

တပည့်တော်ဟာ ဖအေပီသတဲ့သူ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဖအေ တာဝန်တွေကိုလည်း မကျေပွန်ခဲ့ပါဘူး။ ပြောရရင်တော့ အဖေ

လို့တောင် အခေါ်မခံထိုက်တဲ့ဘဝပါ ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် တပည့်တော် မျက်စိမမှိတ်ခင် သားတွေသမီးတွေကို တွေ့ သွားချင်ပါတယ် အရှင်ဘုရား၊ နောက်ဆုံး တွေ့ခွင့်ကလေးရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးတော်မူပါဘုရား ...

ဆိုပြီး ဆရာတော်ကို ဦးချလျှောက်ရင်း မျက်ရည်တွေတွေ ကျပြီး အမောဖောက်နေသေးရဲ့၊ ငါတို့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုတော့ သူ့အဖြစ်ကို မြင်ကြားရတာ စိတ်မကောင်းဘူးကွာ”

ကပ္ပိယကြီးရဲ့စကားဆုံးတော့ ထွေးလေးလှခင်တစ်ယောက် စိတ်မထိန်းနိုင်ရှာဘဲ “အင့်” ခနဲငိုနှိုက်လိုက်လေသည်။ ပြီးမှ “အင်း ... လူမိုက် လူမိုက် ‘မ’ ဘက်လိုက်တော့ မိုက်ဘက်ပါခဲ့လေတာကိုး” ဟုလည်း ရေရွတ်နေသေး၏။

ဟိုး ခပ်ဝေးဝေး တောစပ်ကလေးဆီမှ လွင့်ပျံလာသည့် ချိုးကူသံသဲ့သဲ့မှတစ်ပါး အားလုံး တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ တစ်ချိန်လုံး တင်းမာနေသော မျက်နှာထားကြီးနှင့် အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ် ငြိမ်သက်နေခဲ့သော စံဖေသည် ထွေးလေးလှခင်နှင့် ကပ္ပိယကြီးတို့၏ စကားသံတွေဆုံးလျှင် သက်ပြင်းလေးကြီး တစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ရီဝေသောမျက်လုံးများဖြင့် သူ့ညီတွေညီမတွေ ကို ကြည့်ကာ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

အားလုံးထင်ထားကြသည့်အတိုင်းပင် စံဖေတို့ ညီအစ်ကို မောင်နှမတစ်စုတို့ သွားတွေ့ပြီး နောက်ရက်မှာပင် သူတို့အဖေ ဦးလှမောင်တစ်ယောက် မျက်စိမှိတ်သွားခဲ့ပါပြီ။

ယနေ့ အသုဘချမည်ဖြစ်သဖြင့် သရဏဂုံတင်ပြီး သူတို့ရပ်ရွာ ဓလေ့အရ သေသူက ကံသုံးပါးနှင့်ကျူးလွန်သမျှ ကျန်ရစ်သူများက ခွင့်လွှတ်လိုက်ကြရသလို သေသူအပေါ်တွင် ကျန်ရစ်သူများက ကံသုံးပါးဖြင့် ကျူးလွန်မိခဲ့သမျှကိုလည်း ဝန်ချတောင်းပန်လိုက် ရ၏။

“မဟုတ်သေးပါဘူး ဘကြီးရယ် ... ကျုပ်ပြောချင်တာက အဖေ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျုပ်တို့မိသားစုတွေအပေါ် ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကို ကျုပ်တို့က ခွင့်မလွှတ်နိုင်လို့ လိုက်မဆိုတာ မဟုတ် ပါဘူး။ ခွင့်လည်းခွင့်လွှတ်တယ်၊ ကျေလည်းကျေနပ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ... ”

ပြောနေရင်းက ဆို့နှင့်လာသဖြင့် တံတွေးတစ်ချက်မျှချလိုက် ရသေး၏။ ပြီးမှ “ကျုပ်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့တောင်းပန်ရအောင် ကျုပ်တို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေက အဖေအပေါ်မှာ ဘာအပြစ် တွေ ကျူးလွန်ခဲ့မိလို့ တောင်းပန်ရမှာလည်းဗျ ပြောစမ်းပါဦး။

ကျုပ်တို့ ဘာမှမသိတတ်သေးတဲ့ ဥမမည်၊ စာမမြောက်သေး တဲ့ အရွယ်ကတည်းက စွန့်ပစ်ခံခဲ့ရတာပါ။ ကျုပ်တို့ဝမ်းကျုပ်တို့ ကျောင်းပြီး ကြက်လိုယက်ရှာဖွေစားပြီး ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာပါ။ ကျုပ်တို့မောင်နှမတစ်တွေဟာ ကျုပ်တို့ဘဝကို ကျုပ်တို့တည် ဆောက်ခဲ့ကြရတာပါ။

အခု သေခါနီးမှလာပြီး၊ ကျုပ်တို့ရဲ့အဖေပါဆိုလို့သာ လက်ခံလိုက်ရတာပါ။ အဲဒါ အဖေအပေါ်မှာ ကျုပ်တို့က ဘာအပြစ်တွေ ကျူးလွန်ခဲ့လို့ တောင်းပန်ရမှာလဲဗျ၊ ပြောကြစမ်းပါ”

စံဖေ၏ ငိုသံပါကြီးနှင့်ပြောသံအဆုံးတွင် ထွေးလေးလှခင်ရော ဘကြီးသာကျော်ပါ စကားမပြန်နိုင်ကြ။

တစ်ချိန်လုံး တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပြောဆိုခြင်း မရှိဘဲ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေခဲ့သော ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ကြီးသည် ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်လိုက်ပြီး ...

“ဘုန်းကြီးက လူ့ကိစ္စတွေမှာ ဝင်မပါချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မပြောလို့မဖြစ်လို့ ပြောရဦးမယ်၊ ဒီမယ် ဒကာကြီးစံဖေ၊ သေဆုံးသွားတဲ့ ဒကာကြီးမောင်လှဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒကာကြီးတို့ရဲ့ မိဘပါပဲ။ သူ့ဘက်က တာဝန်မကျေပွန်ခဲ့တာ၊ မိဘဝတ္တရားပျက်ကွက်ခဲ့တာ သူ့အပိုင်းထားလိုက်ပါ။ သားသမီးတွေဖြစ်ကြတဲ့ ဒကာကြီးတို့က သားသမီးတာဝန်ကျေပွန်ဖို့က အဓိကပါပဲလို့ ဘုန်းကြီးပြောချင်တယ်။

သူက ငါ့အပေါ်ရက်စက်ခဲ့လို့၊ တာဝန်မကျေခဲ့လို့၊ ဒါမှမဟုတ် နှိပ်စက်ခဲ့လို့ ငါတို့ကလည်း ပြန်ပြီးလက်စားချေတဲ့အနေနဲ့ ပြန်ပြီး ရက်စက်မယ်၊ ပြန်ပြီး နှိပ်စက်မယ်ဆိုရင် လက်စားချေ၊ လက်တုံ့ပြန်သံသရာဟာ မဆုံးနိုင်တော့ဘူး ဒကာကြီးရဲ့၊ သံသရာဆိုတာ ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်နော်၊ တိုတိုကလေးမမှတ်နဲ့၊ တစ်ဘဝတည်း မမှတ်နဲ့၊ အရှည်ကြီးဗျ၊ မဆုံးနိုင်ဘူး၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်

မပြုနိုင်သေးသမျှ သံသရာထဲက မလွတ်နိုင်သေးဘဲ ဘဝမျိုးစုံမှာ အဖန်တလဲလဲ ကျင်လည်ကြရဦးမှာ၊ တစ်ဘဝမဟုတ်တစ်ဘဝမှာ ပြန်ဆုံနိုင်ကြသေးတာပဲဆိုတာကို မှတ်ထားပါ။

တကယ်တော့ ဒကာကြီးမောင်လှဟာ သားသမီးတွေကို လူလားမြောက်တဲ့အထိ မဟုတ်ပေမယ့် သားသမီးတွေ ဝမ်းထဲမှာ စပြီး ပဋိသန္ဓေနေစဉ်ကတည်းက ဒကာကြီးစံဖေဆိုရင်ကို ကိုးနှစ်သားလောက်အထိ မိဘအနေနဲ့ ရှာဖွေကျွေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့တယ်မဟုတ်လား။

အဲသည်အတွက်ရော ကျေးဇူးမရှိဘူးလို့ ဆိုနိုင်ပါ့မလား။ သစ်တစ်ပင်ရဲ့အရိပ်ကို ခဏခိုမိရင်တောင် ကျေးဇူးရှိတယ်။ သူ့အခက်ကို မချိုးသင့်ဘူးလို့ ဆိုကြရဲ့မဟုတ်လား။

အဲသည်တော့ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝမှာ အတူနေထိုင်ခဲ့စဉ် တုန်းကဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်ပိုင်း ဒကာကြီးတို့ ကြီးပြင်းလာကြပြီး အဖေအကြောင်းစဉ်းစားမိတိုင်း ငါတို့အဖေဟာ အလကားလူကြီးပါ၊ ငါတို့ကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့တာပဲ၊ တာဝန်မကျေတဲ့သူပဲစသဖြင့် အသိအမြင်မှားတွေနဲ့ ဒေါသ၊ မောဟတွေနဲ့ ပြောမိ၊ ဆိုမိ၊ စိတ်ကူးမိတာတွေဟာ ဒကာကြီးတို့ မိဘဖြစ်သူအပေါ်မှာ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အပြစ်တွေပဲလို့ ဘုန်းကြီးက ပြောချင်တယ်”

ဘုန်းတော်ကြီး၏တရားကို ကြားလိုက်ရတော့ စံဖေရော ညီငယ်ညီမငယ်တွေပါ မျက်ရည်မဆည်နိုင်ကြတော့။ ဘေးနားက ရွာသားတွေပါ သက်ပြင်းတွေတချချဖြစ်ကုန်ကြ၏။

“အခုလည်း သားသမီးတွေရှိတဲ့ ရွာကလေးဆီကို အားခဲပြီး လာခဲ့တာဟာ သူ့ဘဝရဲ့နောက်ဆုံးနေဝင်ချိန်မှာ သူ့အပြစ်တွေကို ခဝါချခဲ့ချင်လို့၊ မသေခင်မှာ သားတွေ သမီးတွေရဲ့မျက်နှာကလေး တွေကို နောက်ဆုံးမြင်တွေ့သွားချင်လို့ဆိုတာ ဘုန်းကြီးကို ပြောပြ ခဲ့ပါသေးတယ်”

ဒါကြောင့် သူ့အမှားကိုသူသိပြီး ဖအေဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ဖအေ နေရာမှာရောက်နေပါလျက်နဲ့ ...

သားသမီးတွေဆီ မျက်နှာငယ်အောက်ကျခံပြီး လာခဲ့ရရှာတဲ့ ဒကာကြီးမောင်လှရဲ့အပေါ်မှာ ဘာ အာယာတတရားတွေကိုမှ မထားဘဲနဲ့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် တောင်းပန်ခွင့်လွှတ် ကျေအေးလိုက်ကြ ပါတော့။ အမုန်းတရားတွေကို နောင်သံသရာအထိ ယူမသွားကြပါ နဲ့တော့ ... ကဲ ကဲ လိုက်ဆိုကြ ဆိုကြ”

ဆရာတော်ကြီးက ရှေ့မှတိုင်ပေးသမျှ စံဖေတို့မောင်နှမတစ်စု ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ လိုက်ဆိုကြကာ အမျှဝေချိန်မှာတော့ နေလုံး ကြီးသည် အနောက်ဘက်တောစပ်ကလေးဆီတွင် ဖျော့တော့စွာ မေးတင်နေပြီ၊ မကြာမီ ကွယ်ပျောက်သွားပေတော့မည်။

ရင်ထဲမှာ လှိုက်၍ လှိုက်၍တက်လာသည့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှု တို့ကို မျိုသိပ်မထားနိုင်တော့သော စံဖေသည် “ဟီး” ခနဲ ငိုချလိုက် ကာ ဦးမောင်လှ၏ခြေအစုံကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ပြီး မျက်နှာ နှင့် အပ်ထားလိုက်တော့၏။

“ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ အဖေတာဝန်ပျက်ကွက်ခဲ့သမျှကို ကျုပ်တို့ ခွင့်လွှတ်ကျေအေးပါတယ် အဖေ၊ ကျုပ်တို့တစ်တွေ အဖေအပေါ် မှာ ကံသုံးပါးနဲ့ကျူးလွန်ပြစ်မှားမိခဲ့တာရှိရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ကျေ အေးပေးပါနော် ... အဖေ၊ နောက်နောင်ဘဝတွေမှာ ပြန်လည် ဆုံခွင့်၊ ကြုံခွင့်၊ တွေ့ခွင့်များရခဲ့ရင်လည်း တာဝန်ကျေတဲ့သားသမီး တွေဖြစ်ချင်ပါတယ် အဖေ။ တာဝန်ကျေတဲ့မိဘရဲ့ ရင်ခွင်အောက် မှာပဲ ကြီးပြင်းခွင့်ရချင်ပါတယ် အဖေ။ တူနှိုင်းမရလောက်အောင် ကြီးမားတဲ့ မိဘရဲ့မေတ္တာကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေပါမယ် အဖေ။ အဖေ ရောက်ရာဘဝက သာဓုခေါ်နိုင်ပါစေ အဖေရယ် ...

အဖေရေ အမျှ ... အမျှ ... အမျှ ... ဗျ”

တစ်ပွဲစား စံနက်ကျော်

ကောင်းကင်မည်းမည်းကြီးပေါ်တွင် တစ်လုံးနှစ်လုံးသာ ပြောက်တိပြောက်ကြား မြင်နေရသည့် ကြယ်ကလေးတွေ၏ အလင်းရောင်က ဖျော့တော့မှေးမှိန်လှသဖြင့် ရပ်ရှစ်ခွင်ကို ဝေဝေ ဝါးဝါးသာ မြင်နေရသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ လေကြမ်းကြမ်းဝင်ဆောင့်လေသဖြင့် ကမ်းစပ်ရှိ လမု၊ သံဒတ်၊ ပျဉ်းမပင်တွေဆီက သစ်ရွက်ချင်းခတ်သံ သစ်ကိုင်း ချင်း ထိသံတွေ တသောသောလွင့်ပျံ့လာနေသည်။

တိုက်ခတ်နေသော လေထဲတွင် မိုးနံ့တွေပါလာနေသည်။ မြစ်ပြင်သည် လေငြိမ်နေခိုက်မှာ စိတ်ကောင်းဝင် ခွေနေတတ်သော မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်လို တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်စတမ်း ကူနွေ ရနေသော်လည်း လေသရမ်းဝှေ့ယမ်းလေလျှင် လှိုင်းကြမ်းကြီးတွေ ဆူပွက်ရုန်းကြွလာကာ ဒေါသနှင့် ပါးပျဉ်းထောင်နေသည့် မြွေတစ် ကောင်အလား ကြောက်စရာ ကောင်းနေတော့သည်။

မြစ်ညာဘက်သို့လည်းကောင်း အကြေဘက်သို့လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်နိုးနိုးနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ... မီးခွက်၊ မီးအုပ်

တစ်ပွဲစား စံနက်ကျော်

၉၃

အရောင် ဘာတစ်ခုမှ မြင်တွေ့ရခြင်းမရှိ၊ လှိုင်းဘောင်ဘင်ခတ်နေ သဖြင့် လှေကလေး သည် ဦးမော့တက်လာလိုက် ပြန်နစ်သွားလိုက် ပဲ့ထောင်လာလိုက်၊ နိမ့်ကျသွားလိုက်နှင့် ကသောင်းကနင်း ဖြစ်နေ တော့သည်။

မိုးဦးကျကာဖြစ်၍ မိုးလေကမမှန်သေး၊ မြန်မာပြည်အောက် ပိုင်းဆီသို့ တိုးတိုက်ဝင်ရောက်လာစ မုတ်သုံလေသည် အား ကောင်းနေလျှင် သုံးလေးရက်ဆက်တိုက်ရွာပြီး အားပျော့ချိန် မှာတော့ ကျောကွဲအောင် နေကပူပြန်သေး၏။

သည်ကနေ့ နံနက်ပိုင်းအထိ နေက သာနေသည်။ ညနေ စောင်း မီးခွက်ထွန်းချိန်အထိ ရွာမည့်အရိပ်အဆင် မမြင်ရသေး။ ဘယ့်နှယ့်ဖြစ်၍ အခုလို ရေတက်ခါနီးကျမှ ရွာရန်ဆင်နေရပါ သလဲ။

“ဒီလိုမှန်းသာသိရင် မြစ်မကြီးဘက် ထွက်မလာခဲ့ပါဘူးကွာ” ဟု တစ်ယောက်တည်းရေရွတ်ရင်း အားငယ်စိတ်တွေ ဝင်လာမိ တော့၏။ ရွာထဲကကောင်တွေ မြစ်မကြီးထဲမှာ ယခုလို လှိုင်းထန်စ ပြုချိန်မှာ တစ်ယောက်မှရှိမှာမဟုတ်၊ မတော်လို့များ အကူအညီ တစ်စုံတစ်ရာများ လိုအပ်ခဲ့လျှင် မည်သူ့ကို အကူအညီတောင်းရ ပါမည်နည်း”

ပြန်မယ်ဟုဆုံးဖြတ်ပြီး မျှောချထားသော ငါးမျှားပဒေသာ တွဲကြီးကို ရုပ်သိမ်းရန် လှေဦးဘက်ဆီ ဖင်ရွှေ့လာခဲ့သည်။

ဟော ... မိုးစက်ကလေးတွေပါလာပြီ ... မိုးပါလာလျှင် လေငြိမ်သွားရိုးဓမ္မတာအတိုင်း လေတိုက်နှုန်းပျော့သွားပြီ ... လေ

တိုက်နုန်းပျော့လာလျှင် လှိုင်းပါးပျဉ်းကြီးတွေ စစ်မခင်းကြတော့။ သို့သော် အမှောင်ထုက ပို၍သိပ်သည်းလာတော့၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လှေကလေး ငြိမ်ခနဲလှုပ်ခါသွားပြီး ရှေ့ဘက်သို့ အရှိန်နှင့်ပြေးထွက်သွားသည်။ ပက်လက်လန်လဲမကျရအောင် လှေနံ့နှစ်ဖက်ကို လှမ်းဆုပ်ဆွဲကိုင်ထားလိုက်ရ၏။

“ဘာလဲဟ” ဟု အလန့်တကြားပြောနေဆဲမှာပင် ရှေ့ကနေ ဆွဲငင်ရုန်းနေမှုကြောင့် လှေဦးသည် ရေထဲနစ်ဝင်ကာ တရွတ်တိုက်ပါသွားသဖြင့် ရေပန်းတွေ တဖွားဖွားထွက်လာသည်။

“ဘုရား ... ဘုရား ဒါ ငါးကြီးတစ်ကောင် ရေအောက်ကနေ ဆွဲပြေးတာပဲ ... ဘယ်လောက်ကြီးပါလိမ့် ဘာကောင်ကြီးပါလိမ့်” ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်အတိုင်းဆို မကြာခင်လှေကလေး နစ်မြုပ်တော့မည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချက်ချင်းချလိုက်ပြီး ... ခရီးထွက်တိုင်း ဆောင်လာလေ့ရှိသော စလူဖူးဓားရှည်အား အသာစမ်းကိုင်ပြီး လှေဦးတုံးမှာချည်ထားသော တန်းကြိုးကို မှောင်ထဲမှာပင် ခုတ်ဖြတ်လိုက်တော့သည်။

“မနော့က ကိုထွန်းတို့ပိုက်ကို ဘာကောင်ဝင်တိုးသွားသလဲ မသိဘူးတဲ့ လက်လံလေးငါးလံလောက် ပြတ်ပါသွားသတဲ့”

“လက်ပံပင်ဝဲနားမှာ တစ်ခါတစ်ခါ ထပေါ်တဲ့ အကောင်ကြီးဟာ ... ဆယ့်လေးတောင်လှေထက် ပိုကြီးသတဲ့ကွ၊ အရီးမအေး

ကြည်တို့ ဈေးကောက်သွားရင်း တွေ့ခဲ့တာတဲ့၊ နံနက်စောစော ဝေလီဝေလင်းဆိုတော့ သဲသဲကွဲကွဲတော့ မမြင်လိုက်ရဘူးလို့ ပြောတယ်”

“ဒါဆို အောင်ရှိန်းတန်းကြိုးကို ရေအောက်ကနေဆွဲပြေးတဲ့ ကောင်ကြီးများဖြစ်နေမလား မသိဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ လှေပေါ်မှာနေပြီး ရွာဖွေစားတဲ့သူတွေ ထက် ရေထဲဆင်း ပိုက်ဆွဲရတဲ့ လင်းပိုက်သမားတွေက ပိုပြီးသတိထားကြဖို့ လိုတယ်ကွ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောနေကြသည့် အသံတွေကြောင့် အဘစံနက်ကျော်၏ အိမ်ကလေးအတွင်းမှာ စကားသံတွေ၊ ရယ်သံတွေ၊ ငြင်းခုံသံတွေ ဝေစည်လျက်ရှိ၏။

တံငါအိုကြီး အဘစံနက်ကျော်ကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြော၊ ဝါစိမ်းနီဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကိုသာ မျဉ်း၍ဖွာရင်း တစ်ယောက်တစ်မျိုးပြောနေကြသူတွေကိုသာ စေ့စေ့ကြည့်ပြီး အသာနားထောင်လျက်ရှိသည်။

ရေထရက်ပေမို့ ... မြစ်ထဲချောင်းထဲမှ ရေတွေအတက်ကြမ်းနေသဖြင့် ရွာထဲကတံငါတွေ အလုပ်မဆင်းကြဘဲ အားလပ်လျက်ရှိ၏။ မကြာသေးခင်ကလေးက တိုက်ခတ်မွေနှောက်သွားသော မုန်တိုင်းဒဏ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် မခံလိုက်ရပေမယ့် အိမ်တွေ အမိုးလန်သူလန်၊ ယိုင်သည့်အိမ်ကယိုင်နှင့် တချို့များဆို ယခုထက်ထိ ပြင်ဆင်နေရဆဲရှိသေး၏။

သုံးပင်နှစ်ခန်း ခန့်မိုး၊ ထရံကာ၊ ပျဉ်ခင်းထားသော အဘစံနက်ကျော်၏ အိမ်ကလေးပင်၊ လေပြင်းက ဆင်တိုးသလိုဝင်တိုးသွားလေသဖြင့် ယိုင်ထွက်သွားလေရာ ရွာထဲက ဆွေနှီးမျိုးစပ်တွေရော ခင်မင်သူများပါ လာရောက်ဝိုင်းကူ၍ ကျားကန်တည့်မတ်ပေးရင်း စကားဝိုင်းဖွဲ့နေကြခြင်းဖြစ်၏။

“ကြည့်သွား ကြည့်လာကြပေါ့ကွာ ... အဲသည် လက်ပံပင် ဝဲခွဆိုင်ကြီးက အခုမှတော်သွားသေးတာ၊ တို့ငယ်ငယ်တုန်းက ဆိုရင် တော်ရုံလူ ဘယ်ဖြတ်ရဲလို့လဲ ... တစ်နှစ်တစ်ခါလည်း လူစားတတ်တယ်လို့ ယုံကြည်ထားကြတယ်ကွ၊ ဝဲစောင့်တွေဘာတွေလည်း ရှိချင်ရှိနိုင်တာပဲကွ” အဘစံနက်ကျော်၏ ငယ်သူငယ်ချင်းဖိုးသံခိုင်ကပြောလျှင် ဝဲစောင့်ဆိုသည့်စကားပါသွားသဖြင့် အဘစံနက်ကျော်က သဘောမကျသည့်ပုံနှင့် သောက်လက်စရေနွေးကြမ်းခွက်ကို စောင့်၍ ချလိုက်သည်။

နဂိုကတည်းက အသည်းကလည်းငယ် သရဲတစ္ဆေဆိုလျှင် သေးဖျန်းဖျန်းပါအောင် ကြောက်တတ်လှသော အောင်ရှိန်းက “ကျွန်တော်လည်း တံငါလုပ်စားလာတာ ကြာပါပြီဗျာ ... ကျုပ်လှေဆယ့်လေးတောင်လောက်ကြီးကို ... ရေအောက်ထဲ စိုက်ဆင်းသွားအောင် ဆွဲနိုင်တဲ့အကောင်ဟာ ရိုးရိုးငါးတွေ မဟုတ်နိုင်ဘူးဗျ၊ လှေဦးက ကြိုးတန်းကို ဓားနဲ့အမြန်ဖြတ်နိုင်လို့ပေါ့ဗျာ၊ နို့မို့ဆိုရင်” ဟု စကားကိုမဆက်ဘဲ ကျောချမ်းသွားဟန်နှင့် ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်၏။

ဖိုးနီ၊ ကိုရွှေဖောင်၊ ကိုညို၊ ကိုတင်အုံး၊ စိန်ကုလား၊ ငခွေးကြီးတို့ကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှဝင်မပြောဘဲ ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေကြသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ သူတို့တစ်တွေသည် အတွေ့အကြုံနုနယ်ကြသေးသည် မဟုတ်လား။

“အေးပေါ့လေ ... ငါးလား ဖားလားဆိုတာ တစ်နေ့တော့ အဖြေပေါ်လာရမှာပေါ့ကွာ” ဟုပြောပြီး အိမ်ပေါ်တွင် ဝိုင်းထိုင်နေကြသည့် လူငယ်တစ်စုကိုကြည့်ကာ အဘစံနက်ကျော်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေပုံနှင့်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။

မြစ်သုံးခွဆိုင်နေရာတွင် ရေစီးအရှိန်က ပြင်းလှ၏။ သုံးဖက်သုံးတန် အရှိန်အဟုန်နှင့်စီးလာကြသော ရေလုံးရေစွယ်အချင်းချင်း အားပြိုင်တိုးဝှေ့ကြသောအခါ အားနည်းသောဘက်သို့ အိဆင်းကာ ချာလည်လှည့်လေသဖြင့် ဝဲကတော့ကြီးဖြစ်နေတော့သည်။

တအုန်းအုန်းတဗျင်းဗျင်း မနားစတမ်းရွာချနေသော ဖိုးကြောင့် မြစ်ရေပြင်သည် တဖြည်းဖြည်း ပြည့်လျှံလာတော့သည်။ ရေ၏ အရောင်က ရွှံ့နှစ်ရောင်ပေါက်ကာ နွံတွေ၊ နုန်းတွေ၊ ရွှံ့တွေ ပျော်ဝင်လျက် ပျစ်နှစ်နေကြသည်။

“ဟေ့ကောင်အောင်ရှိန်း ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လားကွ၊ မင်းဟာက” ဖိုးနီက မေးသည်။ “ငါပြောတဲ့ အကြိမ်တွေလည်း များလှပြီ၊ ဒါတောင် မင်းတို့က မယုံသေးဘူး၊ အခု ဒီဝဲထဲကို လိုက်လာ

တောကလည်း ငါ လိုက်ချင်လို့မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့က အတင်းခေါ်လို့သာ လိုက်လာရတာ ... ငါ့ဟာငါဆိုရင် ခြေဦးတောင်မလှည့်ဘူးကွ၊ သိရဲ့လား” အောင်ရှိန်းက ဒေါသနှင့်ပြော၏။

နေဝင်တော့မည်ဖြစ်၍ အလင်းရောင်တွေ မှေးမှိန်လာနေပြီ။ မီးခိုးလုံးကြီးတွေကဲ့သို့ မည်းမည်းညစ်ညစ်တိမ်တိုက်မိုးသားတွေက ကာဆီးထားသဖြင့် နေဝင်တာစောတော့သည်။

မိုးက တစ်ဆက်တည်း နှစ်နာရီသုံးနာရီခန့် သည်းလိုက်၊ မောပန်းသွားဟန်နှင့် ခဏနားလိုက်နှင့်ရှိသည်။ ခပ်စောစောကတင် ခဏစဲသွားတာမကြာသေး၊ နောက်တစ်ကြိမ် အားနှင့်မာန်နှင့် ရွာချရန် ပြင်ဆင်နေပြန်ပြီ။

ကမ်းပါးသောင်စပ်သည် မြင့်မောက်တက်လာသော ရေပြင်အောက်တွင် ပျောက်ကွယ်နေပြီဖြစ်၏။ ရေထဲတွင် တစ်ဝက်နစ်နေသော လမုပင်တွေ၊ သံဒတ်ပင်တွေ၊ ပျဉ်းမပင်တွေ လေတိုက်ရာဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားနေကြသည်။

မြစ်ပြင်ထဲတွင် လှိုင်းလုံးတွေ ပွက်၍ပွက်၍ ထလာ၏။ လိမ့်၍လိမ့်၍တက်လာ၏။ တစ်ဖက်ကမ်းနှင့်တစ်ဖက်ကမ်း ပျံ့ပျံ့မှုန်မှုန်ကလေးသာ မြင်နေရသည့် မြစ်ကမ်းနှစ်ဖက်သည် လှိုင်းလုံးတွေ၏ ထိပ်ဖျားဆီမှ လွင့်ပျံ့တက်နေသော ရေစက်ရေမြွှားတွေကြောင့် ပို၍ရီဝေမှိုင်းမှုန်နေသည်။

တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပြေးဝင်လာနေသော လှိုင်းများကိုဘေးတိုက်မခံဝံ့၊ လှေဦးပေးကာ တောင့်ခံနေရသဖြင့် ငါးဖမ်းလှေကလေးသုံးစင်းမှာ ဦးစိုက်ပဲ့ထောင် ပြောင်းဆန်နေတော့၏။

ဝါးပိုးဝါးနှစ်လုံးကို ဘေးဘယ်ညာတွဲထားသည့် ဦးစံနက်ကျော်၏လှေကိုအလယ်မှာထား၍ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် တံငါလှေကလေးနှစ်စင်းကပ်၍ တွဲထား၍သာ လှိုင်းဒဏ်ကို ခံနိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

တဖျန်းဖျန်း ကြပက်နေသော မိုးစက်များအောက်တွင် ငါးမျှားချိတ်ကြီး ဆယ်ချောင်းစီတွဲ၍ချထားသည့် လေးထောင့်သံပုံးကြီး ငါးလုံးသည် ဝဲကတော့ကြီး၏ ဘေးဘက်ဆီမှာ အလိုက်သင့်မျောပါလျက်ရှိသည်။ သံပုံးတစ်လုံးနှင့်တစ်လုံးကို နိုင်လွန်ကြီးများဖြင့် တွဲချည်ထားလေရာ မည်သည့်ငါးမျှားချိတ်မှာ မိသည်ဖြစ်စေ ထိုငါးသည် သံပုံးငါးလုံးစလုံးကို မြှုပ်အောင်ဆွဲပြေးနိုင်မည်တော့ မဟုတ်ချေ။

လှေသုံးစင်းပေါ်က လူခြောက်ယောက်တို့သည် မိုးဒဏ်လေဒဏ်ခံနိုင်ရန်အတွက် ခမောက်တွေကို မေးသိုင်းကြိုးတွေ တင်းနေအောင် ချည်ထားရသည်။ မိုးရေစွတ်စွတ်စိုနေရသည့်အထဲမှာ လေသရမ်းက မွေ့ယမ်းလေသောအခါ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းတုန်၍ နေကြပြီ ...

“ငါကတော့ လိုက်လာမိတာ မှား ... မှားပြီနဲ့တူတယ်ကွာ” အောင်ရှိန်းက မေးချင်း တဂတ်ဂတ်ရိုက်နေသည့်ကြားက ညည်းညူလေသည်။

“မင်းကတော့ကွာ ... ကဲကဲ ဒါလေးချလိုက် ချလိုက်” လှေဦးခေါင်းထဲမှာ ထည့်ယူလာသော ကောက်ညှင်းအရက်ဦးရည်ကလေးကို ဖိုးနီက လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ပုလင်းဖော့ဆိုကို သွားဖြင့်ကိုက်၍ဖွင့်ကာ အောင်ရှိန်းက နှစ်ငုံ၊ သုံးငုံခန့် မော့ချသည်။ ထိုအခါ အချမ်းပြေ၍ နေသာထိုင်သာရှိသွားပြီး ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မှုလည်း ပျောက်သွားကာ ...

“လာချင်တဲ့အကောင် လာစမ်းကွ၊ ငါးမန်းကြီးပဲ လာလာ၊ မိကျောင်းကြီးပဲလာလာ၊ ဝဲစောင့်ငါးကြီးပဲလာလာ ဆွဲချင်တဲ့ အကောင် လာဆွဲစမ်းဟေ့ ... တွေ့ကြပြီပေါ့ကွာ ... အောင်ရှိန်းတဲ့ကွ” ဟု ကြိမ်းဝါးလေတော့၏။

“နေစမ်းပါဦးကွ အောင်ရှိန်းရ၊ စောစောတုန်းကတော့ ရေအောက်က အကောင်ကြီးကို ကြောက်တယ်ဆိုကွ” ဖိုးနီက စ၏။

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ စောစောတုန်းကတော့ ကြောက်တယ်ကွ၊ အခု မကြောက်တော့ဘူး။ အဘစံနက်ကျော်လည်း ပါတယ်။ မင်းရော၊ ငခွေးကြီးရော၊ ကိုညိုတို့ စိန်ကုလားတို့ပါ ပါတယ်ဆိုတော့ ဘာကြောက်စရာရှိတော့လို့လဲကွ”

“ငါတို့ပါလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ရဲဆေးတင်လိုက်လို့ မင်း မကြောက်တော့တာပါ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား” ကိုညိုက ပြောလျှင် မိုးတွေလေတွေကြားမှာပင် အားလုံးကဝိုင်း၍ ရယ်ကြတော့သည်။

ထိုစဉ်ခိုက်မှာပင် “ဆွဲပဟေ့ ဆွဲပဟ . . . ကြည့်ကြည့် ငါတို့ လှေသုံးစင်းလုံးပါသွားပဟ” ကိုညိုက ထ၍အော်သည်။ ဟုတ်သည် . . . ငါးမျှားချိတ်သံပုံးကြီးများနှင့် လှေဦးမှာတွဲပြီး ချည်ထားသော နိုင်လွန်ကြိုးကြီးများကြောင့် ရေအောက်အတောင်နှစ်ဆယ်လောက်

တွင် ချထားသည့်ငါးမျှားချိတ်ကို ရေအောက်က သတ္တဝါကြီးက ဆွဲပြေးလေသည်တွင် လှေပါရွေ့၍ ပါသွားလေပြီ။

ညဦးပိုင်းသို့ရောက်ပြီဖြစ်၍ မြစ်ပြင်တစ်ခွင်လုံး မည်းမှောင်ပြီး ကမ်းနှစ်ဖက်ဆီကြည့်၍ မမြင်ရတော့၊ သူတို့၏ သုံးစင်းတွဲလှေကြီးသည် ရေပြင်ကိုဦးတိုက်၍ ရေအောက်ကသတ္တဝါကြီး ဆွဲပြေးရာ နောက်သို့ ပါသွားနေသည်။ တဖျန်းဖျန်းကြပက်နေသော မိုးစက်တွေက ပါးလျားသွားလိုက်၊ သိပ်သည်းပြင်းထန်လာလိုက်နှင့် ရှိနေဆဲဖြစ်၏။ “ဟေ့ . . . အားလုံးသတိထားကြ၊ ကိုယ့်လှေပေါ်မှာ ကိုယ် ငြိမ်ငြိမ်နေကြ၊ ငါအမိန့်မပေးဘဲ ဘာမှမလုပ်ကြနဲ့၊ လှေပဲ့ကိုင်တွေက နိုင်အောင်ထိန်း၊ ဘာမှ မကြောက်ကြနဲ့နော်”

အဘ ဦးစံနက်ကျော်၏ အရေးတကြီးသတိပေးနေသံသည် မိုးသံလေသံတွေကြားမှာပင် ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာနေသည်။

ဖိုးနီနှင့်ကိုညိုတို့က လှေဦးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ရင်း သုံးထောင့်ထိုးဓာတ်မီးများဖြင့် မြစ်ပြင်ဆီဝှေ့ကာဝိုက်ကာထိုး၍ ကြည့်သည်။ ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရ၊ ဖြူဖွေးစူးရှသော လက်နှိပ်မီးရောင်အောက်တွင် မိုးစက်မြားတံများကိုလည်းကောင်း၊ ခေါင်းပေါင်းဖြူဖွေးဖွေးထနေသော ဂယက်လှိုင်းကြီးတွေကိုလည်းကောင်း အတောမသတ် မြင်နေရသည်။ ဘေးဘယ်ညာ ဝှေ့ယမ်းထိုးကြည့်

သောလည်း ကမ်းနှစ်ဖက်ကိုမမြင်ရ။ ထို့ကြောင့် သူတို့လှေသုံးစင်း တွဲကြီးကို ရွေ့ရွေ့ပါအောင် ဆွဲပြေးနေသော ရေအောက်သတ္တဝါကြီး၏ ဦးတည်ရာအရပ်သည် အရှေ့လော၊ အနောက်လော၊ တောင်လော၊ မြောက်လော၊ မြစ်ကြောင်းအလျားလိုက်လော၊ ကန့်လန့်ဖြတ်လောမသိ၊ မသိ၊ ဘာကိုမှ မသိနိုင်။ မမြင်နိုင်ဖြစ်နေရပေပြီ။

စောစောတုန်းက အရက်ကလေးထွေထွေနှင့် သွေးကြွကာ သတ္တိကောင်းနေသော အောင်ရှိန်းတစ်ယောက် ငြိမ်နေပြီ။ တိတ်နေပြီ၊ ကြောက်ဖူးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီ။

ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး အနက်ရောင် ဧရာမထီးကြီးအုပ်မိုးထားဘိသို့ရှိ၏။ “ဟေ့ကောင်တွေ . . . လှေထဲက ရေတွေ တစ်စက်မှမကျန်အောင် ပက်ထုတ်ထားကြကွနော် . . . အရေးရယ် အကြောင်းရယ်ကျမှ လှေထဲရေဝင်ပြီး နစ်လို့ မဖြစ်ဘူးကွနော် . . . မင်းတို့အကောင်ဘယ်လောက် ဆွဲပြေးနိုင်မလဲ . . . ပြေးစမ်းပါစေကွာ၊ စံနက်ကျော်တဲ့ကွ . . . တစ်ပွဲစားစံနက်ကျော်ကွနော်၊ ဘာမှတ်နေကြလဲ”

စူးစူးရှရှကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပေါ်ထွက်လာသော အာဘစံနက်ကျော်၏ ကြုံးဝါးသံကြောင့် ငခွေးကြီးတို့၊ ဖိုးနီတို့ ကိုညိုတို့ တစ်တွေ အားတက်လာကြ၏။ လှေဝမ်းထဲက ရေတွေကို သူ့ထက် ငါကောင်း ပက်ထုတ်ကြ၏။ ပြီးလျှင် အာဘစံနက်ကျော်၏ လှေဘေးမှာ တွဲချည်ထားသည့် ဝါးပိုးဝါးကြီးတွေကို မြဲမြံတွယ်ဖက်ထားကြ၏။

တော်ပါပေ၏။ အမြင်ကျယ်ပါပေ၏။ အတွေ့အကြုံရှိပါပေ၏။ အာဘစံနက်ကျော် တော်ပေလို့သာပေါ့။ နို့မို့ဆိုလျှင် သည်လောက် မှောင်ကြီးမည်းကြီး လှိုင်းကြီးလေထန်ထဲမှာ တွေးဝံ့စရာပင် မရှိ။

သူတို့အသုံးပြုသော အလျားတစ်ဆယ့်လေးတောင် ဝမ်းအကျယ် နှစ်တောင်သာသာ တံငါလှေငယ်ကလေးတွေသည် သည်လောက် ဒဏ်မခံနိုင်။ ရွာမှ မထွက်ခင်ကတည်းက သုံးထွာဆိုင်ခန့် လုံးပတ်ရှိသည့် ဝါးဘိုးဝါးနှစ်လုံးကို လှေမှာ ဘယ်ညာမြဲမြဲ တွဲထားခဲ့၍သာ။ ထိုဝါးဘိုးဝါးနှစ်လုံးကြောင့် လှေမှောက်မှာ ပူစရာမရှိ၊ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မှောက်ဦးတော့ ရေထဲနစ်စရာမရှိ။ အသက်အရွယ်၊ အတွေ့အကြုံ၊ တံငါတို့၏ဝါ၊ သမ္ဘာကို သူတို့မလေးစား၍မရ၊ အထင်မကြီး၍ မဖြစ်။

ကိုညို၏ လှေပဲ့ကိုင်က အောင်ရှိန်း၊ ဖိုးနီ၏ လှေပဲ့ကိုင်က ငခွေးကြီး၊ အာဘစံနက်ကျော်၏ လှေပဲ့ကိုင်က စိန်ကုလားဖြစ်၏။ လှေဦးစီးခေါင်းဆောင် သုံးဦးတို့၏ ညာလက်တွေထဲမှာ ငါးထိုးမှိန်းကြီးတွေ ကိုယ်စီ၊ ဘယ်လက်တွေထဲမှာတော့ လက်နှိပ်မီးတွေ ကိုယ်စီနှင့် အာဘစံနက်ကျော်၏ တိကျပြတ်သားသောအမိန့်ကို တိတိကျကျလိုက်နာကာ လာသမျှဘေး ပြေးတွေ့ရန် အသင့်ဖြစ်နေကြပေပြီ။

ရေအောက်ကဆွဲယူပြေးနေတာ ဘာကောင်နည်း။ သူတို့မသိ၊ ဘယ်အရပ်ဆီ ဆွဲပြေးလေသနည်း။ ဒါကိုလည်း သူတို့မသိ၊ အာဘစံနက်ကျော်တော့ သိလိမ့်မည်။

“အဘ ဘာကောင်ကြီးလဲဗျ ဟင်” စိန်ကလားက လှေပဲ့ကိုင်ထားရင်း မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် အဘရယ် ဘာကောင်ကြီးဆွဲပြေးနေတာလဲဟင်” အောင်ရှိန်းကလည်း မေး၏။

ဖိုးနီတို့၊ ကိုညိုတို့၊ ငခွေးကြီးတို့ကလည်း သိချင်လိုက်တာမှ အူကိုယားနေတော့သည်။ သို့သော် မမေးရဲ၍သာ နေရ၏။

တစ်ပွဲစားဆိုသော ဂုဏ်ပုဒ်သည် ဘယ်ကျောင်း၊ ဘယ်သင်တန်းတက်ပြီးမှ ရလာသည်မဟုတ်။ မြစ်ထဲချောင်းထဲ၊ အင်းထဲအိုင်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင်လည်ကျက်စားလာပြီး ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေ၏ သဘောသဘာဝ၊ အလေ့အထ၊ အမူအကျင့်၊ စရိုက်အထွေထွေ နေထိုင်ကျက်စားပုံ၊ ပေါက်ပွားကြီးပြင်းပုံတို့နှင့် ၎င်းတို့ရှင်သန်နေထိုင်ရာ အင်းအိုင်၊ မြစ်ချောင်းတို့၏ ရေသေ၊ ရေထ၊ ရေတက်ရေကျ လဆန်းပက္ခ၊ လဆုတ်ပက္ခ၊ ကမ်းစပ်၊ သောင်ခုံ၊ စည်းတိမ်၊ ရေဝဲ၊ ရေအိုင်၊ ခွဆိုင်၊ ရေစီးရေလာ၊ တံစူး၊ ငြောင့်ကျင်း၊ အဖုံဖုံတို့ကို သိရှိနားလည်တတ်ကျွမ်းပါမှ၊ တစ်ဖက်ကမ်းခပ်ပါမှ ဘဝတူတံငါတွေက တရိုတသေ၊ တလေးတစား ပေးထားလေ့ရှိသော ရယူရန်ခက်ခဲလှသော ဂုဏ်ထူး၊ ဘွဲ့ထူးကြီးဖြစ်ရလေကား အပျော်တမ်းတံငါ၊ လက်သင်တံငါ၊ ဝါမရင့်တရင့်တံငါတွေက ရှိန်ကြ၊ လန့်ကြ၊ ဟန့်ကြရသည်မှာ တံငါတို့၏သဘာဝပင်ဖြစ်သည်မဟုတ်လား။

“မကြာခင် သိရတော့မှာပါကွာ ... ကြာကြာစောင့်ရမယ် မထင်ပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ ကြုံပြောထားမကွ၊ အခုဆွဲပြေးနေတဲ့ ရေအောက်သတ္တဝါဟာ မြင်နေကျတွေ့နေကျ မင်းတို့သိနေကျ အကောင်တော့ မဟုတ်ဘူးကွ”

လေကြမ်းကြမ်းတွေ ကွမ်းတစ်ယာဉက်ခန့် တိုက်ခတ်လိုက်ပြီး ချိန်မှာတော့ မိုးစက်မိုးပေါက်တွေ ပါးသွားပြီး ထီးမည်းမည်းကြီး အုပ်ထားသကဲ့သို့ နက်မှောင်နေသော ကောင်းကင်ကြီးဆီမှာလည်း ပိတ်ဆီးကာဆိုင်းထားသော မိုးတိမ်တောင်တွေသည် လေပြင်းနောက် ပါသွားခဲ့လေသဖြင့် ဟိုတစ်မှုန် သည်တစ်ပွင့် ကောင်းကင်အမြင့်မှာ ကြယ်စင်ငွေပွင့်တွေ လှမ်းမြင်နေရပြီ။

“ဟောဟော ... ရပ်သွားပြီကွ ရပ်သွားပြီကွ” ကိုညိုက ဝမ်းသာအားရအော်လိုက်သည်။ ဦးစံနက်ကျော်က ဝေဝေဝါးဝါး အလင်းရောင်ထဲမှာပင် လက်တစ်ဖက်ကို ရေထဲအသာချကြည့်လိုက်၏။ ဟုတ်သည် လှေသုံးစင်းတွဲကြီး မရွေ့လျားတော့၊ လက်ကိုရေစီးကတိုးတိုက်မှုမရှိ။

ထိုစဉ်မှာပင် ဗွမ်းခနဲ ငြောင်းခနဲအသံကြီးတွေ ထွက်လာပြီး ရေစက်ရေမှုန်တွေ မြစ်ပြင်ပေါ် ဖျန်းဖျန်းမြည်အောင် လွင့်လှဲသွား၏။

“အောင်မလေးဗျ ... ဘာ ဘာကြီးတွေလဲဗျ၊ လုပ်ပါဦးအဘရဲ့”

အောင်ရှိန်းနှင့်စိန်ကလားတို့၏ အသည်းငယ်ငယ်နှင့်အော်သံထွက်လာ၏။ ဖွေးခနဲ ဓာတ်မီးရောင်တန်းတွေက အသံကြီးတွေပေါ်ထွက်လာရာ မြစ်ပြင်ဆီပြေးသွားကြသည်။ လား ... လား ...

လေးထောင့်သံပုံးကြီးတွေ ပါလား။ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ရေပြင်ပေါ် ကြွတက်လာကြလေပြီ။

“ဟား ဟား ဟား ဟား ... မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးတုံးကွ၊ မင်းအစွမ်း ဒါအကုန်ပဲလားဟေ့၊ မကြာခင် ငါ့လက်ထဲ မင်းရောက် လာတော့မှာပါကွာ ဟား ဟား ဟား”

အဘစံနက်ကျော်၏ အားရပါးရရယ်လိုက်သံကြီး ပေါ်ထွက် လာပြီးသည့်တိုင်အောင် ဖိုးနီတို့ ကိုညိုတို့ ငခွေးကြီးတို့က ဘာမှန်း မသိသေး၊ နားမလည်နိုင်သေး။

စိန်ကုလားနှင့်အောင်ရှိန်းတို့က အကြောက်ပင်မပြေသေး။

ရေအောက်သတ္တဝါကြီးသည် ဘယ်လိုအကောင်ကြီးပါလိမ့်၊ ပထမ ငါးမျှားချိတ်မှာမိမည်၊ ဆွဲ၍ရုန်း၍ပြေးလျှင် ငါးမျှားကြီးနှင့် ဆက်တွယ်ထားသည့် သံပုံးကြီးတွေပါ ရေအောက်သို့နှစ်ဝင်သွား တာဖြစ်မည်။ ထိုအလုပ်ပိတ် သံပုံးကြီးတွေပါ ရေအောက်သို့နှစ်ဝင် သွားအောင် ဆွဲပြေးနိုင်သည်မှာ နည်းနည်းနောနော အင်အားမဟုတ်၊ သာမန်အရွယ်အစားတော့ မဖြစ်နိုင်။ ယခုတော့ ဆက်မဆွဲနိုင် မရုန်းနိုင်တော့သောအခါ သံပုံးတွေက ရေပေါ်ပြန်ပေါ်လာခဲ့ပြီ။ ထိုသတ္တဝါကြီးမောနေပြီ၊ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီ။

“ဟေ့ ... ဖိုးနီ၊ ကြိုးကို နည်းနည်းချင်းဆွဲဖော်ကြည့်စမ်း၊ သတိနဲ့ ဆွဲနော်၊ ရေအောက်က ပြန်ဆွဲရင် အသာလျှော့ပေးပြီးမှ ပြန်ဆွဲ ဟုတ်ပြီလား”

နိုင်လွန်ကြိုးကို စ၍ဆွဲသည်၊ ဘေးလှေနှစ်စင်းဆီမှ လက်နှိပ် ဓာတ်မီးနှစ်လက်၏ အလင်းရောင်ကြောင့် ကောင်းစွာမြင်နေရ သည်။ တစ်စတစ်စနှင့် ကြိုးက ပါလာနေပြီ၊ လူခြောက်ယောက်၏ မျက်စိအစုံတို့သည်နိုင်လွန်ကြိုးပေါ်မှာစူးစိုက်စွာရှိနေကြသည်။

ငါးမျှားချိတ်တွေနှင့်တွဲချည်ထားသော သံပုံးကြီးတွေပင် လှေဦးနားရောက်တော့မည်၊ ရေအောက်မှ လေးလံသော အကောင်ကြီးပါလာတာကတော့ ကျိန်းသေသည်။ ဆွဲတင်နေ သော နိုင်လွန်ကြိုးစသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် တုန်ခါပြီး ပါလာသည်။ ဘာကြောင့် မရုန်းမကန်ဘဲ ပါလာသနည်း။ ဖိုးနီ စဉ်းစား၍မရ။ ဘာအကြံအစည်များ ရှိနေပါလိမ့်။

ဦးစံနက်ကျော်သည် လှေဦးတွင် ခြေကိုခွဲ၍ရပ်ပြီး တစ်ဖက်က ဓာတ်မီးကိုထိုးရင်း တစ်ဖက်က သံမဏိမိုင်းကြီးကို အသင့်ပြင်ရင်း “ဆက်ဆွဲ ... ဆက်ဆွဲ” ဟု လေသံဖြင့် ဖိုးနီကိုပြောသည်။ ဖိုးနီက ဆက်ဆွဲသည်။

ရုတ်တရက် ကြိုးစသည် လက်ထဲမှာ လျော့တိလျော့ရဲပါလာ ပြီး သူတို့လှေနှင့် အတောင်နှစ်ဆယ်ခန့်အကွာတွင် ဧရာမငါးကြီး တစ်ကောင် ဘွားခနဲ ပေါ်လာလေတော့၏။

“ဟာ” ခနဲ “ဟင်” ခနဲ အသံတွေ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာ သည်။ “ဘုရား . . . ဘုရား . . . ဘာကောင်ကြီးတွေလဲဟ” လှေပဲ့ မှ အောင်ရှိန်း၏ အလန့်တကြားအော်သံထွက်လာသည်။

ဖိုးနီသည် ဆွဲလက်စကြိုးစကိုလွှတ်ချပြီး ညာလက်က လှေဝမ်းထဲတွင် အလျားလိုက်ချထားသည့် ငါးထိုးမှိုန်းကို ဖျတ်ခနဲ ကောက်ကိုင်ပြီး ငါးကြီးဆီသို့ အားနှင့်လွှတ်၍ ထိုးလိုက်စဉ် ဘေးလှေမှ ကိုညို၏ မှိုန်းသွားသည်လည်း လှစ်ခနဲ အားနှင့်ထွက်လာကာ စဉ်းစဉ်းကြီးငြိမ်သက်နေသောငါးကြီးဆီ ပြေးဝင်သွားတော့၏။

နာကျင်ကြောက်လန့်နေသည့်ငါးကြီးက တစ်ဖန် ဆွဲပြေးလေသဖြင့် ဆွဲတင်ထားသောကြိုးတွေ တလျော့လျော့နှင့် ဆန့်ထွက်လိုက်ပါသွားပြီး ကြိုးဆုံးလျှင်တော့ ဖိုးနီတို့လှေသုံးစင်းတွဲကြီးတရွေ့ရွေ့ ပါသွားပြန်လေပြီ။

လှေဦးတွင် ဒူးထောက်လျက် ငါးကြီးဆွဲပြေးရာဘက်ဆီ မှန်း၍ ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကြည့်နေသော ဦးစံနက်ကျော်က ဒေါသဖြစ်စွာ တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီး “ခွေးမသားတွေ . . . ခွေးမသားတွေ . . . ငါအမိန့်မပေးဘဲ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့လို့ သေသေချာချာ မှာထားရက်နဲ့ကွာ” ဟု ကြိမ်းမောင်းရေရွတ်နေသည်။

ညသန်းကောင်ကျော်လောက်ရှိနေပြီ။ စောစောက စဲစပြုနေသည့်မိုးသည် ခပ်ဖွဲဖွဲကြပက်နေပြန်သည်။ လကွယ်ရက်ပေမို့ လ၏အလင်းရောင်ကို မျှော်မှန်း၍မရနိုင်။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအလင်းရောင်တန်းမှအပ အမှောင်ထုကြီးကသာ မြစ်ပြင်ကို လွှမ်းမိုးထားနေဆဲဖြစ်၏။ ကြောက်လန့်နာကျင်စွာ

ဆွဲပြေးနေသောကြောင့် လှေဦးနှင့်ရေပြင်တို့ တိုးတိုက်ရာမှ တဟဲဟဲမြည်သံနှင့်အတူ ရေစက်ရေမှုန်တွေက တဖွားဖွားလွင့်ပျံ့လျက်ရှိသည်။

ဖိုးနီတို့ ကိုညိုတို့တစ်တွေက ဦးစံနက်ကျော် အမိန့်မရဘဲ ငါးကြီးကို မှိုန်းနှင့်ထိုးမိသည့်အတွက် အသာငြိမ်၍ပါလာသည်။ လှေကိုတွဲထားသော ဝါးပိုးဝါးတွေကြောင့် လှေမှောက်မှာတော့ မစိုးရိမ်ရပေ။ သို့သော် ငါးကြီးမှာ မိနေသော ငါးမျှားချိတ်သည် မည်သည့်အချိန်အထိ တောင့်ခံထားနိုင်မည်နည်း။

ငါးကြီး၏ဆွဲအား၊ ရုန်းအားကြောင့် ကျိုးထွက်မည်လား။ ဒါမှမဟုတ် စန့်ထွက်သွားမည်လား၊ နောက်ဆုံးနိုင်လွန်ကြိုးကရောဘယ်အချိန်အထိ ခံနိုင်မည်နည်း။ ထိုအချက်တွေထဲက တစ်ခုခုသာ ဖြစ်သွားလျှင် ငါးကြီးလွတ်ထွက်သွားတော့မည်။ တစ်ညလုံးနီးပါး မိုးထဲ၊ လေထဲမှာ သက်စွန့်ဆဲဖျား ပင်ပန်းခံထားခဲ့သမျှ အလဟဿဖြစ်ရတော့မှာလား။

“အဘ . . . ဘယ်ရောက်နေပြီလဲဗျ။ ဘာမှလည်း မမြင်ရဘူး၊ မှောင်လိုက်တာကလည်း ပိန်းလို့” အသက်ကလည်းငယ် အတွေ့အကြုံလည်း နုနယ်သေးသည့် စိန်ကုလားက တုန်တုန်ရီရီဖြင့် မေးသည်။

“ဟဲ့ကောင် . . . ဘာမှ မပူနဲ့၊ ငါတစ်ယောက်လုံးရှိတယ်၊ လှေပဲ့သာ ဖြောင့်ဖြောင့်ကိုင်” စိန်ကုလားကို ဟောက်ရင်း အဘစံနက်ကျော် ဓာတ်မီးဖြင့် ဝေ့ဝိုက်၍ထိုးကာ ကမ်းကိုရှာသည်။ ဖြူဖွေးစူးရှသော အလင်းတန်းအောက်တွင် ကမ်းစပ်တောတန်းတို့ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟဲ့ကောင် . . . ဖိုးနီ ကြိုးကိုဆွဲစမ်း၊ မလျှော့နဲ့ တင်းတင်းဆွဲ” ဟုပြောလျှင် ဖိုးနီသည် ဒူးထောက်ထိုင်ရင်းက ကြိုးကို တအား တုံ့ချဆွဲသည်။ မရချေ။ “ဟဲ့ကောင် ငည့် . . . ကူဆွဲစမ်း၊ ဆောင့် ဆွဲစမ်း၊ ဆောင့်ဆွဲ . . . ဘာမှ မကြောက်နဲ့ . . . ဆွဲ” ဟု အရေး တကြီး လှမ်းအော်သည်။

နှစ်ယောက်အားနှင့်ဆောင့်ဆွဲသဖြင့် တန့်သွားကာ လှေဦးက ရေထဲနစ်ဝင်မတတ်စိုက်ဆင်းပြီး ရေတွေ ဟောခနဲ ဝင်လာသည်။

“မလျှော့နဲ့ . . . မလျှော့နဲ့ . . . ဆွဲ . . . ဆွဲ” အဘ စံနက်ကျော်၏အော်သံဆုံးလျှင် ရေအောက်ကဆွဲပြေးနေသော ငါးကြီးသည် ဦးတည်ရာဘက်မှ ဘေးသို့ကွေ့ကာ ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်သည်။

လှမ်းထိုးထားသော လက်နှိပ်မီးရောင်အောက်တွင် ကမ်းစပ်ရှိ လမုပင်တွေ၊ သမန်းချုံတွေ ရိပ်ခနဲ လှေဆီပြေးဝင်လာကာ လှေဦး ကစ၍ ချုံစပ်တွေထဲထိုးဝင်ကာ ရပ်တန့်သွားလေပြီ။

“ဒင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲကွ ဟင် . . . စံနက်ကျော်ကို ဒီလို လာစမ်းလို့ရစတမ်းလားကွ . . . ဟား ဟား ဟား”

ထိုအချိန်မှာပင် ရွာသားတစ်စုတို့ မီးခွက်၊ မီးအုပ်တွေ၊ ဓာတ်မီး တွေ၊ ဓားတွေ၊ လှံတွေကိုင်ကာ ရောက်လာကြသည်။ ရွာသားတွေ ထဲမှ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က သူတို့လှေပေါ် ဓာတ်မီးနှင့်

ထိုးကြည့်ပြီး “အမယ် ဆူဆူညံညံအသံတွေနဲ့ ဘယ်သူတွေများပါ လိမ့်ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့ကြတာ စံနက်ကျော်တို့ပါလားဟ . . . ကမ်းပေါ်ထိုးတင်နေတာကလည်း ငါးမန်းကြီးလား၊ ငါးရွေးကြီး လား၊ လာ . . . လာ ကမ်းပေါ်တက်ကြ၊ အချမ်းပြေ ရေနွေးကြမ်း လေး ဘာလေး သောက်ရအောင်” ဟု ခေါ်လေသည်။

ဦးစံနက်ကျော်တို့တစ်တွေ တလိုင်းစုရွာကလေးရှိ သူငယ်ချင်း မန်းအောင်ခင်၏ အိမ်ပေါ်တက်၍ ရေနွေးကြမ်းသောက်နေချိန် မှာတော့ အရုဏ်တက်စပြုနေပြီ။

ဒါလောက်ကြီးသောငါးကြီးကို မမြင်ဘူးကြသောရွာသားတွေ ကတော့ သူထက်ငါ ငါးကြီးဆီသွားကြည့်ကာ တအံ့တဩ ဆူဆူညံညံ ပြောဆိုနေကြသံတွေ စိစိညံနေတော့သည်။

ပြီးခဲ့တဲ့လက သူတို့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသတစ်ခွင်ဝင်၍ မွေသွားသော မုန်တိုင်းကြီးက ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ဆီမှစတင်၍ ပင်လယ်ကွေ့တစ်ဝိုက်ရှိ ဒေသအနှံ့အပြားကို လေပြင်းတွေတိုက် ဒီရေလှိုင်းကြီးတွေက လယ်ကွင်းတွေပေါ် ရွာတွေ မြို့တွေအပေါ်၊ ကမ်းစပ်ရှိ ဒီရေတောတွေ၊ အင်းတွေ၊ အိုင်တွေ၊ မြစ်ချောင်းတွေ အပေါ် ဖုံးလွှမ်းချေဖျက်သွားခဲ့လေသည်။

ဘိုကလေး၊ ဖျာပုံ၊ ဒေးဒရဲ၊ ကျိုက်လတ်၊ လပွတ္တာ၊ ဘီတွတ်၊ ကံပဲ၊ မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့နယ်တွေအတွင်းရှိ လယ်တွေ ယာတွေ ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းတွေ၊ စန္ဒားတွေ၊ ကျားပိုက်တွေ၊ ငါးဖမ်းလှေတွေကို ဖျက်ဆီးသွားခဲ့လေသည်။

ထိုပြင်းထန်သော မုန်တိုင်းကြီးနှင့် ပေပေါင်းများစွာမြင့်သော ဒီရေလှိုင်းကြီးတွေကြောင့် ပင်လယ်ကွေ့ဆီမှ အချို့သောငါးများ မျောပါလာပြီး မြစ်ကြီးတွေထဲမှာ မျက်စိလည်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဦးစံနက်ကျော်တို့မိသောငါးမန်းကြီးသည် ထိုအထဲမှ တစ်ကောင်သာဖြစ်၏။ ငါးမန်းကြီး၏ခေါင်းပိုင်းတွင်လည်းကောင်း၊ အမြီးပိုင်းတွင်လည်းကောင်း မည်သည့်အရာဝတ္ထုတွေနှင့်ထိခိုက်၊ တွန်းတိုက်လာသည်မသိ၊ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ဗရုပွနှင့် နာနေသော ငါးမန်းကြီးဖြစ်၏။

မြစ်သုံးခွဆိုင်ဝဲကြီးသည် ရေနက်လှသည်ဖြစ်၍ အသာခိုကပ် နေရင်း ဟိုနေရာပေါ်လိုက်၊ သည်နေရာပေါ်လိုက်၊ ပိုက်တွေ ဝင်တိုးလိုက်၊ တန်းကြီးတွေနှင့်ညီကာ ပြတ်ထွက်လိုက်နှင့် ရေစိမ်း၊ မြေစိမ်း၊ ဒေသစိမ်းတွင် အံ့မဝင် ခွင်မကျ ဖြစ်နေရတော့၏။

ယခုလည်း ဦးစံနက်ကျော်တို့ ဝဲကြီးနားတွင်ချထားသော အချောင်းငါးဆယ်ခန့်ရှိ ငါးမျှားပဒေသာတွဲကြီးတွင် ဝင်ညီပြီး ရုန်းလေ ရုန်းလေ ငါးမျှားချိတ်တွေက တစ်ကိုယ်လုံးမှာ နေရာအနှံ့ ချိတ်မိတွယ်မိလေဖြစ်ကာ မောပန်းလွန်း၍ မြစ်ပြင်မှ ထ အပေါ် တွင်မှု စူးရဲထက်မြက်လှသော မှိန်းစွယ်၊ မှိန်းချက်တွေကြောင့် ပြေးမိပြေးရာကမ်းစပ်ပေါ် ထိုးတက်မိခြင်းသာဖြစ်တော့သည်။

“မင်းတို့သာ မှိန်းနဲ့မထိုးခဲ့ရင် ဒါလောက် ဒုက္ခမရောက်ဘူးကွ သိလား။ မိထားတဲ့ငါးမျှားချိတ်တွေက အများကြီးဆိုတော့ လွတ်လည်း မထွက်နိုင်ဘူး မောပြီးမှိန်းနေတုန်း အသာချော့ဆွဲပြီး ကမ်းကပ်

လိုက်ရင် ပြီးနေတဲ့ဥစ္စာ မင်းတို့က မှိန်းတွေနဲ့ထိုးတော့ လန့်ပြီး အသက်ဘေးကလွတ်အောင် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဆွဲပြေးတာကွ။ ဒါကြောင့် ငါက အတင်းဆောင့်ဆွဲခိုင်းရတာ၊ အဲသည်တော့ နာနာ နဲ့ကွေ့ပြေးတော့ မြစ်ကမ်းပေါ် ထိုးတက်ရတော့တာပဲ မဟုတ်လား”

ဦးစံနက်ကျော်၏ စကားကို ဝိုင်းနားထောင်နေကြသည်။ ဦးစံနက်ကျော်၏ သူငယ်ချင်းမန်းအောင်ခင်က ငါးခြောက်ဖုတ်များ ထမင်းကြမ်းများနှင့် ဧည့်ခံလေသည်ကို မောမော ဆာဆာနှင့် စားရင်း စကားကောင်းနေကြ၏။

အရှေ့ဘက်ဆီတွင် ပုစွန်ဆီသွေးရောင်၊ ရောင်နီပျိုနေပြီ။ တစ်ညလုံးလုံး ရွာလိုက် တိတ်လိုက်၊ ကျဲလိုက်၊ သဲလိုက်နှင့် ကြမ်း ချင်တိုင်းကြမ်းနေခဲ့သည့် မိုးမင်းကြီး လက်လျှော့သွားခဲ့ပြီ။

ဦးစံနက်ကျော်၏တပည့်တွေသည် ရွာခံကာလသားတွေနှင့် စကားလက်ဆုံကျပြီး ငါးမန်းကြီးဖမ်းခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံတွေကို စွန့်စားခန်းတစ်ခုသဖွယ် သူကဘယ်လို ငါကဘယ်သို့ သက်စွန့် ဆံဖျား ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင် အနိုင်ယူခဲ့ကြပုံတွေကို အသားယူကြွားဝါ ခဲ့ကြပြီး ယခုတော့ မောမောနှင့်အိပ်ပျော်ကုန်ကြပြီ။

အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ခင်းထားသည့် နှီးကြောဖျာကြမ်းကြီးတွေ ပေါ်မှာ ဖိုးနီတို့၊ စိန်ကုလားတို့၊ ကိုညိုတို့၊ ငခွေးကြီးတို့တစ်တွေ တခေါ်ခေါ်ဟောက်နေကြပြီ။

တစ်ပွဲစား စံနက်ကျော်တစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် အိပ်၍ မဖြစ်သေး။ သူ၏ တပည့်သားတွေကို တံငါတို့တတ်အပ်သော အတတ်ပညာတွေ အန္တရာယ်နှင့်ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါတွင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် သတ္တိရှိရှိ မှန်ကန်သောဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ဖို့ စသည့် အချက်တွေ သင်ပေးထားခဲ့ဖူး သူ့မှာ တာဝန်တွေရှိနေပါသေး ကလားဟု တွေးနေမိသည်။

ပြီးတော့ နံနက်လင်းသည်နှင့် ငါးမန်းကြီးကို ဖျက်ရမည်။ အကောင်လိုက် သယ်ယူရန်မလွယ်၊ သည်တော့ အသားတွေချည်း ဈေးကိုပို့ရမည်။ အားလုံးဝိုင်းကူကြသော တလိုင်းစုရွာသားတွေကို သင့်လျော်သလို ဟင်းစားတွေ ပေးရမည်။

ရွာမှာ ကျန်ရစ်သည့် အိမ်သူအိမ်သား ဇနီးမယားတွေက သူတို့ ပြန်ချိန်တန်၍မှ ပြန်မရောက်လျှင် စိတ်ပူကြလိမ့်မည်၊ ထို့ကြောင့် လှေတစ်စင်းစီစဉ်ကာ ရွာကိုပြန်၍ ပြောရဦးမည် စသဖြင့် ခေါင်းဆောင်ပီပီ အစီအစဉ်တွေချရင်း ဆေးပေါလိပ်တစ်တို၊ ရေနွေးကြမ်း တစ်အိုးနှင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေဆဲ။

စံပယ်လိုမွှေး ပွေးပွေးဖြူ

မြို့ကလေးရဲ့ဈေးဆိပ်ကို သန်းကြည်မတို့ရောက်တော့ နှင်းတွေဝေနေအောင် ကျဆင်းနေဆဲရှိသေးသည်။ ရွာကနေ လှေကလေးနဲ့ တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် လှော်လာခဲ့ရတာဆိုတော့ ချွေးကလေးတွေတောင် စို့ချင်ချင်မို့ တဖွဲဖွဲ တသည်းသည်း ပိန်းပိန်း ပိတ်အောင် ဖုံးလွှမ်းထားတဲ့ နှင်းမှုန့်နှင်းစက်တွေကို ဂရုတောင်စိုက်နိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပေ။

ဆယ်တောင်တို့လှေကလေးကို လှေပဲ့ကနေ အင်နဲ့အားနဲ့ တဝုန်းဝုန်းထအောင် လှော်လာရတဲ့ သာဆောင်ကတော့ ဘယ်လိုနေမယ် မပြောတတ်သော်ငြား၊ လှေဦးကနေ လက်တစ်ဝါးလောက်သာရှိတဲ့ လှော်တက်ကလေးနဲ့ ဖွဖွကလေးယက်ရုံယက်လာခဲ့တဲ့ သန်းကြည်မတောင် ဂျင်းအင်္ကျီ အဟောင်းကြီးကို ချွတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် အိုက်နေတော့သည်။

ဈေးဆိပ်ကမ်းပါးမှာ စိစိရီရီ ကြက်တောင်စိုက် ဖောင်ဖွဲ့နေတဲ့ လှေအုပ်စုကြီးကြားကို သန်းကြည်မတို့ လှေကလေး အတင်းတိုးဝင်လိုက်ချိန်မှာတော့ ဝါးခယ်မမြို့ကလေးရဲ့ အနီးဝန်းကျင်ရွာငယ်

ကလေးတွေက ဘဝန်းလှေတွေ၊ ချုံဖော်လှေတွေ၊ တန်းလှေတွေ၊ ပိုက်လှေတွေ၊ ကွန်လှေတွေဟာ တစ်ညလုံး သူတို့ရှာဖွေလို့ရလာ သမျှ ငါးပုစွန်တွေကို သူထက်ငါကောင်း ရောင်းချနေကြပါပြီ။

စောစောလာ၊ စောစောရောင်းပြီး၊ စောစောပြန်ထွက်သွား ကြတဲ့ တံငါလှေတွေဟာ သုံးစင်းတစ်စု၊ လေးစင်းတစ်စု အုပ်စု ကလေးတွေဖွဲ့ပြီး နှင်းမြူတွေ ဝေဝါးအောင် ပိတ်ဆီးထားတဲ့ မြစ်မ ကြီးတစ်လျှောက် တရွေ့ရွေ့တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားကြပါပြီ။

အဲသလိုပါပဲ နောက်ထပ်နောက်ထပ် ရောက်လာကြတဲ့ တံငါ လှေကလေးတွေဟာလည်း ရောက်နေဆဲပါပဲ။

လှေကလေးတွေ တစ်စင်းစီ၊ တစ်စင်းစီပေါ်မှာလည်း ရေနံဆီ မီးခွက်၊ ဒီဇယ်မီးခွက်ရောင်တွေက တဖျပ်ဖျပ်၊ တလက်လက်နဲ့ပေမို့ ခပ်ဝေးဝေးကနေများ ကြည့်လိုက်ရင် သော်ကဘုရားပွဲတော်ကြီးရဲ့ ပွဲဈေးတန်းကြီးများလားတောင် အောက်မေ့ရတော့သည်။

တံငါလှေတွေ ဈေးကောက်လှေတွေ စုံလှတာမို့၊ ဈေးခေါ်သံ ဈေးဆစ်သံ၊ ခေါ်သံ၊ အော်သံ၊ ဆူသံ၊ ဆဲသံ၊ ချိန်ခွင်သံ၊ လင်ပန်းသံ တွေနဲ့အတူ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် တိုင်းထွာဆဲရေးသံတွေ၊ ဝါးခနဲ ဝါးခနဲ ပွဲကျရယ်မောလိုက်သံတွေဟာလည်း ဟောသည်ဝါးခယ်မ ငါးစိမ်းတန်းထိပ် ကမ်းစပ်မှာ နံနက်တိုင်းကြားနေကျ တေးဂီတသံ တွေပါပဲ။

“မသာကောင်ရယ် အဲဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့ဟဲ့၊ စောစော ထပါဆိုတာ၊ အခုတော့ ကောင်းသေးရဲ့လား၊ သူများလက်ထဲ အကုန်ရောက်ကုန်ပြီ၊ သေချင်းဆိုးရဲ့ နင့်ကြောင့်”

လှေပဲ့မှာထိုင်ပြီး ဆေးပေါ့လိပ်ကြီး မီးရဲရဲနှင့်ဖွာနေသော သာဆောင်ကို သန်းကြည်မတစ်ယောက် ပက်ပက်စက်စက် ပြောဆိုကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး ဘေးနားကပ်လျက် ကွန်လှေတစ်စင်းပေါ် ခုန်တက်လိုက်သည်။

“ဘာတွေပါလဲ၊ ဘာတွေပါလဲ၊ ကျုပ်အကုန်ယူမှာနော်” ခပ် ကျယ်ကျယ် အော်လိုက်သေးသည်။

သန်းကြည်မခုန်တက်လိုက်သော ကွန်လှေပေါ်တွင် ကြေး ချိန်ခွင်ကြီး တကားကားနှင့် ဆတ်ထုပ်တွေ၊ ပြောင်ထုပ်တွေ၊ ငါးပုတ်သင်တွေ၊ ငါးမွေးနီတွေ၊ ငါးသံပါးတွေ၊ ငါးဖယ်အောင်းတွေ ကျုံးချိန်နေသည့် မလုံးတင်၏၊ ချိန်ခွင်ခွက်ထဲမှ ကျားတံဆိပ်ပိဿာ လေးကြီး ငါးလုံးထပ်သည် လှေအလူးတွင် သံလင်ပန်းပေါ် ဂွမ်းခနဲ ပြုတ်ကျတော့၏။

ဘယ်အချိန်ထဲက စကားလုံးတွေ ရွေးပြီး ပါးစပ်ထဲမှာ တန်းစီ ထားလေသည် မသိ၊ ယုတ်ယုတ်မာမာ၊ ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်း တိုင်း ထွာဆဲဆိုသံတွေ တရစပ်ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီ။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ကောင်မရဲ့၊ သရဲမရဲ့ စီးလှချေလားဟဲ့၊ ဒီမှာ ငါအရင် ရောက်လို့ ဈေးတောင်ဖြတ်ပြီးပြီ၊ မသာမရဲ့” ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လွတ်ကျသွားသော ပိဿာလေးကြီးတစ်လုံးကို ဆတ်ခနဲကောက်

ကိုင်လိုက်ပြီး၊ အခုမှ လှေပေါ် ခုန်တက်လာသော သန်းကြည်မကို ခပ်တင်းတင်းရင်ဆိုင်လိုက်သည့် မလုံးတင်၏ မျက်လုံးနှစ်ဖက်မှာ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသလား ထင်ရတော့၏။

မိုးကလည်း မလင်းသေး၊ နှင်းတွေကလည်း ပိန်းပိတ်အောင် ကျ၊ ရေခိုးရေငွေ့တွေကလည်း သိပ်သိပ်သည်းသည်း လွင့်ပျံ ကာဆီးထား၊ လောဘဇောကလည်း မွန်နေချိန်ဖြစ်၍ ကွန်လှေ အလယ်ခေါင်မှာ ကားကားကြီးထိုင်ပြီး ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေ ချိန်တွယ် နေသည့် မလုံးတင်ကို သန်းကြည်မ မမြင်ခဲ့ချေ။

“မသိလို့ပါတော် မသိလို့ပါ၊ တော်ရှိမှန်းသာသိရင် လှေပေါ် ခုန်တက်ဖို့နေနေသာသာ၊ ဘေးချင်းတောင်ယှဉ်ပြီး လှေမကပ်ဘူး မှတ်လိုက်ပါ၊ အိမ်က သောက်သုံးမကျတဲ့ မသာကောင်ကြောင့်၊ ငါ့မှာ သူများအပြောအဆိုခံရတယ်၊ ဟဲ့ အကောင် ဘာငိုနေ တာလဲ၊ ဒီနားက လှေမြန်မြန်ခွာ၊ ကြက်တညင်ဘက် သွားမယ်”

“မမြင်ရအောင် နင့်မျက်စိက ဘာ ... ”

လှေကလေး ဈေးဆိပ်ကနေ ထွက်ခွာလာခဲ့သော်လည်း ငါးစိမ်းသည်မ လုံးတင်ရဲ့ တစ်တစ်ခွခွ ဆဲဆိုသံတွေက ကပ်၍ပါလာ ခဲ့သေးသည်။ တကယ်တော့ တံငါလှေကလေးတွေ ဟောသည် ဈေးဆိပ်မှာ လာကပ်မိပြီဆိုကတည်းက မလုံးတင်တို့၊ မဆွဲမိတို့၊ မစိုးတင့်တို့တစ်တွေ၏ လက်ထဲမှ လွတ်လမ်းရှိလေသည်မဟုတ်။ သူတို့တစ်တွေက ဈေးဆိပ်တစ်ခုလုံး စိုးမိုးထားနိုင်သော ကျားတွေ မဟုတ်လား။

ကိုယ့်ရဲ့အမှားကြောင့် စကားလုံးတွေနှင့် ပြန်လည်ချေပစရာ မရှိ၍ ခံလာရသော သန်းကြည်မ၏ ဒေါသတွေသည် လှေပဲ့မှ သာဆောင်အပေါ်သို့သာ စုပုံကျရောက်လာလေတော့၏။

“ဒင်း သောက်သုံးမကျလို့၊ ဒင်း အအိပ်မက်လို့၊ ဒင်း လုံ့လ၊ ဝီရိယမရှိလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ အလကားကောင်ကို လင်လုပ်မိလို့ သူများ အပြောအဆိုခံရတာ” စသဖြင့် မဆုံးနိုင်တော့သည့် သန်းကြည်မ၏ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းသံတွေသည် နှင်းမြူထူကြီးဖိစီး ထားမှုကြောင့် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကလေးသာ စီးနေရရှာသော ဟောသည်မြစ်ပြင်ကြီးမှာသာ နားရှိခဲ့လျှင် ခံသာမှာမဟုတ်တာ တော့ အမှန်ပင်။

ငါးစိမ်းသည်မ ပါးစပ်တဲ့ သိကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ဘာကြမ်းသလဲ မမေးနှင့်၊ ဘာညစ်ပတ်သလဲ တွေးမနေနှင့်၊ စကားဆယ်ခွန်း လောက်များပြောရင် ကိုးခွန်းလောက်ကတော့ မကြားဝံ့မနာသာ၊ ယုတ်မာညစ်ညမ်း ကြမ်းတမ်းသော စကားတွေချည်းပဲဆိုတာကို ကျမ်းကြီးကျိန်ပြီးတောင် ပြောဝံ့ပါသေး၏။

ထိုငါးစိမ်းသည်မ၏ ယောက်ျားတွေဆိုသည်မှာလည်း စက်ရုံ တစ်ခုတည်းက ထုတ်လိုက်လေသလား ထင်ရ၏။ အများအားဖြင့် မထုံတက်တေးတွေ၊ ကြောင်ရိုက်မနာတွေ၊ ပြန်မပြောနားမထောင် တွေချည်းပါပဲ၊ အခုလည်း လှေဦးကနေ သန်းကြည်မက မကြားဝံ့

မနုဿာတွေ ဘယ်လောက်ပြောနေပြောနေ လှေပဲ့က သာဆောင် ကတော့ သူနဲ့ဘာမှမဆိုင်တဲ့အတိုင်း၊ သူ့ကိုပြောနေတာ မဟုတ်တဲ့ အတိုင်း လှေလှော်မပျက်၊ ဆေးလိပ်ဖွာ မပျက်ပင်။

ကြက်တည့်ရွာကလေးရောက်အောင် လှော်ပေးဖို့သာ သူ တာဝန်ဟု မှတ်သားထားလေသလားမသိ၊ ပါးစပ်က ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်၊ ချိုသည်ခါးသည်၊ ကောင်းသည်ဆိုးသည် ဘာမှပြန် မပြော၊ ပါးစပ်ညောင်းလျှင် သည်မိန်းမရပ်သွားလိမ့်မည်ဟု တွေး ရင်း လှေကိုသာ မြန်မြန်ကလေး လှော်၍နေ၏။ အင်း ... ငါးစိမ်း သည်မလင် လုပ်စားလာတဲ့ နှစ်တွေတောင် လက်ဆယ်ချောင်း ပြည့်တော့မည် မဟုတ်လား။

မနေ့ညနေတုန်းက သန်းကြည်မချက်သည့် ငါးတန်ခေါင်း ချဉ်ရေဟင်းရယ်၊ တွင်းအောင်းဖားဆူဆူကြီး ဆီပြန်ချက်ရယ်၊ အဝိန်တို့ဆိုင်က ဦးရည်ပြင်းပြင်းကလေးရယ် လိုက်ဖက်လွန်းလို့ စားကောင်းသောက်ကောင်းလိုက်ပုံများ ပြောမနေနှင့်ထမင်းဝိုင်းက ထလာတာနှင့် အိပ်ရာထဲ တိုးဝင်ပစ်လိုက်တာ လူမှန်းမသိ၊ သူမှန်း မသိတော့၊ နံနက်စောစော သန်းကြည်မက တွန်းဟယ်၊ ဆွဲဟယ်၊ ထုဟယ်၊ ရိုက်ဟယ်လုပ်ပြီးနိုးမှ အင်း ... အဲ ... အကြာကြီးလုပ်၊ ဘယ်လှိုမ့်ညာလူးနှင့် ကွမ်းတစ်ယာညက်လောက်အောင် ပေကပ် အိပ်နေပြီးမှ ထလာခဲ့တော့ မြို့ကလေးရဲ့ဈေးဆိပ်ကိုရောက်တာ နောက်ကျသည်မှာ ဘာမှဆန်းသည်မဟုတ်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကံတရားဆိုသည်က အလွန်အင်မတန်မှပင် ထူးဆန်းလှချေ၏တကား။ ကြံစည်သော်လည်း ပျက်တတ်ပေ၏။ မကြံစည်သော်လည်း ဖြစ်တတ်ပါပေ၏။

ကြက်တည့်ရွာကလေးဆီ သန်းကြည်မတို့ရဲ့ ဈေးကောက် လှေကလေး ခေါင်းဖြူမိရုံရှိသေး၊ မြစ်ကြောင်းအတိုင်း တဟဲဟဲနှင့် စုန်ဆင်းလာကြသော ချုံဖော်လှေနှစ်စင်း ဘဝန်းပိုက်လှေနှစ်စင်း တို့နှင့် တန်း၍တိုးတော့၏။

သန်းကြည်မ၏ အစ်ကိုရဲ့၊ မောင်ရဲ့၊ ဦးကြီးရဲ့၊ ဘထွေးရဲ့ ပီယဝါစာတွေ တတွတ်တွတ်ရွတ်ရင်း အားမနာပါးမနာ လှေတွေ ကို အတင်းဆွဲကပ်၊ အတင်းဈေးတွေဖြတ်၊ ဖျိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ ကုန်တွေ ချိန်၊ အဲသလိုနဲ့ သန်းကြည်မတို့လှေကလေး ဈေးဆိပ်ကိုပြန်ရောက် တော့ ဈေးဆိပ်မှာ ကုန်တွေရလို့ ပီတိအပြုံးတွေတဝေဝေနဲ့၊ သန်းကြည်မတို့ ဈေးလာနောက်ကျပြီး ကုန်မရဘဲ ပြန်ထွက်သွား ရလို့ အားရပါးရအတင်းတွေချလို့၊ တဟီးဟီးတဟားဟား လုပ်နေ ကြတဲ့ မဆွဲမိတို့၊ မလုံးတင်တို့၊ မစိုးတင်တို့ရဲ့ မျက်လုံးတွေက ဘယ် လိုလဲ ကောင်မရဲ့၊ သည်နေ့တော့ ငါတို့ကို ယှဉ်နိုင်သေးရဲ့လား ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါက်တဲ့ အကြည့်တွေအောက်တွင် မောက်နေတဲ့ ရင်သားထွားထွားကို ပိုပြီးတော့ကော့၊ ကောက်နေတဲ့ တင်နှစ်လုံး ကို ပိုပြီးနောက်ပစ်တဲ့ပြီး၊ ကော့ကလတ်၊ ကော့ကလတ်နှင့် မျက်နှာ ချီပြီး လျှောက်သွားသည့် သန်းကြည်မကို တွေ့လိုက်ရတော့ အံ့အား သင့်၍ ကျန်ခဲ့ကြသည်။

သန်းကြည်မတို့ မျက်နှာချိုမည်ဆိုလည်း ချိုလောက်ပါပေ၏။
 ခေါင်းမော်မည်ဆိုလျှင်လည်း မော်လောက်ပါပေ၏။ ရေစစ်၊
 ရေကုန်တဲ့အထိ ချုံတွေတစ်ချုံပြီးတစ်ချုံဖော်၊ ချုံထဲက ငါးတွေပုစွန်
 တွေ ကုန်စင်အောင် နွံထဲနုန်းထဲမကျန်၊ ဒိုင်းဝန်းနှင့်ခတ်၊ ကွန်စိပ်
 ကလေးနှင့်အုပ်အုပ်ပြီး ဖမ်းနေရလို့ ဈေးလာနောက်ကျခဲ့ရတဲ့ ချုံ
 လှေတွေရယ်၊ သူတကာထက် လက်တံရှည်ရှည် ဘဝန်းတန်းကြီး
 တွေမှာ အထိအမိများလှလို့ ဖမ်းမနိုင်၊ ကောက်၍မနိုင်လောက်
 အောင် များလှတဲ့ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေကြောင့် ဈေးလာနောက်ကျခဲ့
 ရတဲ့ ဘဝန်းလှေတွေကပါ သန်းကြည်မတစ်ယောက်တည်း ဖောက်
 သည်ရလိုက်သဖြင့် ဈေးထဲအရောက် ဝါးကြောတောင်းကြီးတွေကို
 ထမ်းပိုးလျှိုပြီး ထမ်းပိုးရသည့် အလုပ်သမားလေးငါးဆယ်ယောက်
 တောင် လေးဖက်ပစ်လောက်အောင် များလှသည့် ငါးတွေပုစွန်
 တွေဟာ မြင်မကောင်းအောင် များလှသည်မဟုတ်လား။

ထိုအခါ မစိုးတင့်တို့၊ မလုံးတင်တို့ မိန်းမတစ်စု ဆားပက်ခံ
 လိုက်ရသည့် ငါးပြေမတွေလို မနာလိုစိတ်တွေနှင့် ဖျတ်ဖျတ်လူးနေ
 တော့၏။

“ဟောဒီမှာ ငါးဖယ်ခုံးကြီးတွေနော်၊ တစ်ကောင်တစ်ကောင်
 ကို တစ်တောင်မကျော်ရင် မယူနဲ့၊ ကြိုက်တဲ့လက်ဝါးနဲ့ လာအုပ်
 ကြည့်လိုက်၊ ကျုပ်ငါးပြေမက လက်တစ်ဝါးမရှိရင် အလကား

ယူသွား၊ ပါးဟက်ကို ဆွဲဖြုတ်ကြည့်လိုက်၊ နီရဲမနေရင် ပါးရိုက်သွား
 လှည့်၊ လာနော် ကောင်မတွေ ငေးမနေကြနဲ့၊ လာချိန်ကြ၊ အေး
 နင်တို့ရောင်းပြီးလို့ ငွေလာမချေရင်တော့ သန်းကြည်မအကြောင်း
 သိတယ်မဟုတ်လား၊ ငါ့လက်ဝါးက ပါးမရွေးဘူးနော်”

သူနိုင်ရာနိုင်ရာ ဈေးသည်ကလေးတွေခေါ်ပြီး ဖောက်သည်
 ပေးနေသည်။ ရလာသည့် ငါးတွေပုစွန်တွေက ပိဿာတစ်ရာကျော်
 ကြီးဆိုတော့ သန်းကြည်မတစ်ယောက်တည်း လက်လီထိုင်ပြီး
 ရောင်းနေလို့ကတော့ တစ်နံနက်ခင်းစာ အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ
 ကုန်နိုင်ဖို့ လမ်းမမြင်၊ ညနေဈေးမှာ ရောင်းမယ်ဆိုပြန်တော့ ရေခဲ
 ရိုက်ရန် ရေခဲဖိုးက ကုန်ရဦးမည်။ ဒါကြောင့် သူ့ပါးစပ်ထဲရှိတဲ့ဈေး၊
 သူ ချိန်တွယ်ပေးသမျှ မငြင်းဝံ့လောက်အောင် ချို့တဲ့နွမ်းပါး၊ အရင်း
 များများမရှိရှာတဲ့ ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုး၊ လက်လီသမလေးတွေဆီ
 အတင်းမျှပေးရလေ၏။

ဒါတောင်မှ သူတို့လှေကလေးထဲမှာ လှောင်ထားတဲ့
 လက်မောင်းလောက်၊ ခြေသလုံးလောက် ငါးရုံကြီးတွေ၊ ဝမ်းဗိုက်
 ဝါဝါနဲ့ငါးခူကြီးတွေ ကျန်နေသေးသည်။ အဲသည် ငါးတွေကတော့
 ရန်ကုန်ကို တိုက်ရိုက်တင်ပို့နေသော ငါးရွဲခိုင်ကြီးဆီကို ကိုယ်တိုင်
 သွားပို့ပေးရပေဦးမည်။

တစ်နံနက်ခင်းလုံး ဖောက်သည်ယူ၍ ရလာသမျှ ကိုယ်ချည်း
 အကုန်ရောင်းပစ်လို့ မဖြစ်သေး။ သူ့အခုလို ကုန်တွေဝယ်နိုင်
 အောင် အရင်းထုတ်ပေးထားတာက ထိုငါးရွဲခိုင်သူဌေးဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်တွင် ရောင်းပန်းလှသည့် ငါးတွေပုစွန်တွေ ကျတော့ ထိုငါးရွဲခိုင်ကြီးဆီ သွား၍ပို့ရသေး၏။ ဘယ့်နှယ်ဟောဒီ သရွတ်သွတ်မြစ်မကြီးထဲက ရေတွေ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း အကုန်သောက်လို့က ဖြစ်သည်မဟုတ်။

သည်ညနေ ... ငါးရွဲခိုင်မှာ ငွေသွားရှင်းရလိမ့်မည်။ ဈေးနှုန်း စကားတွေပြောရ၊ အောက်ကြို့တောင်းပန်သင့်တာ တောင်းပန်ရ။ မျက်နှာချိုသွေးရ၊ အလိုက်အထိုက်လိုက်ပြီး ပြောရသည့် သည်လို အလုပ်မျိုးတွေကိုတော့ သာဆောင်စိတ်မရည်။ ဒါကြောင့် သန်းကြည်မနှင့်သာ လွဲထားလေ့ရှိသည်။ သန်းကြည်မသဘော၊ ဘာမဆို သန်းကြည်မ လုပ်လာကိုင်လာခဲ့လျှင် ဝေဖန်ခြင်းမရှိ၊ ကန့် ကွက်ခြင်းမရှိ၊ သူကတော့ သူလုပ်စရာအလုပ်တွေပြီးပြီဆိုလျှင် သူ ဝါသနာပါသော ဦးရည်ကလေးတစ်ကျိုက် အမြီးကလေးတစ်ကိုက် နှင့် အိမ်စောင့်မည်။

နေကလေးအတော်စောင်းတော့ သန်းကြည်မတစ်ယောက် ရေချိုးပြီးပြီ၊ အလှပြင်ပြီးပြီ၊ အမွှေးနံ့သာတွေ ဆွတ်ဖျန်းပြီးပြီ၊ ဘလောက်စ်အင်္ကျီလှလှကလေးကိုဝတ်၊ ပြည်တွင်းဖြစ်ပါတိတ်ထမီ လတ်လတ်ကလေးကို အသက်အောင့်ပြီး ခါးမှာတင်းတင်းဆွဲပတ် ပြီးချိန်မှာတော့ သွားဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ။

တစ်သားမွေးတစ်သွေးလှဆိုသော စကားရှိပေမယ့်လည်း တစ်သားကမှမမွေးရသေးသည့် မိန်းမလောက်တော့ ရင်အလှ၊ တင်အလှတွေ လှနိုင်မှာမဟုတ်တာကတော့ သေချာပါသည်။

မြစ်ကမ်းစပ်ကို မေးတင်ပြီးဆောက်ထားတဲ့ ငါးရွဲခိုင်ကြီးသည် ကုန္ဒကြီးနှင့် သန်းကြည်မကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ဘေးနှစ်ဖက်မှာ ကလည်း ငါးခြောက်ခွဲစင်တွေ၊ ငါးခြောက်လှမ်းစင်တွေ၊ ငါးကျီးကျပ် တိုက်စင်တွေ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး မြင်နေရသည်။ ထိုစင်ကြီး တွေပေါ်တွင် ခေါင်းစား၊ အူစား၊ ပိဿာစားနှင့် ငါးခြောက်ခွဲနေ ကြသူတွေ ဟိုသွားသည်လာ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

ဟိုး ... အရင်တုန်းကတော့ ငါးရဲ့ခြောက်ခွဲသူတွေက ခေါင်းရ သည်၊ အူရသည်။ နောက်ပိုင်းမှာ ငါးရဲ့အူဆိုတာက လူကုတ် တွေ၏ အစားအစာအဖြစ် လူကြိုက်များလာ၊ အဝယ်လိုက်လာ၊ ဈေးကောင်းရလာသောအခါ ငါးရဲ့ခေါင်းဆိုတာကလည်း ခေါင်း ခြောက်လှမ်းချင်လှမ်း ဒါမှမဟုတ် စက်ဖြင့်ညက်ညောအောင်ကြိတ် ပြီး သုံးဦးစပ်ငါးပိထဲမှာ အစားထိုး၍ ရောမွှေလာသောအခါ ရွဲခိုင် ပိုင်ရှင်က မပေးတော့။

အဲသည်တော့ တစ်ပိဿာခွဲပေးရန် ဘယ်၍ဘယ်မျှဆိုသည့် ပိဿာစားစနစ်ကို ငါးခိုင်လူကြီးတချို့က ကျင့်သုံးလာကြသည်။ ကျေနပ်ရင်ခွဲ၊ မကျေနပ်ဖူးနော် မခွဲနဲ့၊ ပြတ်ပြတ်ပါပဲ၊ နောက်မှာ ခွဲချင်တဲ့မိန်းမတွေက တန်းစီနေသည်မှာ ငါးပိပုပ်ပေါ်နားနေသည့် ယင်ကောင်တွေလို မည်းမည်းတုတ်လို့နေသည် မဟုတ်လား။

စောစောက မြစ်ကူးကြီးတံတားကြီးပေါ်တွင် တွဲလွဲခိုနေသော နီဖျော့ဖျော့အဆင်းနဲ့ နေဘောလုံးကြီးသည် အခုတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက မည်းမည်းပျပျတောတန်းကလေးထဲ ခြေတစ်ဖက်နင်းနေခဲ့ပြီ။ မှောင်ရီသမ်းတော့မည်။ နေဝင်ချိန်တိမ်တောက်၍ ပျိုကြောက်သည့် သည်အချိန်ရောက်တော့မည်။

ရွဲဒိုင်သူဌေးကတော်က ကောက်ညှင်းပေါင်းပူပူနဲ့စားဖို့ ငါးသလောက်အကွင်းလိုက်ကြော်နှင့် ငါးသလောက်ဥ အမြောင်းမပျက် နီရဲနေအောင်ကြော်ထားတာတွေ ကြိုက်တတ်၍ ငါးဆင့်ကြွေရည်သုတ်ချိုင့်ကြီးထဲမှာ ပါလာခဲ့သည်။ လူဆိုတာ ပေးလျှင် ကမ်းလျှင် ကျွေးလျှင် မွေးလျှင် မကြိုက်ပါဘူးဆိုသည့်လူ ရှားပါသည်။ ရိုသေပြလျှင်၊ ကျီးနွံပြလျှင် ခယပြလျှင် ပို၍တောင် သဘောကျတတ်ပါသေး၏။

သန်းကြည်မသည် လှော်လာသော လှေကလေးကို ငါးရွဲဒိုင်ကြီး၏ ရေဆင်းတံတားမှာ အသာကပ်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ငါးခြောက်ခွဲစင်ပေါ်မှာတော့ ငါးခွဲနေသည့် မိန်းမတွေ ညစ်တီးညစ်ပတ်တွေပြော၍ ရယ်သံတွေ အုန်းအုန်းထလျက်ရှိသည်။

ရွဲဒိုင်သူဌေးကြီး၏ ရုံးခန်းဘက်မှာတော့ လူသူရှင်းနေသည်။ သူဌေးထိုင်နေသော အခန်းထဲတွင် ဘက်ထရီမီးချောင်းကလေး ဖွင့်ထားတာတွေ့ရသည်။ စားပွဲမှာထိုင်ပြီး ကယ်ကူလေတာ တဖျတ်ဖျတ်နှိပ်နေသော သူဌေးက ချိုင့်ကြီးဆွဲကာ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာသော သန်းကြည်မကို လှည့်ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ သူ့အကြည့်က သန်းကြည်မဆီက မခွာ၊ အသားညိုစိမ့်စိမ့်၊ ရင်ထွားထွား တင်ကားကား သန်းကြည်မ၏ လျှောက်လှမ်းလာပုံက ... ငေးကြည့်နေချင်စရာ ...

ထိုအချိန်မှာပင် စားပွဲကလေးပေါ်မှာတင်၍ ဖွင့်ထားသည့် ထရန်စစ္စတာ ရေဒီယိုကလေးဆီက သီချင်းသံကလေးက လွင့်ပျံလျက်ရှိသည်။ ဆရာမြို့မငြိမ်း ရေးစပ်ဖွဲ့ဆိုထားသော ရေချိုးဆိပ် သီချင်းဖြစ်သည်။

ဘာတဲ့ “ကုန်းပေါ်က လူပျိုကလေးရယ်၊ ဘာကိုငေးတယ် သိနိုင်ပြီဘူးကွယ်”

ရွဲပိုင်ရှင်သူဌေးသည် ဝင်းနေသောရွှေသွားကြီးတွေ ပေါ်နေသည့် ပါးစပ်ကြီးပြန်မထိန်းနိုင်သေးဘဲ သွားရည်တွေပြည့်စိုလာတော့မှ ရွှီးခနဲ တစ်ချက်သိမ်းလိုက်သည်။

“လာ ... လာလေ သန်းကြည်မ ထိုင်ထိုင်” ဟု လောကဝတ်ပြု၏။ သူဌေးကိုရွှေသွား၏ စကားတွေထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုသော ပယောဂတွေ ကပ်ငြိနေသည့်အလား တုန်ခါလှိုက်မောသံတွေ ရောထွေးနေသည်။

တစ်ပတ်အတွင်း ရွဲဒိုင်ကိုပို့ထားသည့် ငါးပုစွန်ပိဿာချိန်တွေကို ယနေ့ပေါက်ဈေးတွေနှင့် မြှောက်ပြီးပေါင်းသည်။ ပြီးတော့ သန်းကြည်မ ကြိုတင်ယူထားသော ငွေနှင့်အပေါင်းအနုတ်လုပ်ပြီး သောအခါ စာရင်းရှင်းခြင်းကိစ္စ ပြီးသွားပြီ။

သူငွေက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာတင် ခါးကော့၍ အညောင်းဆန့်ပြီး ဟူးခနဲ သက်ပြင်းကြီးကို မှုတ်ထုတ်သည်။ အပြင်ဘက်တွင်မတော့ ပိန်းပိတ်မတတ် မှောင်စပြုပြီ၊ ဆောင်းကာလပေမို့ နေက အဝင်စောလှသည်။

သူ့ကိုသာ စိုက်ကြည့်ပြီး တံတွေးတွေမျိုမျိုချနေသော သူငွေကိုကြည့်ပြီး သန်းကြည်မ အနေခက်လာသည်။ “အစ်မတို့ရော မမြင်ပါလား၊ ကလေးတွေအသံလည်း မကြားဘူး၊ အစ်မအတွက် ငါးသလောက်ကြော်တွေ ယူလာတယ်” ဟု ပြောပြီး ဘေးနား အသာချထားသော ငါးဆင့်ချိုင်ကြီးကိုယူ၍ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး ပြန်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“အိမ်ကမိန်းမက ရန်ကုန်စံပြငါးဈေးက ဒိုင်ကြီးမှာ စာရင်းသွားရှင်းတယ်လေ။ ယောက္ခမကြီးက တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ကလေးတွေပါ ခေါ်သွားလေရဲ့၊ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်ဆယ်ရက်တော့ ကြာမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေတာ၊ သန်းကြည်မရောက်လာတာနဲ့ အတော်ဖြစ်သွားတာ၊ သည်ကနေ့ ညစာတောင် ဘယ်မှာသွားစားရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ”

ရွဲဒိုင်သူငွေက သန်းကြည်မရဲ့လက်ကလေးကို ငါးဆင့်ချိုင်လက်ကိုင်ပေါ်မှာ အုပ်ကိုင်ရင်း စပ်ပြီးပြီးနဲ့ပျိုးရင်း ပြောလိုက်သည်။

မိန်းမရှိတုန်း မိန်းမရှေ့မှာတုန်းကဆို သုံးနှစ်ငါးပိကောင် အမြီးမထောင်နိုင်သလို ပိပြားငြိမ်ဝပ်နေခဲ့ပြီး မိန်းမလည်းကွယ်ရော

မျှားချိတ်မိတဲ့ ငါးစင်ရိုင်းလို ဖျတ်ဖျတ်လူး ကူနွဲ့မရဖြစ်နေတဲ့ သူငွေကိုကြည့်ပြီး အံ့သြစိတ်တွေနဲ့ ငြိမ်နေမိသည်။

သူ့ပိုက်ဆံ သူ့ငွေကြေးနဲ့ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားပြီး အလုပ်လုပ်နေရသူမို့ တစ်ခါတစ်ခါ ပရောပရည် ထိကပါးရိကပါး အပြောအဆိုတွေကို မသိယောင်ဆောင်ပြီး အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံနေခဲ့ရပေမယ့် ကိုယ်ထိလက်ရောက်တော့ ဘယ်တော့မှအဖြစ်မခံခဲ့ပေ။

“သန်းကြည်မ လိုတာရှိရင်ပြောလေ၊ သန်းကြည်မအတွက်ဆို အစ်ကိုကြီး ဘာမဆိုဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမှာသိလား” စကားတွေ တတွတ်တွတ်ပြောရင်း သန်းကြည်မလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကိုကိုင်ပြီး သူ့ဖက်ဆွဲယူလိုက်စဉ် ထောင်းခနဲထလာသော ဒေါသကို ချက်ချင်း မျိုချ၍ ဖျတ်ခနဲမြှောက်တက်လာသော ညှာလက်ဝါးကို သတိဖြင့် အသာပြန်၍ ထိန်းလိုက်ရသည်။

“အို ... သူငွေကလည်း ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တံတားပေါ်မှာ ကို ... ကိုသာဆောင်ပါလာတယ်” ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အသာရုန်းထွက်ပြီး ရေဆင်းတံတားဆီ အပြေးကလေး ဆင်းလာခဲ့ရလေသည်။

သန်းကြည်မ၏နောက်တွင် သူငွေ၏ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်ပြီး “ဟင်း” ခနဲ သက်ပြင်းချသံကြီး ကပ်၍ပါလာခဲ့သေးသည်။

ရင်တွေပန်းတွေတုန်ရင်း ရေဆင်းတံတားမှာ ကပ်ထားသည့် လှေကလေးကို ကြိုးအမြန်ဖြေပြီး အမြန်ဆုံးလှော်ထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် ရင်တွေတဒိုင်းဒိုင်းခုန်နေတာတော့ မရပ်ချင်သေး။

ကြည့်စမ်း... ယောက်ျားဆိုတဲ့ ဘုန်းတန်ခိုးများ တယ်လည်းကြီး ပါပေ၏။ ကိုသာဆောင်ပါလာတယ်ဟု ဆိုလိုက်သော သန်းကြည်မ ၏ နှုတ်ထွက်စကားကိုကြားရ၍ သူဌေးလက်လျှော့သွားတာဖြစ် သည်။ နို့မို့ဆိုရင်တော့ တွေးဝံ့စရာမရှိ။ ဒါ့ကြောင့်ပင် ရှေးပညာရှိ များစကားထားခဲ့ကြတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ မောင်တစ်ကျိပ်ပင် ရှိလင့် ကစား လင်မရှိသောမိန်းမသည် အချည်းနှီးတည်းတဲ့၊ တံခွန်မရှိတဲ့ ရထားတဲ့၊ ယောက်ျားမရှိတဲ့ မိန်းမတဲ့။ တယ်လည်း မှန်ပါလားနော်။ အိမ်က မသာကောင်၏တန်ဖိုးကို သန်းကြည်မ ယခု သိလိုက်ပြီ။

ကျေးဇူးတွေတင်လွန်း၍ ရှိကြီးများတောင် ထိုင်၍ ခိုးလိုက် ချင်စိတ် ပေါက်တော့၏။ ဒင်းအရိပ်ကြောင့် ဒင်းရဲ့အရှိန်အဝါ ကြောင့်ပေါ့တော်၊ နို့မို့ရင် ကျုပ်အဖြစ်က မစဉ်းစားရဲပါဘူး၊ ငါးစိမ်း သည်မပေမို့ ထွေလီကာလီ ပရောပရည်ပြောရတဲ့အခါ ပြောရ၊ ခွဲခွဲပျစ်ပျစ် ညှုတ်လီးယားလုပ်ရတဲ့အခါ လုပ်ရ၊ အစ်ကိုရဲ့၊ မောင်ရဲ့၊ ဦးလေးရဲ့နဲ့ နှုတ်ချိုတဲ့အခါ ချိုရ၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်းကလေး အော်နိုင် ဆဲနိုင် ဆူနိုင်ပါမှ လူရှိန်မှာမို့ အော်ရ၊ ဟစ်ရ၊ ဆဲရ၊ ဆိုရတဲ့အခါတွေ ရှိပေမယ့် သန်းကြည်မတို့မျိုးရိုးထဲမှာ ဒါမျိုးတွေမရှိ၊ အဖြစ်လည်း မခံနိုင်။

ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေ ရွေးရဆယ်ရ၊ ချိန်ရ၊ တွယ်ရလို့ လူကသာ ညှစ်ပတ်နံ့စော်နေပေမယ့် သန်းကြည်မတို့ စိတ်ထားကတော့ ဟို စံပယ်ပန်းကလေးလို မွေးလည်းမွေးတယ်၊ ဖြူလည်းဖြူစင်လှပါ တော့သည်။ ဒါကိုလည်း အိမ်ကမသာကောင်ကြီး သိစေချင်ပါ သည်။

“ရှင်ကိုလေ ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့၊ ရှင်ရဲ့အရိပ်အောက်မှာ ခိုလှုံ ရတာ လုံခြုံလွန်းလို့၊ ရှင်ကြိုက်တတ်တဲ့ ဦးရည်ကလေးရယ်၊ ဟို မြစ်ကွေ့ဝက်ဆီဖတ်ချက်တဲ့ဖိုဆီက ဝက်ဆီဖတ်ကြွပ်ကြွပ်ရွရွ မွှေးမွှေးကလေးရယ် ကျုပ်ဝင်ဝယ်ခဲ့မယ်တော့ သိရဲ့လား”

စိတ်ကူးထဲမှာ စကားတွေအများကြီးပြော၊ အတွေးတွေအများ ကြီးတွေးရင်း “ခစ်” ခနဲ အသံထွက်အောင် ရယ်မိသေးတော့ မြစ်ရေပြင်ထဲမှာ ဘာသာဘာဝ ရှုပ်တိုက်ကူးခပ်ပြေးနေသော မျက်စိပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် ငါးဇင်းလုံးကလေးတွေ ကြောက်လန့် တကြား ရေအောက်သို့ ငုပ်ဆင်းသွားကြတော့သည်။

သန်းကြည်မ လှေကို အားနှင့်လှော်သဖြင့် လှေကလေးက မြစ်ရေပြင်ပေါ်မှာ ရှုပ်တိုက်ပြေးနေသည်။ တသွဲ့သွဲ့တသုန်သုန် သွေးနေသော မြစ်လေကလေးက ကမ်းစပ်ဆီတွင် ဖူးပွင့်နေသည့် တောစံပယ်ပန်းရနံ့ကလေးကို သယ်ဆောင်လာသည်။

ဟိုး ... ခပ်ဝေးဝေး မြစ်ကွေ့ဘက်ဆီတွင် ... မှိတ်တုတ် မီးရောင်ကလေးတွေ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ဒါဟာ သန်းကြည်မတို့ ရွာကလေးပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုရွာကလေးတွင် သန်းကြည်မ၏ အိမ်ဦးနတ် သာဆောင်ရှိသည်။ ခုလောက်ဆို ... အိမ်ရှေ့ရေဆင်း တံတားထိပ်ကနေ သန်းကြည်မကို စောင့်နေတော့မည်။ မြန်မြန် လှော်မှ။ ။

လရောင်ရိပ်ဝယ်

တပေါင်းရက်ဝယ် ... ရွက်သစ်လှယ်လို့၊
 ရှစ်နယ်ပြည့်မှိန်၊ သို့သည့်ချိန်ကို၊
 ရွှေအိမ်ကွန်းနေ၊ လွမ်းသူမေတို့၊
 ကြွေကြွေဘနန်း၊ ဘယ်ဖြေဆည်တည်တံ့နိုင်လိမ့်။

နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ပေမို့ စာသင်ကျောင်းတစ်ခုလုံး
 တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသည်။ ချစ်ချစ်တောက် ပူသောနေ
 ရောင်အောက်တွင် ရိတ်သိမ်းပြီးကာစ ရိုးပြတ်ငုတ်တိုတို့သည်
 လည်း တချို့ထောင်တစ်လီ၊ ဟိုသည် ယိုင်လဲ၊ မွဲခြောက်ခြောက်
 အရောင်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက်ရှိသည်။

ဖြူရော်ရော် ရိုးပြတ်လယ်ကွက်တွေ ကြားမှာတော့ မြဲ
 ကလေးတွေ ကျပ်ကလေးသလို ဟိုမှာတစ်ကွက်၊ သည်မှာတပြန့်
 စိုက်လက်စ နွေစပါးခင်းကလေးတွေကိုလည်း တွေ့နေရသေး၏။
 နွေလေပူတွေကြားမှာ လေးကိုင်းကြီးကဲ့သို့ ဝိုက်ဝိုက်ကွေ့ကွေ့
 စီးဆင်းနေသည့် မြစ်မကြီး၏ ကမ်းစပ်ဆီမှ ရေစုပ်စက်သံ တဒိုင်း
 ဒိုင်းက စည်းချက်ညီညီ ထွက်ပေါ်လာနေသည်။

နွေ၏လည်ဆွဲ၊ နွေ၏အဆင်တန်ဆာ၊ နွေ၏နှလုံးသည်းပွတ်၊
 နွေ၏ဂီတသံဖြစ်သည့် ဥဩကလေးတွေကတော့ ဘယ်ဆီရောက်
 လို့နေသည်မသိ၊ တစ်စွန်းတစ်စမျှ မကြားရ၊ လေပူတွေ ဝေခနဲ
 တိုက်လိုက်တိုင်း ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ သရက်ပင်၊ ခရေပင်တို့မှ
 ရွက်ခြောက်တွေ တဖျောဖျော ကြွေကျလျက်ရှိသည်။

ကျောင်းကလေးသည် ရွာနှင့်တစ်ခေါ်သာသာ လွမ်းသော
 လယ်ကွင်းတွေကြားမှာ တည်ရှိ၏။ ထိုစာသင်ကျောင်းကလေး
 ၏ဘေး ခနီမိုး၊ ဝါးထရံကာ ပျဉ်ခင်းအိမ်ကလေးထဲမှာတော့
 ဆရာလေး ခန့်မင်းလွင်တစ်ယောက် အိပ်ရာခုတင်ကလေးဘေးရှိ
 ပြတင်းပေါက်မှာ တံတောင်ကလေးထောက်ရင်း လယ်ကွင်းပြင်
 တွေ့ဆီတလှည့်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ နေရောင်အောက်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ
 စီးဆင်းလျက်ရှိသော မြစ်မကြီးဆီတစ်လှည့်၊ သရက်ပင်အုပ်၊ ကုက္ကို
 ပင်အုပ်တွေကြားမှာ ခနီမိုးအိမ်ကလေးတွေ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု
 တည်ရှိနေသော ရွာကလေးဆီတစ်လှည့် ငေးရင်း ဘယ်ဆီ
 ဘယ်ဝယ် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါရယ် အမည်မတပ်နိုင်ဘဲ လွမ်းသလိုလို
 ဆွေးသလိုလိုကြီး ဖြစ်နေလေ၏။

တကယ်တော့ ဆရာလေးခန့်မင်းလွင်သည် ပီဘီအညာသား
 ဖြစ်၏။ ပညာရေးဌာနမှာ အလုပ်စဝင်ကတည်းက မြစ်ဝကျွန်းပေါ်
 ဒေသရှိ သည်ရွာကလေးသို့ ရောက်ရှိလာတာ ယခုဆိုလျှင် ငါးနှစ်

တခါ ကာလကိုပင် ရောက်ရှိနေပြီ။ အနီးဆုံးမြို့ကလေးအထိ နှစ်ထပ်ခွဲ သင်္ဘောကြီးစီးလာပြီး သည်ရွာကလေးရောက်အောင် နောက်ထပ် လိုင်းမော်တော်ကလေး တစ်နာရီလောက်စီးလာမှ ရောက်တဲ့ ရွာကလေးပါ။ အိမ်ခြေကလည်း ပေါင်းနိုင်ပါမှ ငါးဆယ် မကျော်တဲ့ ရွာကလေး၊ လယ်ကလေး လေးငါးဧကလောက် လုပ်ကိုင်သူ လေးငါးယောက်သာရှိပြီး တစ်ရွာလုံး တံငါအလုပ်နှင့် အသက်မွေးသည့် ရွာကလေး၊ သွပ်မိုးနိုင်တာဆိုလို့ ရွာရဲ့စာသင် ကျောင်းရယ်၊ ရွာတည်ထားတဲ့ မြစ်မကြီးကနေ အရှေ့တောင်ဘက် တန်းတန်း ခွဲထွက်စီးဝင်သွားတဲ့ ချောင်းကလေးအဝမှာရှိတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းရယ်ပဲရှိတဲ့ ရွာကလေး၊ ရွာကလေးဆီ နီးကပ်လာပြီ ဆိုမှဖြင့် ငါးပိနဲ့၊ ငါးညှိနဲ့၊ ငါးပြာရည် (ငါးငံပြာရည်) အနံ့တွေ တလှိုင်လှိုင်က အရင်ဆုံးဆီးကြို တတ်တဲ့ ရွာကလေး၊ ရွာတည် ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းမရေတွက်နိုင်တော့အောင် ကြာညောင်းခဲ့ပေမယ့် ဘွဲ့ရပညာတတ်တစ်ယောက်မှမရှိဘူးတဲ့ ရွာကလေး၊ ကျောင်းဆရာ ဆိုတာ အားလုံးသိ အားလုံးတတ်၊ ရွာရဲ့ခေါင်းဆောင်၊ ကိစ္စအဝဝကို ဖြေရှင်းနိုင်စွမ်းရှိသူ၊ အရိုအသေကန်တော့ခံ လူတန်းစားလို့ သတ်မှတ်ပြီး အင်မတန် ရိုသေလေးစားတန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ ရွာကလေး၊ ရွာလယ်လမ်းမဆိုတာလည်း သတ်သတ်မှတ်မှတ်မရှိတဲ့ ရွာကလေး၊ အိမ်သာနဲ့တူတာဆိုလို့ လက်တစ်ဖက်ချိုးရေလို့တောင် မပြည့်ရွာတဲ့ ရွာကလေး၊ အဲသည်ရွာကလေးကို ဆရာလေး ခန့်မင်းလွင် ရောက်လာခဲ့တာ ငါးနှစ်ငါးမိုးတောင် ရှိလာပါပေါ့။

ရွာကိုရောက်ကတည်းက ဆရာလေးအတွက် တစ်နေ့ကို တစ်အိမ်ကျ ထမင်းကျွေးထားမယ်။ ဆရာလေးနေဖို့ကိုတော့ ရွာထိပ်မှာရှိတဲ့ ဆရာတော်ကျောင်းမှာ နေရာပေးမယ်။ စသည်ဖြင့် ဆရာလေးအတွက် လူမှုရေးကိစ္စတွေကိုပါ တာဝန်ယူပါမယ် ပြော ပေမယ့် အင်မတန် ရိုးလည်းရိုး၊ အလွန်လည်း အားနာတတ်တဲ့ ဆရာလေးက အတင်းငြင်းပယ်ပြီး ကျောင်းကလေး ဘေးကပ်ရှိ နေတဲ့ အိမ်ကလေးမှာပဲ နေလိုက်တော့ ...

ရွာထဲက လူတချို့က ဆရာလေးကို စိတ်တွေတောင် ဆိုးလို့၊ တစ်မျိုးမြင်ကြပြီး ဆရာလေးနဲ့တောင်မှ ခပ်တန်းတန်းဖြစ်နေကြ သေးသည်။ ဆရာလေးရဲ့သဘောထားကိုမသိတော့ သူတို့ရွာက ဆင်းရဲလို့၊ ဆရာလေးက မပတ်သက်ချင်လို့၊ အထင်သေးလို့ ပြော ရရင် သူတို့ကျွေးတဲ့ထမင်းဟင်းကို မသတိလို့စသဖြင့် အထင်လွဲ ကြပါသေးသည်။

ဒါတွေကိုသိသော ဆရာလေးက ပြုံးမိသေးသည်။ ဘယ်နှယ် သူလည်း လူချမ်းသာမဟုတ်တာ။ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲက မဟုတ် တာ။ သွေးကြီးမွေးကြီးနိုင်ရမယ့် လူတန်းစားမဟုတ်တာ။ အဲဒါတွေ ကို ခင်မင်ရင်းနှီးလာတဲ့ တစ်နေ့မှာ သည်ရွာသားတွေ သိလာကြ ပါလိမ့်မည်။

အခုတော့ မြစ်မကြီး ရေကြည်ကြည်ကို ဆရာလေးချိုးဖို့ သုံးဖို့ ခပ်ပေးမယ့်သူတွေ၊ သူတို့ရွာလို့ဖွေလို့၊ ပိုက်ချလို့၊ ဘဝန်းပိတ်လို့ ချုံဖော်လို့၊ အိုင်ပက်လို့ ရလာတဲ့ ငါးကလေးတွေ၊ ပုစွန်ကလေးတွေ

လာပို့ပေးသူတွေ၊ လပြည့်လကွယ် အခါကြီးရက်ကြီးတွေမှာ ရွာထိပ် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သီလယူသွားဖို့ သူတို့အိမ်မှာလုပ်တဲ့ မုန့်ပဲ သရေစာတွေကို တကူးတက လာပို့ပေးသူတွေနဲ့ မပြတ်တော့ ပါဘူး။ ယုတ်စွအဆုံး ရွာထဲကလူငယ်တွေ ညအခါ ကာလသား ချက် ချက်စားတဲ့ ကြက်သားဘူးသီးဟင်းတောင် ဆရာလေးဆီ ရောက်အောင် လာပို့ကြတော့သည်။

စာသင်ကျောင်းနှင့်ရွာကလေးကို ဆက်ထားသော ဖွဲ့မြေလမ်း ကလေးသည် မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်းလို ဖြောင့်တန်းစွာရှိနေ၏။ ထိုလမ်းကလေး၏ ဝဲယာတွင်မူ လယ်ကွင်းပြင်တပြန့်တပြောရှိကာ အရှေ့ဘက်တွင် ရေကြည်ကြည်မြစ်မကြီးကလည်းကောင်း အနား သတ်ပေးထားပြီး တောရိပ်ရေရိပ်တွေနှင့် သာယာလှပ၍ နေတော့ သည်။

ဆရာလေးသည် ရွာကိုရောက်တော့မှ မြို့ကစိုက်ပျိုးရေးဌာန သို့ ဆက်သွယ်မှာယူစိုက်ပျိုးထားသော မလေးရှားပိတောက်ပင် ကလေးတွေကတော့ ငါးနှစ်သက်တမ်းအတွင်းမှာပင် ဖွဲ့မြေလမ်း ကလေးကို သစ်ရိပ်တွေဝေအောင် ပေးနေလေပြီ။

အညာသားပီပီ ... အညာဓလေ့အတိုင်း စိုက်ပျိုးထားသော မလေးရှားပိတောက်ပင်တွေကြားက မန်ကျည်းပင်ကလေးတွေ

ကတော့ စိုက်ရက်သက်တမ်းတူသော်ငြားလည်း တစ်တောင်သာ သာကလေးသာ မြင့်တက်နေသေး၏။

သစ်ပင်မြင့်လျှင် ထင်းခုတ်ဖို့သာ တွေးတတ်သော ရွာသား တွေကို သစ်တောသစ်ပင်တွေကို ချစ်တတ်လာစေဖို့ သစ်တော သစ်ပင်တွေ၏ အကျိုးတရားများ၊ သစ်တောသစ်ပင်မရှိလျှင် ဖြစ်ပေါ်လာမည့်အကျိုးဆက်ဒုက္ခများကို တစ်စတစ်စ၊ အစည်း အဝေးတွေမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းအလှူပွဲတွေမှာ ရပ်ရေးရွာရေး၊ သာရေး၊ နာရေးတွေမှာ ဆရာလေးဆွေးနွေးထား၍ ရွာသားတွေ သဘောပေါက်လာကြပြီ။

မန်ကျည်းပင်နှင့်ပတ်သက်၍ ထီးလှိုင်ရှင်ကျန်စစ်သားမင်း လက်ထက် အနော်ရထာမင်းတည်လက်စ စည်းခုံဘုရားကို ဆက်လက် တည်တော်မူရာတွင် တူရွှင်းတောင်မှကျောက်တို့ သယ်ယူရာ၌ လူအများ နေအပူကြောင့် ပင်ပန်းသည်ကိုတွေ့ရ၍ ကျန်စစ်သားမင်းကြီးသစ္စာပြု၍စိုက်သော မန်ကျည်းပင်သည် ညတွင်းချင်း အပင်အစည် အကိုင်းအခက်တို့ဖြင့် ကြီးထွားလာကာ လူအများ အရိပ်ခိုရလေသည့်အကြောင်း ပြောပြလေလျှင် ရွာသား တစ်စုတို့ အလွန်သဘောကျကာ မန်ကျည်းပင်များကို အားတက် သရော စိုက်ပျိုးပေးကြလေ၏။

ထိုမန်ကျည်းပင်ပေါက်တို့ တစ်ညတာကာလကို မပြောနှင့် နှစ်နှင့်ချီ၍ ကြာလာသည့်တိုင် တစ်ထွာတစ်တောင်ကနေ မတက်

သောအခါ “ဆရာလေးစိုက်တုန်းက သစ္စာမဆိုဘူးထင်တယ်၊ မန်ကျည်းပင်တွေ မသန်ဘူးဗျ” ဟု နောက်တတ်ကြ၏။

ထိုအခါ “သစ္စာဆိုလည်း ချက်ချင်းတော့ ကြီးလာမှာမဟုတ် ပါဘူးဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်က ကျန်စစ်သားမင်းမှ မဟုတ်တာဘဲကိုး” ဟု ဆိုလျှင် ရွာသားတွေ သဘောကျစွာ ဝိုင်း ရယ်လေ့ရှိမြဲဖြစ်သည်။

ကျောင်းကလေးရှေ့က မြေဖို့လမ်းကလေးကို ငေးရင်း မိုးတွင်း ကာလတွေကိုသွား၍ သတိရပြန်၏။ ဝါဆိုဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင် ကာလတုန်းကဆို မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသပီပီ ကျောင်းကလေးရဲ့ ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး ရေတွေက ဖွေးဖွေးလှုပ်လို့ ကျောင်းဘေးက အိုင်ကြီးထဲမှာ ကြာဖြူ၊ ကြာနီ၊ ကြာပြာတွေက ပွင့်လို့၊ ရွာနဲ့ဆက် ထားသော လမ်းကလေးကိုတောင် ရေတွေက ကျော်တက်တော့ မလို့၊ ရေးရေးကလေးသာ ပေါ်လို့၊ ထိပ်ဖျားကလေးတွေသာ ရေပေါ် ပေါ်နေတဲ့ ကောက်ပင်ကလေးတွေကတော့ ကွင်းလေ အဝိုက်၊ မြစ်လေအတိုက်မှာ ယိမ်းကမနေနိုင်ရှာဘဲ ခေါင်းကလေး ကို အတင်းမောပြီး ကြိုးစားအသက်ရှူနေရသလိုမျိုး ခံစားနေရ သည်။

အခုလို တပေါင်း၊ တန်ခူးလတွေ ရောက်ပြီဆိုရင်ဖြင့် တစ်မိုး တွင်းလုံး ပေါင်းလန်အောင် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေတဲ့ ရေတွေခန်းပြီး စိမ်းမြမြ မှိုင်းရီခဲ့တဲ့ ကောက်ပင်ကလေးတွေဟာလည်း ...

ရိုးပြတ်ငုတ်တိုဘဝ ရောက်ကုန်ကြပြီ။ မိုးတွင်းဆို မိုးတွင်း အလိုက်၊ နွေဆို နွေစရိုက်၊ လယ်ထွန်ထယ်ထိုး၊ မြေဆွေးချ ပျိုးနုတ် ကောက်စိုက်၊ စပါးရိတ်၊ ကောက်လှိုင်းစည်း စတဲ့လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း ကလေးတွေဆီကနေ သဲ့သဲ့အုတ်အုတ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား စီစီညံ နေကျ ထွန်တုံးကို ခြေတော်တင်တဲ့ လယ်သမားရဲ့နွားငေါက်သံ တွေရဲ့ အဖော်အသင်းနဲ့ ပျော်ခင်းဖွဲ့ ရယ်မောသံတွေက အတိတ် မှာ အရိပ်ပမာ ကျန်ခဲ့ကြပြီ။

အခုလို နွေရာသီမှာ အညာမှာဆို အမဲခြောက်ကလေးကို ခရမ်းချဉ်သီးကလေးနဲ့ချက်လို့ ပဲကြီးကို ဆူးပုပ်ကလေးခပ်လို့၊ ငရုတ် သီးထောင်း စပ်စပ်ကလေးနဲ့ တမာချဉ်လေးတို့လို့ တွေးရင်း တွေးရင်း တံတွေးတွေဆိုဆိုတက်ပြီး ထမင်းတောင်ဆာလာပါပေါ့။

အင်း ... အခုအချိန်လောက်ဆို ဖိုးသံခဲတစ်ယောက် ဘာလုပ် နေမှာပါလိမ့်။ ရွာကလေးတောင်ဘက်ဖျားမှာနေတဲ့ ဖိုးသံခဲဆိုတာ မုဆိုးဖိုကြီးပါ။ အသက်ကလည်း ခုနစ်ဆယ်နီးပါးရှိနေပြီ။ မွေးထား တဲ့ သားသမီးလေးယောက်စလုံးက ရေကြည်ရာမြက်နုရာ တစ်ရွာ တစ်ကျေးမှာ အခြေချနေကြပြီ။ အခု သည်ရွာကလေးမှာတော့ ဖိုးသံခဲဟာ ခန့်မိုးထရံကာ တဲကလေးတစ်လုံးရယ်၊ ငှက်ပျော တစ်ခင်းရယ်၊ တံငါလှေကလေး တစ်စင်းရယ်နဲ့ တစ်ယောက်တည်း

အဖော်မပါ အသက်မွေးနေရသူဖြစ်သည်။ သားသမီးတွေကလည်း ဘယ်သူကမှအတူထားပြီး ပြုစုကျွေးမွေးဖို့ လာမခေါ်သလို ဖိုးသံခဲ ကလည်း သူ့အဘွားကြီးခေါင်းချရာ သည်ရွာကလေးကနေ ဘယ်မှ သွားဖို့စိတ်မကူး။

မကြာမကြာ သူ့ဆီလာလည်တတ်သည့် ယဉ်ကျေးဖော်ရွေ သော ဆရာကလေးကိုတော့ အလွန်ပဲ တွယ်တာလေသည်။ သူတဲ ထဲမှာရှိတာ ချကျွေးတတ်သည်။ ဆရာလေးစားဖို့အတွက် ရွာနှင့် အတော်လှမ်းသည့် ဗျိုက်တောကြီးဆီသွား၍ ဖားချိတ်လားချိတ်ရဲ့။ ငါးရှဉ့်ထိုးလားထိုးရဲ့၊ လိပ်ရှာမလား ရှာရဲ့၊ အဲဒါတွေ တစ်ခုမှ အဆင်မပြေဘူးဆိုရင်တော့ သူ့ငှက်ပျောခြံထဲမှာ တူးထားတဲ့ မြောင်းကြီးတွေရှိတယ်။ အနည်းဆုံး လက်ခုပ်တစ်ဖောင်လောက် ရှိသည့် ရေတွေထဲတွင် တစ်မိုးတွင်းလုံး ကွင်းရေကလျှံ ကန်ရေက တိုးသဖြင့် လျှံကျဖိတ်ကျလာတဲ့ ငါးပြေမ၊ ငါးခူ၊ ငါးကျည်း၊ ငါးရံ့ စတဲ့ငါးတွေ ပေါက်ပွားချင်တိုင်း ပေါက်ပွားနေတာတွေထဲက ငါးပြေမ လက်ဝါးလောက် အကောင်ကြီးကြီး ဝါဝါ ဆူဆူ ဖီးဖီးကြီး နှစ်ကောင်လောက်ဖမ်းသည်။

“ဆရာလေးကိုတော့ အထူးအဆန်းကျွေးရသေးတာပဲ” ဟု ဆိုပြီး ငါးတံစို့နှင့်ပါးစပ်ကနေ အမြီးပေါက်အောင်ထိုးကာ ကောက် ရိုးမီးတွင် ကင်လေ၏။ ငါးကြေးခွံတွေ နီရဲလာပြီလားဆိုမှ ရေနံချေး ပါးပါးကလေးသုပ်ပြီး ထပ်၍ကင်သည်။ ငါးပြေမကြီးတွေ ကြပ်ရွှ မွေးကြိုင်လာပြီဆိုမှ ရှောက်ရည်ကလေးရယ်၊ ကုလားအော်

သီးရယ်၊ ကြက်သွန်ဖြူရယ် ရောထားတဲ့ အချဉ်ကလေးနှင့်ဆား ကလေးတို့တို့ပြီး ဆရာလေးကို ကျွေးတော့၏။

စားလို့လည်းပြီးရော ဆရာလေးတစ်ယောက် ဗိုက်ကလည်း လေး၊ ငါးပြေမမီးကင်ကလည်း တဖိန်းဖိန်းအဆီယစ်ပြီး ဖိုးသံခဲရဲ့ ဘူးစင်အောက်ဝါးကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်မှာ ကျောခင်းပြီး အိပ်သွား လိုက်တာ ညနေစောင်းမှ နှိုးတော့မဟုတ်လား။

ရွာသို့ ဆရာကလေးရောက်ရှိ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည့် ငါးနှစ်တာကာလအတွင်း၌ ဖိုးသံခဲနှင့်ဆရာလေးတို့၏ သံယောဇဉ် တွေက တဖြည်းဖြည်း တိုး၍ တိုး၍ လာနေတော့သည်။ ဆရာ လေးက ဖိုးသံခဲကို အဖေလို၊ ဦးဇိုးလို၊ ဖိုးသံခဲက ဆရာလေးအပေါ် မှာ တူလို၊ သားလို ခင်တွယ်လျက်ရှိနေကြပြီ။

ဆယ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ မြို့ကလေးဆီ တစ်လတစ်ခါ လခ သွားထုတ်ရင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းကိစ္စနဲ့ အစည်းအဝေးကိစ္စနဲ့ သွား ရရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရွာကိုပြန်လာတဲ့အခါတိုင်း ဖိုးသံခဲအတွက် လက်ဖက်စို၊ လက်ဖက်ခြောက်ကလေးကအစ ထန်းလျက်၊ ကြံ သကာအဆုံး ရောက်တတ်ရာရာကလေးတွေ ဝယ်လာတတ်တာ ဆရာလေးခန့်မင်းလွင်ရဲ့ အကျင့်ဖြစ်နေသလို ဆရာလေးအတွက် ငါးရှဉ့်ဟင်းကလေး၊ လိပ်သားဟင်းကလေး၊ လယ်ကြွက်ကင် ကလေးစတဲ့ ကောင်းနိုးရာရာ ဟင်းကလေးတွေ စီစဉ်ထားပြီး၊

ဆရာလေး သူ့ဆီရောက်မလာတာနဲ့ ဆရာလေးရှိရာ စာသင်
ကျောင်းကလေးဆီ စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နဲ့ ရောက်ချလာတတ်တာ
ဟာ ဖိုးသံခဲပင်ဖြစ်တော့၏။ အဖော်မဲ့ အထီးကျန်သူတို့ နှစ်ယောက်
ဟာ ရေထဲမှာ အမြဲတမ်းနှစ်ကောင်ပူးပြီး ကူးခတ်သွားနေတဲ့
ငါးထန်းရွက် (ငါးခွေးရှာ) နှစ်ကောင်နှင့်ပင် တူနေသေးတော့သည်။

တကယ်တမ်းဆို ဖိုးသံခဲဟာ အသက်ခုနစ်ဆယ်ထဲ ဝင်နေပြီ။
လူ့ဘဝသက်တမ်းနှင့်တွက်လျှင် ဘဝ၏နေဝင်ချိန်ကိုပင် ရောက်
နေပြီ။ သည်လို အချိန်မျိုးတွင် သားနှင့်သမီးနှင့် မြေးနှင့်မြစ်နှင့်
သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ဖေးဖေးမမ နေရမယ့်အရွယ်လည်းဖြစ်၏။
ယခုတော့ ရွာတောင်ဖျားက တဲကလေးထဲမှာ အဖော်မပါ
တစ်ယောက်တည်း။

ဖိုးသံခဲရဲ့ အိမ်ဝိုင်းနားကို ဆရာလေးရောက်တော့ ဖိုးသံခဲရဲ့
လက်စွဲတော်ခွေးကလေး တိုးလုံဟာ အမြီးကလေးနှုန်းပြီး လာကြို
သည်။ ရွာအနောက်ဘက် ကွင်းပြင်ကြီးကို နေပူထဲမှာဖြတ်လျှောက်
လာခဲ့ရလို့ ပူလောင်အိုက်စပ်နေတဲ့ ဆရာလေးသည် ဖိုးသံခဲရဲ့ခြံထဲ
အရောက်မှာ အေးစိမ့်သွားတော့သည်။ ခြံရဲ့ပတ်လည်တွင် အုပ်
ဆိုင်းမိုင်းညှို့နေသော သရက်ပင်ကြီးတွေ၊ မြောင်းဘောင်တွေပေါ်
မှာ စိတန်းပြီး အရွက်ဖားဖားကြီးတွေ တယမ်းယမ်းနှင့် လေယူရာ
ယိမ်းနွဲ့နေသည့် ငှက်ပျောပင်တွေနှင့် တဲကလေးရဲ့ရှေ့တွင် သီးလုံး
လှလှကြီးတွေ တွဲလွဲခိုနေသော ဘူးစင်ကလေးရယ်ဟာ အအေး

ဓာတ်တွေ ထုတ်လွှတ်ပေးနေသည့် သဘာဝကဖန်တီးထားသည့်
လေအေးစက်တွေပင် ဖြစ်တော့၏။

“အဘရေ” ဘူးစင်အောက်မှနေ၍ လှမ်း၍အသံပေးလိုက်
သော်လည်း ထူးသံမကြားရ။ ခါတိုင်းရက်တွေမှာတော့ ဘူးစင်
ကလေးအောက်တွင် ဝါးနှီးကလေးများဖြာ၍ ဆန်ကာကလေးများ၊
ဆန်ကောကလေးများ၊ တောင်းကလေးများ ရက်နေတတ်သည်။
အခုတော့ ဘယ်ဆီများသွားနေတာပါလိမ့်။

ဟိုး ... တစ်မျှော်တစ်ခေါ် အဝေးတွင်ရှိသော ဗျိုက်တောဂယက်
ကွင်းကြီးဆီမှာများ ဟင်းစားသွားရှာနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ်
ချောင်းကလေးအဖျားမှာ ငါးသလဲထိုးကလေးများ သွားစမ်းနေတာ
လားဟု တွေးသည်။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်၊ ဖိုးသံခဲ ဘယ်ဆီသွားသွား
နောက်တော်ပါးက လိုက်ပါနေကျ ခွေးကလေး တိုးလုံရှိနေသည်။
စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် တဲကလေးအတွင်းမှ ညည်းသံလိုလို ကြားလိုက်
ရသဖြင့် ပူပန်စိတ်နှင့်တဲကလေးထဲသို့ အပြေးကလေးဝင်သွားမိ
တော့သည်။

ဘုရား ... ဘုရား တဲကလေးအတွင်း သပေါ့ဖျာအဟောင်း
ကလေးအပေါ်မှာ ဘာဘူစောင်နွမ်းနွမ်းကလေးကိုခြုံ၍ ကွေးကွေး
အိပ်ပြီး ညည်းညူနေတာ ဖိုးသံခဲမဟုတ်လား။ အပြေးအလွှားစမ်း
ကြည့်တော့ ကိုယ်တွေက ချစ်ချစ်တောက်ပူလောင်လျက်ရှိ၏။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အဘရယ်” ဆရာလေးသည် ကရုဏာသက်စွာ ရေရွတ်ရင်း ဆေးခန်းပို့ရန် အမြန်စီစဉ်ရတော့သည်။ ကျေးလက်ဆေးပေးခန်းကလေးကနေ ပြန်လာချိန်မှာတော့ ဖိုးသံခဲတစ်ယောက် အဖျားကျပြီး သက်သာနေပြီ။ ဖျားနေတာ သုံးလေးရက်ရှိပြီတဲ့ ...

ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောဘဲ တဲမှာရှိတဲ့ ငန်းနီကျော်ဆေးမှုန့်ကို ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရည်နှင့်သောက်ပြီး သက်သာလိုသက်သာငြား ကုနေရင်း သတိလစ်သွားတာဖြစ်သတဲ့။ ကံကောင်းထောက်မစွာ ဆရာလေး ရောက်သွား၍ အသက်ကယ်နိုင်တာဖြစ်၏။

ဆေးခန်းကလေးကအပြန် တဲဆီရောက်တော့ ဆရာလေး စဉ်းစားရပြီ။ ဆေးတိုက်ချိန်မှာ ဆေးမှန်မှန်တိုက်ဖို့ စွပ်ပြုတ်တန်စွပ်ပြုတ်၊ ဆန်ပြုတ်တန်ဆန်ပြုတ်တိုက်ဖို့ ရေနွေးကြမ်းကလေးအစတည်ပေးဖို့ အဖော်တစ်ယောက်တော့ လိုနေပြီ။

“အဘ သားသမီးတွေနေတဲ့ နေရာပြော။ ကျွန်တော် အကြောင်းကြားပေးမယ်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း လူလွှတ်ခေါ်ပေးမယ်။ အဘ တစ်ယောက်တည်းတော့ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ”

အိပ်ရာထက်မှာ ပက်လက်လှန်ကာ မှိန်းနေသည့် ဖိုးသံခဲက စကားမပြန်ဘဲ လက်ကလေး အသာကာပြသည်။ သူ့သားသမီးတွေကို သူ မခေါ်ချင်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် အကြောင်းကြားပေးမယ့် လာမှာမဟုတ်ပါဘူးဟု ပြောချင်တာလား သူ့ကိုယ်တိုင်သာ သိပေရော့မည်။

ဘာပဲဖြစ်စေ အဖော်မဲ့ အထီးကျန် ဖျားနာနေသည့်ဖိုးသံခဲ အနားမှာ ထပြန်လာနိုင်သည့် တင်းမာသည့် နှလုံးသားမရှိရှာသည့် ဆရာလေးတစ်ယောက် ဖိုးသံခဲရဲ့တဲကလေးမှာပင် လူနာစောင့်ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့သည်သာ။

အစွမ်းထက် ဆေးဝါးများ နားလည်တတ်ကျွမ်းသည့် ကျေးလက် ဆေးပေးခန်းကလေးမှ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းများနှင့်သားတစ်ယောက်ပမာ ကရုဏာတရား အကြင်နာတရားတွေထားပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သော ဆရာလေး၏ကူညီဖေးမမှုတွေကြောင့် ဖိုးသံခဲတစ်ယောက် ပြန်၍ နာလန်ထူခဲ့ပါလေပြီ။

သည်ကနေ ဖိုးသံခဲထမင်းစစားတော့မည်ဆို၍ ရပ်ထဲရွာထဲမှ စာနာတတ် ညှာတာတတ်သူတွေက စားသောက်ရေး အားလုံးစီစဉ်ပေးကြတာကိုဖြင့် ဆရာလေးတစ်သက် မေ့ရက်စရာမရှိပါပေ။

ခံတွင်းပျက်လူနာ ခံတွင်းလိုက်စေဖို့ တစ်တောင်လောက် ကြက်ဟင်းခါးသီးကြီးကို ပုစွန်တုပ်နှင့်ကြော်သတဲ့။ ပတ်ကော အူနုနုကိုထွင်၍ ငါးကျည်းခြောက်နှင့် ဟင်းခါးချက်သတဲ့။ သုံးဦးစပ် ငါးပိရည်ဖျော်ထဲမှာ ကုလားအော်ငရုတ်နှင့် ငါးရဲ့လုံးမီးဖုတ်ထောင်း ထည့်သတဲ့ ... မွေးမွေးကြွပ်ကြွပ် စိုင်သရက်ကင်းကလေးရယ်၊ ကင်းပုံညွန့်ကလေးတွေရယ်က တို့စရာတဲ့ ... ။

နှာရည်တရွဲနှင့် ဂျူးရဲ့သံညလျက်ရှိသော ထမင်းဝိုင်းတွင် ဖိုးသံခဲ တစ်ပန်းကန်လောက်သာ တို့နိုင်ထိနိုင်ပေမယ့် ဆရာလေး

တစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် ဘေးနားကရွာသားတွေ ထမင်းထည့်၍ မနိုင်နိုင်အောင် စားကောင်းတော့၏။

ရွာလူကြီး ဦးသာကျော်နှင့် ရွာသားတွေကတော့ မြို့က ပညာတတ်ဆရာလေးက အခုလို သူတို့ရွာခံ ဖိုးသံခဲအပေါ် ဂရုတစိုက်ရှိမှုကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်အားရနေကြလေသည်။

“ဘယ်နှယ် ဆရာကလေး ထမင်းစားကောင်းရဲ့မဟုတ်လား သုံးဦးစပ်ငါးပိရည်ချိုကလေးနဲ့ စိုင်းသီးချဉ်မွှေးမွှေးကလေးနဲ့က အလွန်လိုက်ဖက်တာနော” ထမင်းဝိုင်းအပြီး လက်ဖက်စား စကားဝိုင်းတွင် ဦးသာကျော်က စကားစ၏။

“မကောင်းနေပါ့မလား အဘရဲ့၊ ကျုပ်တို့ဒေသထွက် ငါးရဲ့၊ ငါးဖယ်၊ ငါးပြေမပေါင်းပြီး နှပ်ထားတဲ့ သုံးဦးစပ် ငါးပိရည်ချိုကလေးလည်း ပါရဲ့မဟုတ်လား” ရွာသားတစ်ယောက်ကဝင်၍ထောက်ခံသည်။

ထိုအခါ သူတို့ ဒေသထွက်သုံးဦးစပ် ငါးပိရေချိုကလေး၏ ကောင်းကြောင်း ရာဇဝင်ဇာတ်လမ်းကို ဤရွာကလေးကို ဆရာလေးစ၍ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် ကြားဖူးထားသည့် ဆရာလေးက ပြုံးမိသွားသည်။

ဟိုးနှစ်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်ကျော်လောက်တုံးက အဖြစ်ကလေးတစ်ခုပင် ထိုခေတ်ထိုအခါက အထက်ဘက်ဆီက အညာသားများသည် အညာလှေကြီးများနှင့် အညာကုန်များ သယ်ဆောင်လာကာ အောက်ပြည်၊ အောက်ရွာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသများသို့ လာရောက်ကုန်သွယ်လေ့ရှိကြ၏။

အညာကုန်များ ရောင်းချပြီး၍ အညာသို့ ပြန်အဆန်တွင် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသထွက် ဆန်၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ ပုစွန်ခြောက်၊ ဆား၊ ငံပြာရည်ကအစ ပြန်လည်တင်ဆောင်သွားလေ့ရှိကြ၏။ ထိုအခါ တချို့သော အညာသားများသည် အောက်ပြည်သူ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ရေဆေးငါးကြီးတွေနှင့် ဖူးစာဆုံရသောအခါ မောင်ကြီးအညာမပြန်နိုင်တယ် ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေ ဖြစ်ကြ၏။

သို့သော် အောက်ပြည်သူ ရေဆေးငါးကလေးက သူ့ယောက်ျား အညာသားကို စိတ်မချနိုင်ဖြစ်ရသတဲ့။ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ အညာမြေပြန်ကာ ပြေးမှာကိုလည်း စိုးရိမ်သတဲ့ ...

သူ့ယောက်ျားကလည်း စိုးရိမ်စရာ ဖြစ်နေပေတာကိုး။ အညာဆန်လှေကြီးတွေဟာ အထက်အညာကိုဆန်ဖို့အတွက် အခုခေတ်မှာလို စက်အားကို အသုံးပြုနိုင်သေးတာ မဟုတ်တော့ ရွက်ကိုပဲ အားပြုဆန်တက်နေရတဲ့ ခေတ်ဆိုတော့။

တောင်လေတိုက်တဲ့အချိန်ဟာ အညာကိုပြန်ဖို့ အကောင်းဆုံးပေါ့။ ဒါကြောင့်

“စည်းသာတဲ့ သောင်ခြေမှာ

တောင်လေကို မိတ်ဆွေဖွဲ့ပါလို့

ကုက္ကလံမြောက်ကို လှည့်ကာမှ

ပြန်ခဲ့မယ် ရွှေညာသူရဲ့

ငွေရာသူမအေး ...” ဆိုတဲ့ အညာလှေကြီးတွေက အထက်အညာကို ပြန်ဆန်တက်ခါနီး လှေထိုးသားတွေဆိုလေ့ရှိတဲ့ သီချင်း

ကလေးကိုကြားရင် မှိုင်းလေ့ရှိသတဲ့။ ဒါနဲ့ သမီးက ဖအေဖြစ်သူကို ပြောသတဲ့။ “အဖေရေ သမီးယောက်ျားတော့ တမှိုင်းမှိုင်းတတွေတွေ နဲ့ အညာကိုသတိရလို့ ပြန်ပြေးရင် သမီးတော့ အခက်ပဲအဖေရဲ့” ဆိုတော့ ဖအေဖြစ်သူက “ဟဲ့ သမီး ... နင့်အကောင် သုံးဦးစပ်ငါးပိ ရည်များ ကြိုက်မလားဟဲ့” လို့မေးတယ်။ “အမလေး ပြောမပြော ချင်ပါဘူး။ အဖေရယ် အညာသားများ ငါးပိရည်ကြိုက်လိုက်ပုံက ငါးပိရည်မပါရင် ထမင်းတောင်မစားတော့ဘူး အဖေရဲ့” ဆိုတော့ “ဒီလိုဆို မပူနဲ့တော့သမီးရေ၊ နင့်အကောင် ကန်ချတောင်အိမ်ပေါ် က ဆင်းမှာမဟုတ်ဘူး” လို့ ဆိုသတဲ့။

အခုလည်း ဆရာလေးခန့်မင်းလွင်တစ်ယောက် ထမင်းဝိုင်းမှာ ခေါ်မဖော်စတမ်း သုံးဦးစပ်ငါးပိရည်ကလေး ဆမ်းဆမ်းပြီး စားတတ်နေပြီ။

ညအရေးမှာ လကလေးကလည်းသာလို့ လယ်ကွင်းပြင်ကျယ် ကြီးကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာတဲ့ လေညင်းသုန်သုန်အဝေမှာ ကောက်သစ်နံ့ကလေးတွေကလည်း လှိုင်လို့၊ ကြိုင်လို့၊ တစ်ချီတစ်ချီ ခြံထောင့် စံပယ်အိုးပုတ်ခြံကလေးဆီကလည်း မွှေးရနံ့ကလေး တွေက ဝေ့လို့ဝဲလို့ ဘူးစင်အောက် ကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်မှာ နှစ်ယောက်သားထိုင်လို့ ခါးခါးတူးတူး ရွှေဖိမိုးလွတ် လက်ဖက် ခြောက်တစ်ဆုပ်ကြီးခပ်ထားတဲ့ မြေရေနှေးအိုးကြီး အလယ်မှာချလို့

ဆရာလေးနှင့်ဖိုးသံခဲတို့ နှစ်ယောက်စလုံး လရောင်ဆမ်းသည့် ကျေးလက်ညထဲမှာ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက်စွာ ပျော်ဝင်နေ ကြသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကောက်ပြန့်တလင်းတွေမှာတော့ ပျော်ခင်းဖွဲ့ သံတွေ တည်ညံ့နှင့် ကောက်နှံစပါးတွေ လှေ့ကြ၊ နွားကြွန်စုံတစ်ရှဉ်း နှင့် တလင်းနယ်ကြ၊ ကောက်လှိုင်းဖြန့်ကြ၊ စပါးသယ်ကြနှင့် လူသံ၊ နွားသံ၊ ခွေးသံ၊ ကလေးသံတွေ စိစိဝေနေကြသည်။

“ဘေးမဲ့ပေးတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ဆရာလေးသိ ထင်ပါရဲ့” ရုတ်တရက်မေးလိုက်သော ဖိုးသံခဲရဲ့မေးခွန်းသံကြောင့် တောဓလေ့ တောစရိုက်၊ တောရဲ့ဂီတသံတွေထဲတွင် နစ်မျောနေသည့် ဆရာ လေး ခန့်မင်းလွင်သည် ဖိုးသံခဲကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိ၏။ ပြီးမှ

“သိတာပေါ့ အဘရယ်၊ ကျွန်တော်တို့အညာဘက်မှာလည်း ဘေးမဲ့လွတ်ပွဲတွေ ရှိတာပါပဲ”

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း ပြောရတာ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဆရာ လေးရယ် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လယ်သမားမဟုတ်ပေမယ့်လည်း လယ် ထဲယာထဲ၊ လယ်သမားကိုင်းသမားကြားမှာ နေလာရတာဆိုတော့ လယ်သမား ယာသမားတွေနဲ့ ဒိုးတူပေါင်ဖက် လက်တွဲလုပ်ကိုင် လာကြတဲ့ ကျွဲတွေ နွားတွေအကြောင်း မသိတာ မရှိသလောက် ပါပဲ” ပြောလက်စ စကားကိုအသာရပ်၍ လရောင်ဖိတ်လက်နေ သည့် ကွင်းပြင်ကြီးဆီ လှမ်း၍ငေးနေသော ဖိုးသံခဲကိုကြည့်၍ ဆရာလေး အံ့သြနေမိသည်။

ထူးထူးခြားခြား စကားအဆက်အစပ်မရှိ ပြောလာသော ဖိုးသံခဲတစ်ယောက် ဘာတွေပြောချင်တာပါလိမ့်ဟုလည်း တွေးနေ မိသေး၏။

“အဲသည် ဘေးမဲ့လွတ်ပွဲကို ဆရာလေး ဘယ်လိုမြင်သလဲဗျ”

“ဒါကတော့ အဘရယ်၊ အသက်အရွယ်ငယ်တုန်း ခွန်အား ဗလတွေရှိတုန်း သန်စွမ်းတုန်းကတော့ နွေနှစ်မိုးမိုးဆောင်းဆောင်း လယ်ထဲယာထဲမှာ ခိုင်းခဲ့ပြီး အသက်အရွယ်ရလာလို့ မလုပ်နိုင် မကိုင်နိုင် မရုန်းနိုင် မဆွဲနိုင်တော့တဲ့အခါကျတော့မှ အသားဈေးနဲ့ တွက်ပြီး နွားသတ်သမားလက်ထိုးမအပ်ဘဲ ဘေးမဲ့လွတ်လိုက်တာ ဟာ အလွန်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ မဟုတ်ဘူးလား။ ဘေးမဲ့ပေမယ့် နွားရဲ့ချုံနှုတ်ဖက်မှာ သပြေပန်းတွေမြိုင်အောင်ချည်လို့၊ အိုးစည် ခိုးပတ်သံတွေ ညံလို့၊ အမွှေးနံ့သာ ရွှေရည်၊ ငွေရည်တွေလောင်းပြီး လွတ်လိုက်တာလေ ဘေးကကြည့်ရတဲ့လူတွေတောင် ပျော်လို့ မြူးလို့ပေါ့”

ဆရာလေးရဲ့စကားအဆုံးတွင်တော့ ဖိုးသံခဲသည် “ဟက်” ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သေးသည်။

“အဲသလို မြင်တယ်ဆိုကတည်းက ကျွဲတွေနွားတွေရဲ့ အကြောင်းကို ဆရာလေးအတွင်းကျကျ မသိသေးဘူးဆိုတာ ဖော်ပြနေတာပဲဗျ”

“အဲသလိုမမြင်လို့ ဘယ်လိုမြင်ရမှာလည်း အဘရဲ့၊ ပြောစမ်း ပါဦး၊ ဘေးမဲ့အပေးခံရတဲ့ နွားတွေ ကျွဲတွေဟာ အလုပ်ကိုပင်ပင်

ပန်းပန်း ဘာမှလုပ်စရာမလို့တော့ဘူးလေ အရိုက်အနှက်လည်းမခံ ရတော့ဘူး။ သွားချင်တဲ့နေရာသွားလို့ရပြီ။ စားချင်တဲ့နေရာ စားလို့ ရပြီ။ အိပ်ချင်တဲ့နေရာ အိပ်လို့ရပြီ။ နောက်ဆုံးပြောရရင် အမြဲတမ်း အထိုးခံထားရတဲ့ နဖူးကြိုးတောင်မရှိတော့ဘူးလေ။ အဲဒါတွေဟာ နွားတွေ၊ ကျွဲတွေအတွက် မကောင်းဘူးလား အဘရာ ... ”

ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငှဲသောက်ပြီးအချိန်အထိ ဖိုးသံခဲဆီမှ စကားပြန်မရ၊ ငြိမ်သက်နေဆဲဖြစ်၏။ စောစောတုန်းက ဆူဆူညံညံ၊ ကလေးသံ၊ ခွေးသံတွေတောင်မကြားရတော့။ လသည် တဖြည်း ဖြည်းကောင်းကင်ယံမှာ မြင့်၍မြင့်၍တက်လာနေပြီ။ လုပ်လက်စ လုပ်ငန်းတွေ မပြီးပြတ်သေး၍ တလင်းနယ်နေဆဲ လယ်ကွက်တွေ ဆီမှ ဟစ်ကြွေးလိုက်သည့် ချင်းဖဝေးဇာတ်ထုပ်၊ ရွဲကုန်သည် ဇာတ်ထုပ်၊ ပကဘိုးဘိုးကြီးဇာတ်ထုပ်မှ ပကဘိုးဘိုးကြီး၏ မယ်တော် မာယာကို တမ်းတငိုကြွေးသံတို့ကဲ့သို့တူအောင် သီဆိုနေကြသော အသံတို့က ကျေးလက်တောရွာကလေး၏ အေးချမ်းငြိမ်သက် သော ည၏အလှကို အသက်ဝင်အောင် ဖန်တီးနေဆဲဖြစ်၏။

လရောင်ပက်ဖျန်းထားသဖြင့် အစိမ်းရင့်ရင့်ပေါ်မှာ ငွေရောင် အနားကွပ်ထားသည့် ငှက်ပျောရွက်ဖားဖားကြီးတွေတောင် အိပ် မောကျနေသယောင် ထင်ရသည်။ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ တစ်တီတူး တစ်ကောင်၏ စူးစူးရှရှ အော်မြည်သံက တစ်ချက်တစ်ချက် ထွက် ပေါ်နေလျက်ရှိ၏။

“ကျုပ်ကတော့ အဲဒီလို မမြင်ဘူးဆရာလေးရဲ့၊ ကျုပ်ပြောတာ ဆုံးအောင်နားထောင်ပြီးရင်တော့ ဆရာလေးသဘောပေါက်လာ မှာပါ။ အဲသည်ဘေးမဲ့ အပေးခံရတဲ့ ကျွဲတွေ၊ နွားတွေ သန်တုန်း မြန်တုန်း ငယ်ရွယ်တုန်းမှာ လယ်ထွန်ရာကပြန်ပြန်၊ ကောက်လှိုင်း တိုက်ရာကပဲပြန်ပြန်၊ ထွန်မွေရာကပဲပြန်ပြန်၊ တလင်းနယ်ရာကပဲ ပြန်ပြန် နွားတင်းကုပ်ကို ပြန်ရောက်တာနဲ့ နွားစာခွက်ထဲမှာ နွားစာ ကျွဲစာက အဆင်သင့်ဗျ။ ကောက်ရိုးနုကလေးတွေစင်းပြီး နှမ်းဖတ် ရည် မွေးမွေးကလေးဖျန်းလို့ ဒါမှမဟုတ် မြက်နုစိမ်းစိမ်းစိုစိုကလေး တွေ အဆင်သင့်စားရတယ်ဗျ။ ဟော အိပ်တဲ့အခါမှာလည်း မှက် တွေ၊ ခြင်တွေကိုက်မှာစိုးလို့ မီးခိုးထွက်အောင် အုန်းခွံတွေ၊ နွားချေး ခြောက်တွေကို မီးထည့်ပေးလို့ ပြီးတော့ ဂုန်နီပါးစကို ချုပ်ထားတဲ့ နွားခြင်ထောင်နဲ့ ကျကျနုနုကို သိပ်တာဗျား။ နံနက်မိုးလင်းတဲ့အခါ မှာလည်း တစ်ညလုံးပါထားတဲ့ ချေးတွေသေးတွေကို သန့်ရှင်းပေးတဲ့ သူနဲ့။ အစာခွက်ထဲ အစာကအဆင်သင့်၊ နွားစာခွက်ထဲ ရေက အဆင်သင့် သောက်ရုံပဲ၊ လယ်ထဲကအပြန်မှာ ရွှံ့တွေ နွံတွေပေလာ ခဲ့ရင်လည်း ရေချိုးပေးသဗျာ၊ မျှော့တွေတွယ်လာရင်လည်း ရှာဖွေ ပြီး ခွာပေးကြတယ်၊ ဖျားမယ် နာမယ်များ မကြုံနဲ့ ဆေးတိုက်မယ့် သူရင်းငှားဖြစ်ဖြစ် လယ်ရှင်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ဖြစ် အဆင်သင့်ဗျ သိရဲ့လား။ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်းရုန်းရမယ်ဆို ပေမယ့် နားချိန်မှာတော့ ဇိမ်ပဲလို့မဆိုနိုင်ဘူးလား။”

ဖိုးသံခဲသည် တစ်ဆက်တည်း စကားတွေ အရှည်ကြီးပြော လိုက်ရသဖြင့် မောသွားပုံနှင့် ရေနွေးကြမ်းအေးစက်စက်ကို တဝှပ် ဝှပ်မော၍ သောက်နေပြန်သည်။ ဖိုးသံခဲပြောတာတွေဟာ ဟုတ် သယောင်ထင်ရသော်လည်း ဘာကိုဆိုလိုချင်တာမှန်း ဆရာလေး သဘောမပေါက်သေးပါ။

သန်းခေါင်ယံ ကြက်တွေကတော့ အတောင်ပံရိုက်သံ တဖျန်း ဖျန်းနှင့် သူ့ထက်ငါ တွန်သံပေးနေကြပြီ။ ကွင်းလေကလေးက အခုမှ တဖြူးဖြူးသုတ်လျက်ရှိ၏။ ခုနစ်စဉ်ကြယ်ပြောင် အမြီး ထောင်နေပြီ။ စပါးနယ်တလင်းဆီမှ နွားငေါက်သံ၊ တကျွတ်ကျွတ် နှင့် စုတ်သတ်ချောသံတွေ လေပြည်ကလေးမှာ လွင့်ပါလာသည် ကလွဲ၍ ကျေးလက်ညသည် အိပ်မောကျနေပြီ။

“အဲ ... ဘေးမဲ့ အပေးခံလိုက်ရတဲ့ နွားအိုကြီးခမျာမှာတော့ ဆရာလေးပြောသလို သွားချင်ရာသွားခွင့် ရတာမှန်ပါရဲ့၊ စားချင် တာ စားခွင့်၊ အိပ်ချင်ရာအိပ်ခွင့် ရတာမှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့်လည်း သူ့မှာ နုပျိုသန်စွမ်းတဲ့ အချိန်ကာလတွေ ကုန်ခဲ့ပြီ၊ ပေးဆပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ အဲသည်တော့ သွားချင်တဲ့နေရာ ဘယ်မှာသွားနိုင်တော့လို့တုန်း၊ စားချင်ရာစားဖို့ဆိုတာ ကျတော့လည်း သွားတွေက ယိုင်နဲ့နေပြီ။ နွားအိုမြက်နုကြိုက်ဆိုတဲ့စကား ဆရာလေးလည်း ကြားဖူးသား မဟုတ်လား။ သည်တော့ လွယ်လွယ်ရှာရနိုင်တဲ့ ရွာနီးချုပ်စပ်အခင်း တွေ ဥယျာဉ်ခြံတွေက ပဲညွန့်တို့၊ ပဲရွက်တို့၊ ငှက်ပျောညွန့်တို့ စတဲ့ စိမ်းစိမ်းစိုစို အပင်နုကလေးတွေ ဆွဲစားတော့တာပေါ့။ အဲသည်

အခါမှာ တွေ့တဲ့လူကတုတ်နဲ့ရိုက်၊ ဓားနဲ့ခုတ်၊ လေးခွနဲ့ပစ်၊ ညာသံပေးပြီး မောင်းထုတ်ကြပြန်ရော။ အဲသည်တော့ ဒဏ်ရာအနာတရတွေနဲ့ ထွက်ပြေးပြီး သူတစ်သက်လုံး နေလာစားလာခဲ့တဲ့ တင်းကုပ်နားသွားပြီး ကောက်ရိုးနဲ့နှမ်းဖတ်ရည်အနံ့ကလေးခံပြီး စားရနိုးသောက်ရနိုးနဲ့ တမော့မော့လုပ်ရော နဂိုပိုင်ရှင်ကတွေ့ရင် “ဟာ ဒီနွားအိုကြီး ဘာလာရှုပ်တာလဲ” ဆိုပြီး မောင်းထုတ်ရင်ထုတ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် သူ့အစားရောက်နေတဲ့ နွားပျိုတွေက အတင်းလိုက်ဝှေ့လို့ သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးခဲ့ရပြန်ရော။

အိပ်တဲ့အခါကျတော့လည်း ကြည့်လေ အတည်တကျမရှိဘူးဗျ၊ ကြုံရာနေရာ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်မှာ ခေါင်းထိုးအိပ်ရတော့ ချေးအလူးလူး၊ သေးအလူးလူး၊ နံရိုးအကျသားနဲ့ ဘယ်မှာနွားရုပ်ပေါ်တော့လို့တုံး။ သည်တော့ ဘေးမဲ့အပေးခံရလို့ အသက်ဆက်ရှင်နေရတာဟာ သူတို့အတွက်တော့ ဝဋ်ဆင်းရဲခံနေရတာပဲလို့ ကျုပ်ကတော့ မြင်တယ်ဗျ”

ဖိုးသံခဲလို တောသားကြီး၊ တံငါအိုကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးစပ်ကနေ ထွက်လာတဲ့ စကားသံတွေကို နားထောင်ပြီး ဆရာလေးတစ်ယောက် မယုံနိုင်ဖြစ်နေရသည်။

ဟိုနေရာဝင် သည်နေရာတိုး အစာဝလင်အောင် မစားရလို့ နံရိုးအပြိုင်းပြိုင်း အရိုးပေါ်အရေတင် နွားအိုကြီးတွေ၊ မစာနာသူတွေ၏ လေးခွဒဏ်ချက်ကြောင့် မျက်လုံးပေါက်ထွက်ကာ သွေးပြည်တစိုစို၊ လောက်ကောင်တွေတဖွားဖွားကျ၊ ကောင်းတဲ့မျက်လုံး

တစ်ဖက်ကလည်း မျက်ချေးတွေ၊ မျက်ဝတ်တွေ ဗရပွနှင့် ဒုက္ခခံနေရသည့် နွားအိုကြီးတွေကို မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်လာရ၏။

“ကျုပ်လည်းလေ ငယ်ရွယ်သန်စွမ်းစဉ်တုန်းက ဟောသည်မြစ်မတစ်ရိုးတင်မကဘူး၊ အနီးအစပ် ကျုံမငေး၊ မော်ကျွန်း၊ ဘိုကလေး၊ ဖျာပုံ၊ ကျိုက်လတ်၊ ဒေးဒရဲ၊ အိမ်မဲ၊ ကျောင်းကုန်းစတဲ့ နေရာတွေအထိ ငါးမြွေထိုးပိုက်ဆွဲ၊ ကွန်ပစ်၊ ပိုက်မျှော၊ တန်းချ၊ ဘဝန်းပိတ်၊ အို ... တံငါလုပ်ငန်းမှန်သမျှ အကုန်လုပ်ပြီး ကျုပ်မိသားစုကို ရှာကျွေးခဲ့တာပေါ့ဗျာ ... ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းပင်ပန်း အိမ်ပြန်ရောက်လို့ သား၊ သမီးတွေနဲ့ ဇနီးမယားကို မြင်လိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ မောသမျှ ပန်းသမျှ အကုန်ပြေခဲ့တာပေါ့၊ ထမင်းအဆင်သင့်၊ ဟင်းအဆင်သင့်၊ ရေနွေးကြမ်းအဆင်သင့်နဲ့ ပျော်စရာတောင်ကောင်းသေး။

ဖျားခဲ့နာခဲ့ရင်လည်း သားတွေသမီးတွေက အနားမှာဝိုင်းလို့ နှိပ်တဲ့သူကနှိပ်၊ နင်းတဲ့သူကနင်း၊ မိန်းမကလည်း ရေနွေးပူကလေးနဲ့ဆေးတိုက်လို့ ... အခုတော့ ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

စကားတွေတစ်လှေကြီး ပြောအပြီးမှာတော့ ပါးစပ်ကြီး ပိတ်လျက်သားကနေ တဟင်းဟင်းနှင့် ရယ်နေပြန်သေး၏။ ထိုရယ်သံထဲမှာတော့ ဝမ်းနည်းမှုတွေ၊ နာကြည်းမှုတွေ၊ လောကကြီးကို သရော်လှောင်ပြောင်မှုတွေ၊ ကြေကွဲတမ်းတခြင်းတွေ ရောနှောပျော်ဝင်နေကြသည်ကို ဆရာလေး ခံစားလို့ရနေပါသည်။

ဘူးစင်အောက်အထိ ကွက်တိကွက်ကြား ထိုးဆင်းဝင်ရောက်လာနေသော လရောင်ဦးဝါးအောက်က ဖိုးသံခဲ၏ မျက်နှာအိုအိုကြီးကို ကြည့်ပြီး ဆရာလေးရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်ကြေကွဲနေတော့သည်။

ဝင်းပတင်ရွှန်းနေသည့် လမင်းကြီးကို လေနှင့်ရာလွင့်မျောနေကြသည့် တိမ်မျှင်ဝှမ်းစိုင့်၊ တိမ်ပန်းခိုင်တွေက ပြေးဝင်ဖုံးကွယ်ကြသည့်အခါ မှောင်ရီသွားလိုက်၊ တိမ်စိုင့်တွေကင်းစင်သွားသည့်အခါမှာ လင်းလက်လာလိုက်နှင့် လင်းတစ်ချီ မှိန်တလှည့် လရိပ်အောက်မှာ အဖြူနှင့်အမည်းတွေ မညီမညာရောစွက်ထားသော ကတုံးဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် အံသွားနှစ်ဖက်မရှိတော့၍ ရှုံ့ဝင်ပိန်ခွက်နေသော ပါးနှစ်ဖက်နှင့် လည်ပင်းအောက်မှာလည်း ညှပ်ရိုးကြီးနှစ်ချောင်းက ငေါငေါကြီးထွက်လို့ ဝတ်ထားတဲ့ စွပ်ကျယ်လက်စကကလေးကိုသာ ချွတ်လိုက်ရင် နံရိုးတွေကိုတောင် တစ်ချောင်းချင်းရေတွက်လို့ ရနိုင်မယ်ထင်ပါရဲ့။

လရောင်ရိပ်ဟာ လူတွေရဲ့စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေတတ်လေရော သလား၊ ဒါမှမဟုတ် ထွေပြားဝေဝါးထင်ယောင်မှားစေတတ်လေ သလား မဆိုနိုင်၊ မှိန်တစ်လှည့်လင်းတစ်ချီ ပွေလီလှသောလရောင်အောက်မှာ ဖိုးသံခဲကိုကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း၊ အလို ... ဘုရား ဘုရား၊ ငရဲကြီးမှာလည်း ကြောက်ရဲ့၊ ဆရာလေးရဲ့မျက်စိထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း ဘာနဲ့တူလာသလဲဆိုတော့ ... ဟို ... ဟို ဘေးမဲ့ပေးခံလိုက်ရတဲ့ ... ။

အဲသည် နွေတစ်ညက ဖိုးသံခဲ၏ရင်ထဲက ဝေဒနာအစိုင်အခဲတို့ကို ဆရာလေးမြင်လိုက်ခဲ့ရပြီး နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တွင် အညာ မပြန်ဖြစ်ခဲ့ချေ။

တကယ်တော့ ဆရာလေးသည်လည်း တစ်ကောင်ကြွက်အထီးကျန်ပင်ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆုံးပါးသွားရှာသည့် မိဘနှစ်ပါးကို ဆရာလေးမမှတ်မိတော့။ ဆွေစပ်မျိုးနီး ရွာဦးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ ခိုကပ်မှီတွယ်ရင်း ပညာသင်ခဲ့ရ၊ ဘွဲ့ရ၊ အလုပ်ခွင်ထဲရောက်ခဲ့ရသူဖြစ်၏။ ဝတ်ကြောင်ကိုလွှတ်အောင်ရုန်း၍ တရားရိပ်ခိုနေသည့် ဘာဘုန်းကြီးကိုပင် အဖေအမှတ်၊ အမေအမှတ်၊ ကျေးဇူးရှင်အမှတ်ပြုကာ တစ်နှစ်တစ်ခေါက် အညာကို အလွမ်းပြေပြန်နေခြင်းဖြစ်၏။

အခုတော့ ဘဝချင်းခြားခဲ့ပြီဖြစ်သော ဘာဘုန်းကြီးကိုလည်း မိမိအတွက် ဝန်တာမပိုစေချင်တော့၊ သံယောဇဉ်မတင်းစေချင်တော့၊ သည်ရပ် သည်ရွာ သည်ကျောင်းကလေးမှာပဲ တာဝန်ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ရင်း ရပ်ကျိုး၊ ရွာကျိုး၊ လောကကျိုးကို သယ်ပိုးရင်း အရိုးကျသည်အထိ နေထိုင်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါပြီ။

ဖိုးသံခဲရဲ့ ငှက်ပျောတောနှင့် တဲကလေးသည် ဟိုးအရင်တုန်းကလို သွေ့သွေ့ခြောက်ခြောက် မဟုတ်တော့ပြီ၊ ဆရာလေးနှင့် ဖိုးသံခဲတို့နှစ်ယောက်ပေါင်း အတူသင်၊ ရေအတူလောင်း၊ မြေအတူဆွ၊ မြေဆွေးအတူချလို့ တက်ညီလက်ညီ ပျော်ရွှင်နေကြပြီ။

၁၅၈ ကမ်းမဲ့ဒီနှင့် တံငါရနံ့ဝတ္ထုတိုများ
တံငါအိုတော့ ချောင်းကြို၊ မြောင်းကြား ဆိုစကားအတိုင်း
မဖြစ်ရလေအောင် ဥပုဒ်ဇရပ်ကို နှစ်ယောက်အတူသွားလို့၊ တရား
အတူနာလို့ ဖိုးသံခဲ ရှစ်ပါးသီလ အလွတ်ရနေပြီ။

တဲကလေး ဘူးစင်အောက်မှာ နွေရာသီ အခမဲ့ကျူရှင်ကျောင်း
ကလေးဖွင့်လို့၊ ဆရာလေးက စာတွေသင်၊ ဖိုးသံခဲက ကျောင်းသား
ကလေးတွေကို ထန်းလျက်ခဲနှင့် ရေနွေးကြမ်းတိုက်လို့၊ တစ်ခါ
တစ်ခါ ကျောင်းတက်ပျင်းတဲ့ ကလေးတွေကို အိမ်တိုင်ရာရောက်
ဖိုးသံခဲက လက်တွဲတန်တွဲ၊ ဆွဲခေါ်တဲ့အခါခေါ် သူတို့ဘဝနှင့် သူတို့
ပျော်နေကြပါပြီ။

ဆရာလေးခန့်မင်းလွင်တစ်ယောက် အညာမပြန်ဖြစ်တာဟာ
သုံးဦးစပ် ငါးပိရည်ချိုကြောင့်တော့ မဟုတ်တာ သေချာပါသည်။

အရိုးကတော့ များလှသည်

တောက် တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်ပြီး ဖိုးမှီတစ်ယောက်
အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

မဟုတ်၊ မဟုတ် စွပ်စွဲချက်တွေကြောင့် စိတ်လည်း တော်တော်
တိုမိရသည်။ ကိုယ်ချစ်လို့ယူထားခဲ့သော မိန်းမဆိုတော့လည်း ရိုက်
ဟယ် နှက်ဟယ် မလုပ်ချင်ပါ။ ဒါကလည်း စကားအဖြစ်သာ
ရှိသည်။ တကယ့်တကယ် ရိုက်မည်နှက်မည်ဆိုလျှင် အေးကြည်မ
၏ အမေက ခံလိမ့်မည်မထင်။ အေးကြည်မကို ဆူရုံ မာန်ရုံနှင့်ပင်
အေးကြည်မ၏ အမေကြီးက မလွယ်။ အဘွားကြီး၏ပြောစကားအရ
သူတို့အမျိုးက ဇာမဏီမျိုးဆိုပဲ၊ အမွေးတစ်ပင်တောင် အကျွတ်မခံ
ဘူးဟု ရွာထဲမှာ စကားများကြတိုင်း၊ ရန်ဖြစ်ကြတိုင်း ထမိကို တင်ပါး
ပေါ်ပင့်တင်ပြီး ခုနစ်သံချီတက်၍ အော်တာ ဖိုးမှီကြားဖူး၏။
မြင်ဖူး၏။ ထို့ကြောင့် ဖိုးမှီလန့်သည်၊ ရိုန်သည်။

တစ်ခါတလေများမှာတော့ လင်နဲ့မယားပဲ၊ လျှာနဲ့သွားပဲ
စိတ်အခန့်မသင့်သည့်အခါတွေရှိ၏။ အပေါက်အလမ်းမတည့်တာ
တွေရှိ၏။ သဘောထားချင်းမတိုက်ဆိုင်တာတွေရှိ၏။ ထိုသို့သော

အခါများတွင် လင်နဲ့မယားခွန်းကြီးခွန်းငယ် အော်မည်ကြံရုံရှိသေး အိမ်ခေါင်းရင်းမှာကပ်နေသည့် အိမ်ထဲမှ ယောက္ခမကြီးက၊ သန်းကြည်မ အမေကြီးက “အဟမ်း” “အဟမ်း” ဆိုပြီး လုပ်ချောင်းကြီး ဆိုးတော့၏။ ထိုချောင်းသံပေး၍မှမရဘဲ ဆက်ပြီး ရန်စပွားနေမယ်များမကြံလေနှင့် နံနက်တိုင်း ဝါးခယ်မဈေးထဲမှာ ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေထည့်ရောင်းလေ့ရှိသည့် ဒန်ဇလုံကြီးကိုဖြစ်ဖြစ်၊ ကြွေရည်သုတ်လင်ပန်းကြီးကိုဖြစ်ဖြစ် မတော်မဆ လွတ်ကျ သလိုလိုနဲ့ “ဂလုံ ဂလွမ်း” မြည်အောင် လွှတ်ချပြီး အချက် ပေးတော့၏။

ဒါသည်ပင် အေးကြည်မ၏အမေ ဖိုးမှီ၏ယောက္ခမကြီး၏ အကျင့်ပဲဖြစ်၏။ “စကားများမနေကြနဲ့၊ ရန်ဖြစ်မနေကြနဲ့ ... ငါ့သမီးကို ဆူလည်းမဆူနဲ့၊ မာန်လည်းမမာန်နဲ့ ... စကားတောင် မာမာမပြောနဲ့ ... ငါ့သမီးထိရင် ငါ မခံဘူးဟေ့နော်” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။

ဘယ့်နှယ် ယောက္ခမအဘိုးကြီးက အေးသလောက်၊ စိတ် သဘောထားပြည့်သလောက် သည်အဘွားကြီးကျမှ။ ဖိုးမှီကတော့ အဘိုးကြီးကို ဖအေအရင်းလို သဘောထားသည်။ အဘိုးကြီးကလည်း ဆူစရာပြောစရာရှိလျှင် ဆန်ရင်းနာနာဖွတ်သည့်သဘောနှင့် သမီး ဖြစ်သူကိုသာ ဆူတတ်ပြောတတ်ပြီး၊ ဖိုးမှီတော့ နားဝင်အောင် ချိုချိုသာသာပြောလေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သီတင်းဝါလကျွတ်၍ ကန်တော့လျှင် ယောက္ခမအဘိုးကြီးအတွက် မင်းကြီးကြိုက်တို့၊ ဦးလှမ်းတို့ စသည့် ပုဆိုးကောင်းကောင်းဝယ်ပြီး ကန်တော့၏။

အဘွားကြီးအတွက်ကိုတော့ တရုတ်ပိတ်စကလေး၊ ဒါမှမဟုတ် ပေါ်ပလင်ဆေးရိုက်ထည်ကလေးတွေလောက်နှင့်သာ ပြီးတတ် လေသည်။

ဒါတွေကို အဘွားကြီးကလည်း သိသည်။ ဆယ်နှစ်သမီး လောက်ကတည်းက ငါးစိမ်းဗန်းခေါင်းပေါ်တင်ပြီး ဈေးရောင်းလာ တဲ့သူ၊ ရှစ်စပ်က ဂျင်ခြေလည်၊ ဆယ်နှစ်ကြီးကြွေလာတဲ့သူဆိုတော့ အဲသည်အချိုးတွေ၊ ဖိုးမှီချိုးနေတာသိ၏။ သိတော့ အမြင်မကြည်၊ အမြင်မကြည်တော့ ... ။ အဲသည်လိုနှင့် သမီးယောက္ခမ နှစ်ယောက်၏ မကြေညာသောစစ်ပွဲဆင်နွှဲလာတာ ကြာခဲ့လေပြီ။ ဖိုးမှီပင် အေးကြည်မနှင့် ပေါင်းလာတာ ကလေးနှစ်ယောက်ပင် ရခဲ့ပြီ။

သည်ကနေ့ ညနေရေတက်ဦး ရေလှန်ချိန်မှ ဖိုးမှီတို့ပိုက်လှေ တစ်ဆယ့်ငါးစင်း အဝေးခရီးကို ငါးမြွေထိုးပိုက်ဆွဲသွားဖို့စီစဉ်ပြီး လေပြီ။ အဝေးခရီးသွားကြလျှင် တစ်ပတ်ဆယ်ရက်၊ သူတို့ဒေသ အခေါ် တစ်ရေနှစ်ရေနှင့် အိမ်ပြန်ရောက်တာမဟုတ်၊ အနည်းဆုံး တစ်လခွဲနှစ်လကနေ လေးငါးလအထိ ကြာတတ်မြဲဖြစ်သည်။

သူတို့ပိုက်လှေကလေးတွေ သွားသည့်နေရာ အင်းချောင်း တွေက ဝေးလံလှတော့၏။ သူတို့ရွာကနေ နှစ်ညအိပ်၊ သုံးညအိပ် ခရီးလောက် လက်လှော်လှေကလေးတွေနှင့် လှော်နိုင်ပါမှ ရောက် နိုင်သည့် မော်ကျွန်းတို့၊ မြင်းကကုန်းတို့၊ ဘိုကလေးတို့၊ ကျိုက်ပိ

ကျိုက်လတ်တို့လိုနေရာမျိုးအထိ သွားကြရတာဖြစ်သည်။ တချို့ ပိုက်သမားတွေက ရွှေကုံး၊ ပြိတ္တာကြီး၊ ပြိတ္တာလေး၊ ဘေးပေါက်၊ ကကရံ ဒေသတွေအထိ သွားတတ်ကြသည်။

ငါးမြွေထိုးပိုက်လှေတစ်စင်းစီမှာ လူနှစ်ယောက်ပါ၏။ ပိုက် တစ်ဖောင်နှင့် လှော်တက်၊ မှိန်း၊ မီးဖို၊ အိုးခွက်ပန်းကန်နှင့် စားရေ ရိက္ခာ၊ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ မီးခွက်၊ ရေနံဆီ စသည့် ပစ္စည်းများ စုံစေ့အောင် ယူသွားကြရသည်။ ထိုပစ္စည်းများ လောက်ငှအောင်၊ မပါတာမရှိရအောင် ပိုက်သူကြီးကတော်တွေက တာဝန်ယူစီမံပေးကြရစမြဲဖြစ်၏။

ပိုက်လှေဦးစီး၊ ပိုက်သူကြီးတွေကတော့ ပိုက်သွားဆွဲရမည့် နေရာဒေသရဲ့အခြေအနေ၊ ဘယ်အင်းချောင်းမှာ ဘယ်နှစ်လ လောက် ပိုက်ဆွဲလျှင်ကောင်းမည်လဲ၊ လေလံတွေ၊ ဂရန်တွေနဲ့ ကင်း လွတ်ရာပြင်ပ၊ အများသူငါ ရှာဖွေနိုင်တဲ့နေရာတွေမှာလည်း ပိုက်ဆွဲရင်ကောင်းမှာလား။ ငါးအထိအမိသေချာတဲ့ အင်းချောင်းကို ဝယ်မလား၊ တစ်ရာသီစာ ငှားမလား၊ ဈေးက ဘယ်၍ ဘယ်မျှ၊ တစ်ယောက်တည်း တတ်နိုင်တာမဟုတ်လို့ ပိုက်လှေဘယ်နှစ်စင်း စုပြီးလုပ်ကိုင်ကြမလဲ စတာတွေကို ပိုက်သူကြီးအချင်းချင်း တိုင်ပင်ရ၊ ညှိနှိုင်းရ စိတ်တူသဘောတူရာရှာရနှင့် စိတ်မောရသောကာလ ဖြစ်သည်။

အလျား တစ်ဆယ့်သုံးတောင်၊ ကွင်းအကျယ် နှစ်တောင် သာသာ လက်လှော်လှေကလေးကိုလည်း ရေညှိတွေစင်အောင်

အုန်းဆံဖတ်နှင့်တိုက်ပြီး ကုန်းပေါ်တင်ကာ ဖာထေးတန်ဖာထေး၊ ပျဉ်ဆွေးပျဉ်ပေါက်ရှိလျှင်လဲ၊ ပွဲလျက် အင်တွဲနှင့်ဖာ၊ ရေနံဝဝသုတ်။

ငါးမြွေထိုးဆွဲမယ့်ပိုက်ကိုလည်း ပေါက်တာပြတာရှိလျှင် ဖာ သင့်တာဖာ၊ အသစ်လဲတန်ရာ လဲရသေးသည်။ ခရီးဝေးမှာ အလုပ် လုပ်နေတုန်း ပိုက်တွေအပေါက်အပြဲ၊ အကွဲအစုတ်ဖြစ်လျှင် ပြန်လည်ပြုပြင်ဖို့အတွက် ချည်ခင်တွေ၊ အုပ်စီတွေစုရ၊ ဆောင်းရ သေး၏။ ရှာရဖွေရသေး၏။ သို့နှင့်ပင် ပိုက်သူကြီးလုပ်သူခမျာ အားရသည်မရှိ။

ဒါတွေကို အေးကြည်မတစ်ယောက် မသိဘဲနေသည်မဟုတ်။ တံငါကို လင်လုပ်လာတာ တစ်ပုံစားဘဝ၊ လူငှားဘဝကတည်းက ယခုလို ကိုယ်ပိုင်လှေ၊ ကိုယ်ပိုင်ပိုက်နှင့် ပိုက်သူကြီးဖြစ်လာတဲ့အထိ၊ ကလေးနှစ်ယောက်ရလာတဲ့အထိဆိုတော့ နည်းသည့်နှစ်တွေ မဟုတ်။

သို့သော်လည်း ယခုတော့ သူ့မှာ ဘာတာဝန်မှမရှိသလိုမျိုး နေသာသပ လေညာက၊ မဆိုင်သလိုမျိုး သည်ယောက်ျားရှာလို့ ဖွေလို့ရလာလျှင် သူပဲမစားသည့်ပုံမျိုးနှင့် မအေဖြစ်သူ၏ အမြှောက်အပင့် အတို့အထောင် သွေးခွဲစကားတွေကြားမှာ ကောင်းကင်လေမိနေသည့် စွန်ကလေးလို ခေါင်းကလေး တမော့ မော့ တခါခါ ဖြစ်နေလေတော့၏။

ကောင်းကင်လေအဝေ့အပိုက် သူတစ်ပါးကုန်းတိုက်စကား တွေကြားမှာ သာယာနှစ်မျောနေသည့်မိန်းမ၊ လေငြိမ်ခိုက်မှာ

မြေပြင်တစ်ဝိုက်ဆီ သက်ဆင်းငိုရွှက်နေရမှာ ဖိုးမှီမြင်ယောင်နေပါသေးသည်။

“မင်းကိုက မိန်းမကို အလျှော့ပေးလွန်းပါတယ်ကွာ၊ နေရာတကာ မိန်းမသဘောကျ နေလာခဲ့တာ ကြာပြီမဟုတ်လား၊ အခုမှ စိတ်ညစ်တယ် ဘာတယ် လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွ၊ ငါတို့ဆို ကြည့် ‘ဟိတ်’ ဆို ပြီးပြီ၊ မိန်းမဆိုတာ စယူကတည်းက အပိုးကျိုးအောင် လုပ်ထားရတယ်ကွ”

“ဟ . . . အေးကြည်မက တော်တော်ရယ်ကွ၊ ခက်နေတာက သူ့အမေကြီးပဲ၊ ဖိုးမှီဘဝက ဘာနဲ့တူနေသလဲဆိုတော့ ကျားလည်း ကြောက်ရ ကျားချေးလည်းကြောက်ရဆိုသလိုဖြစ်နေပြီ၊ မိန်းမကို လည်းကြောက်ရ၊ ယောက္ခမကိုလည်းကြောက်ရဆိုတော့၊ အင်း . . . မင်း ဘာလုပ်သင့်သလဲဆိုတော့ ရေထဲသာ ဆင်းသေလိုက်ပါတော့ကွာ ဟားဟားဟား”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ ဖိုးမှီကိုပြောနေလိုက်တာများ ရစရာကို မရှိတော့ပါလား၊ ဖိုးမှီက မယားကြောက်မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ စာဆိုနဲ့ အညီနေတာပါ၊ တို့ရွာဦးကျောင်းက ကပ္ပိယကြီးရွတ်ပြတဲ့စာထဲက လိုပေါ့ကွာ၊ ဘာတဲ့ -

- မျက်နှာကို ခြေနှင့်ကျောက်စေတော့
သွေမဖောက်ခုနော်
လင်ငါးယောက်ခုပေါ်စေ

ကျွန်တော်က မလွဲ။

- တစ်သက်လုံးလင်ငယ်နေပါ
သည်မေကို ရိုးမြေကျစွဲ။
ချစ်လှလို့ သည်းခံမယ်
ဆဲရေးသံကိုလည်း
အငြိမ့်သံပွဲလိုပ
စိတ်ထဲကထင်တယ်။
- ကွာမည်ကို မဆိုလိုက်ပါနှင့်
မယ်ရိုက်ရင် ဖုန်းခံပါ့မယ်
ဖိနပ်နှင့်အရပ်လယ်မှာ
မပြတ်ကွယ် မယ်ရိုက်တော့
- နာလိုက်တဲ့ စိတ်ကယ်နော်
ရွေးမျှမပေါ်
- ခင်လေးက ကြင်ရေးမျှော်လျှင်
ထမီတောင် လျှော်ခိုင်းပါတော့လေး။

အဲသည်လို ယောက်ျားမျိုးတွေ ရှိတယ်ကွ။ ကဲကဲ ... ဖိုးမှီ အိမ်မြန်မြန်ပြန်တော့ဟ၊ ရေတက်ဦးအမိ မင်းမိန်းမနဲ့ယောက္ခမ ထဘီတွေလျှော်ဖို့လေ ... ဟားဟားဟားဟား”

တစ်ရွာတည်းသား သူငယ်ချင်းတွေ၏ လှောင်ပြောင်သရော်မှု တွေကြားတွင် ဖိုးမှီခေါင်းမဖော်နိုင်ရှာ။ ရှက်ကလည်းရှက်၊ အခံရလည်းခက်လှတော့သည်။

ယခု ပြဿနာဖြစ်ရသည်မှာလည်း သူ့အပြစ်မဟုတ်။ အေးကြည်မ၏ သဘောထားသေးသိမ်မှု ရှောမွေးကို ဗာရာဏသီ ချဲ့သည့်ကိစ္စကြောင့်သာဖြစ်ရသည်မဟုတ်လား။

ဖိုးမှီတို့မနှစ်ကနွေမှာ ဘိုကလေးဘက်က အင်းချောင်းတွင် တစ်ရာသီစာ ပုတ်ပြတ်ငှား၍ ပိုက်ဆွဲသွားခဲ့၏။ တန်ဆောင်မုန်း၊ နတ်တော် စပါးတွေဖုန်းစ၊ ကောက်ရည်နို့ချိုဝင်ကာစအချိန်မှစ၍ တပေါင်းလတိုင်လို့ စပါးတွေရိတ်ပြီး သိမ်းပြီးချိန်၊ စပါးကျီ၊ စပါးပုတ် ထဲရောက်ချိန် သော်ကဘုရားပွဲကြီးနီးချိန်တော့မှ ရွာကိုပြန်လာခဲ့ သည်။

ငါးမြွေထိုးဈေးကလည်းကောင်း၊ အထိအမိကလည်း များလေ သဖြင့် ငွေလေးကြေးလေး အတော်စုဆောင်းမိခဲ့၏။ အခု အေးကြည်မ ဝတ်ထားသည့် နားကပ်ကလေးရယ်၊ ကျောက်နီ လက်စွပ်ကလေးရယ်၊ သမီးကလေးနားက နားကွင်းလေးရယ် တောင် ဝယ်နိုင်သေး၏။

အဲသည်တုန်းကတော့ အေးကြည်မတို့ ပျော်နေလိုက်ပုံများ မော်နေလိုက်ပုံများ၊ ဖိုးမှီကို ရိုသေလိုက်ပုံများ ခုနေတွေးကြည့်လျှင် တောင် မြင်ယောင်နေမိလေသေးသည်။ ဖိုးမှီက ရေနွေးဟေ့ဆို ကျိုပြီးသား၊ ထမင်းဟေ့ဆို ခူးပြီးသား၊ ယောက္ခမကြီးကရော ဘာ ထူးလို့လဲ၊ ငါးထွေချဉ်ရည်ကလေးချက်ချက်၊ ငါးပြေမလက်တစ်ဝါး လောက်ကို နံနံပင်နိုင်နိုင်အုပ်ပြီးချက်ချက်၊ ငါးသလောက်ဥလေးပဲ ကြော်ကြော် ... သမက်အတွက် ဖယ်ပြီးသား၊ အဆင်ကိုပြေလို့။

ဟော အခုနှစ် မိုးကုန်လို့ ဆောင်းဦးတောင်ပေါက်ဖို့ကြံတုန်း ဆီးနှင်းတစ်ပြိုက် မိုးတလိုက်နှင့် စရိုက်ကယ်ဘာသာ၊ တောတစ်ခွင် မှာ မြူခိုးဖြာတုန်းရှိသေး၊ ဘိုကလေးက အင်းပိုင်ရှင်တွေ၊ အင်း သားတွေ ဖိုးမှီတို့ရွာကလေးဆီ ပေါက်ချလာပါရောလားလေ။

သည့်နှစ်မှာလည်း သူတို့အင်းချောင်းတွေမှာ ပိုက်ဆွဲလာကြ ဦးမှာ၊ လာမယ်ဆိုလျှင် ဈေးညှိဖို့၊ စရန်ရိုက်ဖို့၊ စာချုပ်ချုပ်ဖို့ စသည့် အလုပ်တွေလုပ်ကြဖို့လေ။ မနှစ်ကတည်းက လက်တွဲဖူးပြီးသား အင်းသားနှင့် တံငါသည်သံယောဇဉ်တွယ်နေကြပြီကိုး။

မနှစ်က ပိုက်သွားဆွဲကြတဲ့ ငါးမြွေထိုးလှေငါးစင်းမှာ ဖိုးမှီက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပြီး ကျန်ပိုက်လှေအားလုံးက ဖိုးမှီရဲ့စကားတစ်ခွန်း ပဲဆိုတော့ လူကလည်းညီသည်။

ကလိမ်ကကျစ်မရှိ၊ တစ်ရာသီလုံး အဖုအထစ်အငြိအစွန်း နတ္ထိ၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပီတိတွေတဝေဝေနှင့် စီးပွားတွေဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

သုံးလေးငါးလဆိုသလို သူများရပ်၊ သူများရွာမှာ တည်းခိုနေ ထိုင်ပြီး ငါးရှာငွေရှာရသည်ဖြစ်၍ ရွာနေပြည်ထိုင် ရွာခံတွေနှင့် သင့်မြတ်ဖို့လိုပေသည်၊ အဆင်ပြေဖို့လိုပေသည်။ သူစည်းကိုယ့် စည်း လူမှုရေးစည်းတွေရှိထားဖို့လိုသည်။

ပိုက်လှေငါးစင်းမှာ ယောက်ျားချည်း ဆယ်ယောက်တောင် ပါသည်ဖြစ်၍ မိန်းမကိစ္စရှုပ်ထွေးတတ်သည်။ တခြားဘာကိစ္စတွေ ဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်လာလျှင် ရှင်းရလွယ်သေးသည်။ အဲသည် မိန်းမကိစ္စ ရှုပ်လာမှဖြင့် အဖေတွေ၊ မောင်တွေ၊ ဦးရီး၊ ဦးလေးတွေပါလာမည်။

ရွာခံကာလသားတွေလည်း ပါလာမည်။ တုတ်တပြက် ဓားတပြက် လည်း ဖြစ်လာကြတော့မည်။

သည်လိုကိစ္စတွေမျိုးတွေ ရှိလာတတ်လို့လည်း ခရီးဝေးကို ထွက်တော့မည်ဆိုလျှင် လူရွေးကြရသည်။ ပိုက်သူကြီးတိုင်းက ကိုယ့်လူငှားကို တာဝန်ခံကြရသည်။ ခြေစလက်စရှိသူ၊ “ဇ” ရှိသူ များကို ခေါ်မသွားရဲကြ၊ တော်တော်ကြာ သူ့ကြောင့်ကိုယ်ပါ နံနက် မိုးလင်းလျှင် မျက်နှာသစ်စရာမရှိဘဲ ဖြစ်သွားနိုင်သည်မဟုတ်လား။

မနှစ်က ဖိုးမိုးခေါင်းဆောင်သောအဖွဲ့တွင် လူမှုရေးပြဿနာ ကင်း၏။ ငွေကြေးအရှုပ်အရှင်းကင်း၏။ ဒါကို အင်းပိုင်ရှင်တွေက သဘောကျ၏။ ထို့ကြောင့် ယခုနှစ်အလုပ်လုပ်ရန် လက်တွဲ၍ စီးပွားရှာရန် ရွာသို့လိုက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။ ဘာများဆန်းသနည်း။

ဆန်းတာတစ်ခုတော့ရှိသည်။ လာသည့်ဧည့်သည်တွေထဲမှာ မတင်တင် ပါလာတာကတော့ ဆန်းသည်ဟုဆိုလျှင် ရ၏။ မတင်တင်သည် အင်းသူကြီးမဟုတ်၊ အင်းသူအင်းသားမဟုတ်၊ အင်းသူကြီးကတော်မဟုတ်၊ သို့ဖြစ်၍ ထူးဆန်းသလိုရှိ၏။

အင်းသူကြီးတွေက ဖိုးမိုးတို့နှင့် တစ်ရာသီ ရေကုန်ရေခန်း စာချုပ်ချုပ်ဆို၍ ဈေးနှုန်းညှိနှိုင်းပြီးသောအခါ သူတို့ကိစ္စ တစ်ခန်း ရပ်၏။ သည်မှာတင် မတင်တင် အခန်းကဏ္ဍစသည်။

ရေထွက်ပစ္စည်းဖြစ်သော ငါး၊ ပုစွန်တွေကို စားသုံးသူထံ အရောက်ပို့ပေးဖို့ မတင်တင်တို့လို လူမျိုးတွေက မရှိမဖြစ်အမှန်ကို လိုအပ်၏။

ဖိုးမိုးတို့ပိုက်လှေတွေ နေ့စဉ်ဖမ်း၍ရလာသော ငါးတွေပုစွန် တွေကို မြို့ဈေး၊ ငါးဒိုင်များသို့နေ့စဉ်သွားရောက်၍မရောင်းနိုင်၊ ဝေးသည်။ တစ်ရေတက်တစ်ရေကျခရီးဖြစ်၏။ ထိုအခါ အင်း ချောင်းတွေအထိ ကုန်လာကောက်သည့်ငါးဒိုင်စက်လှေတွေမှာ ရောင်းရတော့သည်။

ကုန်လာဝယ်သော ငါးဒိုင်စက်လှေတွေကလည်း စက်လှေပေါ် မှာ ရေခဲတွေတင်လာကာ ချက်ချင်းရေခဲရိုက်ရ၏။ ကုန်များများ လိုချင်သောငါးဒိုင်တွေ အပြိုင်အဆိုင် ကုန်လာဝယ်ကြ၏။ စက်လှေ ခ၊ ဒီဇယ်ဆီဖိုး၊ အလုပ်သမားစရိတ်ကာမိစေရန် ကုန်များများရမှ ဖြစ်မည်။ ထိုအခါ ပင်တိုင်ဖောက်သည်မွေးထားရတော့၏။ ငွေ ကြိုယူမလား၊ ပိုက်အသစ်ဝယ်ချင်သလား၊ လှေအသစ်ယူမလား၊ နေ့စဉ်စားသုံးနေရသည့် ဆန်ဆီဆား၊ ဆေးလိပ်ဆပ်ပြာကအစ တာဝန်ယူထုတ်ပေးမည်။ တစ်ရာသီပြီးတော့မှ စာရင်းရှင်း၊ နောက် နှစ်ခါအတွက် ကြိုတင်အသုံးယူချင်သေးသလား ရမည်။

ဖိုးမိုးတို့ရောင်းသူတွေဖက်ကလည်း ငါးဒိုင်တွေအသီးသီးရှိ သည့်အထဲက ဈေးမှန်သူ၊ အလေးမှန်သူ၊ ဆက်ဆံရေးပြေပြစ်သူ၊ တစ်ရာသီကုန်လျှင် ငွေမှန်မှန်ရှင်းပေးနိုင်သူ၊ ကြိုတင်ငွေထုတ်ပေး ရန်လက်လွယ်သူ စသည့်အချက်တွေနှင့်ချိန်ထိုးကာ ဖောက်သည် လုပ်ထားရ၏။

လူတွေဆိုတာ ပြောရတာခက်သည်။ ငါးဒိုင်တွေဘက်က ညစ်တာလိမ်တာရှိသည်။ တံငါတွေထဲမှာလည်း အားလုံးက

လူကောင်းချည်းမဟုတ်၊ သည်တော့ ဆန်ပေးမှဆေးရ၊ သမီးပေးမှ သမက်ရ၊ ကောင်းတယ်နော် ဆက်ဆံ၊ မကောင်းဘူးနော် လက်လန် သဘာဝပါ။

မတင်တင်ဆိုတာ မနှစ်ကမှ ငါးလုပ်ငန်းထဲ စဝင်လာသူ၊ ဖိုးမှီ တို့အဖွဲ့နှင့် တစ်ရာသီလုံး လက်တွဲဖူးခဲ့သူဖြစ်သည်။ အသက်က တော့ သုံးဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ရှိလိမ့်မည်။ မသကာကျော်လှ နှစ် နှစ် သုံးနှစ်လောက်ပဲရှိမည်။ မိန်းမရည်သန့်သန့်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ် ပေါက်လှလှနှင့် စတိုင်ကျကျနေတတ်သူဖြစ်သည်။ သိရသလောက် အိမ်ထောင်ဆုပ်ဆုပ်ကိုင်ကိုင်မရှိ။ မြို့က သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ နံပါတ်ဘယ်လောက်လိုလိုကြားရသည်။

ဒါတွေသည် ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သည့်အပိုင်းတွေဖြစ်၍ ဖိုးမှီ စိတ် မဝင်စားပါ။ ကိုယ်နှင့်ပတ်သက်သည့် အပိုင်းတွေမှာတော့ တော်တော် ကောင်းသည်ဟုပြောရမည်။ ငါးဒိုင်လုပ်တာ တစ်နှစ် မပြည့်သေးမီကာလအတွင်း ဘဝန်းသမား၊ ချုံသမား၊ တန်းသမား၊ အင်းသမားတွေ အတော်များများကို အုပ်စီးထားနိုင်ခဲ့သည်။

အခုလည်း ဖိုးမှီတို့ရွာကလေးကို လိုက်လာစရာ သူ့အလုပ် မရှိ။ သို့သော် လက်ဆောင်တွေ၊ မုန့်ပဲသရေစာတွေ၊ အဝတ် အထည်တွေ တစ်နင့်တစ်ပိုးနှင့် ကိုယ်ပိုင်ပွဲထောင်နှင့် တပည့် တပန်းတွေ တစ်ပြုံကြီးနှင့် တခမ်းတနားလာခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတော့ မနှစ်ကလက်တွဲဖူးသူ ဖိုးမှီတို့အဖွဲ့သာမက ရွာထဲမှာ နောက်ထပ်ပိုက်လှေဆယ်စင်းပါ ဘိုကလေးအနီးအနား

မှာ ငါးမြွေထိုး တစ်ရာသီပိုက်ဆွဲကြမည်။ ရလာမည့်ကုန်တွေကို လည်း မတင်တင်ရဲ့ဒိုင်မှာပဲ သွင်းကြမည်ဟု ကတိပေးပြီးပြီ။ စာချုပ် ပြီးပြီ၊ အချို့ဆို ကြိုတင်သုံးငွေတွေပါ ယူပြီးကြပြီ။ အားလုံးအဆင် ပြေကြပြီ။

အဆင်မပြေတာက ဖိုးမှီပဲဖြစ်သည်။ မတင်တင်နှင့် အင်း ပိုင်ရှင်များ ဦးတည်ပြီးလာကြတာက မနှစ်က ပိုက်လှေငါးစင်း၏ ဦးဆောင်ဦးရွက်ဖြစ်သူ ဖိုးမှီထံကိုပဲဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့ တစ်တွေကို ဦးဆောင်၍၊ တာဝန်ယူ၍ ဧည့်ခံဖို့တာဝန်သည် ဖိုးမှီ၏တာဝန်သာ ဖြစ်သည်။

မတင်တင်တို့အဖွဲ့ ဖိုးမှီတို့ရွာမှာ သုံးညအိပ်၊ လေးရက်နေသွား ခဲ့စဉ်အတွင်း နေရေးထိုင်ရေး၊ စားရေးသောက်ရေး အစစအဆင် ပြေအောင် တာဝန်ယူခဲ့ရသည့် ဖိုးမှီတစ်ယောက် စိတ်ညစ်လှ သည်။

တောရွာနေ သာမန်လက်လုပ်လက်စားများပေမို့ ဘယ့်နှယ့် ခြောက်ယောက်၊ ခုနစ်ယောက်စာ အိပ်ရာခေါင်းအုံးရှိမှာလည်း၊ ထို့ကြောင့် တတ်နိုင်သည့်အိမ်တွေမှ ဖျာတွေ၊ ခေါင်းအုံးတွေ၊ စောင်တွေငှားရ၏။ ထမင်းစားပွဲခုံတွေ၊ ကြွေပန်းကန်ပြားတွေ၊ ဇွန်းတွေအစရှိသည့် ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ကျေးရွာကလေး၏ ရွာဦးကျောင်းက သယ်ကြရသည်။

တောရွာဆိုတာ မြို့မှာလို ဟင်းကျွေးဝယ်ခြမ်းရန် ဈေးမရှိ၊ အင်းသားကြီးများ၊ ငါးဒိုင်ပိုင်ရှင်များကို ချောင်းကလေးထဲမှ ဖမ်းလို့ရသည့် ငါးနပ်ငါးဖွဲ၊ ပုစွန်သေးသေးကလေးများနှင့် ကျွေး၍ မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် လက်လှမ်းမီရာ နိုင်ရာပိုင်ရာအိမ်တွေဆီက ကြွက်၊ ဘဲ၊ မန်ဒါလီစသည့် တောဟင်းကောင်တွေ ရှာရဖွေရ၊ ဝယ်ရခြမ်းရနှင့် အဆင်မပြေသည့်အဆုံး အိမ်မှာမွေးထားသည့် ဥလက်စ ကြက်မကြီးနှစ်ကောင်ပါ အဆစ်ပါသွားလေတော့၏။

ပြန်ခါနီးမှာလည်း မတင်တင်က ဖိုးမှီနားကပ်၍ တိုးတိုးတိုးတိုးနှင့် မှာသွားခဲ့၏။ မတင်တင်တို့ ပဲ့ထောင်စက်လှေကလေး ဖိုးမှီတို့ ရွာကလေးက တဖြည်းဖြည်း ဝေးဝေးသွားသည့်အချိန်မှာတော့ ပြဿနာအရှုပ်အထွေးကြီးက ဖိုးမှီနှင့်တဖြည်းဖြည်းနီးနီးလာလေပြီ။

အရင်ဆုံးစသည့်ပြဿနာက ကြက်မကြီးနှစ်ကောင်ကိစ္စဖြစ်၏။ ထိုကြက်မကြီးသည် ရိုးရိုးကြက်မကြီးများမဟုတ်တာ။ အခုမှ ဖိုးမှီသိရ၏။ သို့သော် နောက်ကျသွားပါပြီ။

မြေးတွေအတွက် ခမည်း (ခမဲ) ပေးထားသော ကြက်တွေ ဖြစ်သတဲ့၊ အငယ်မြေးနှစ်ကောင် တပိန်ပိန် တလိမ်လိမ်နှင့် ချူချာနေတာ ကြက်နက်မတစ်ကောင်စီ ဘွားအေက ခမည်းပေးတော့မှ ဒေါင်ဒေါင်မြည် ကျန်းမာသွားတာတဲ့။ ဘုရား ... ဘုရား။ ဖိုးမှီ ဘုရားတမိတော့၏။ ရာဇဝတ်အိုးမှ တုတ်နှင့်သွားထိုးမိပါပကောလား။

ပြီးတော့ နည်းသည်တွေများလွန်း၍ “မင်းအမေအိမ် ကလေးတွေနှင့်သွားအိပ်ကွာ” ဟု အေးကြည်မကိုပြော၍ သူတို့အိမ်မှာ နည်းသည်တွေ ညအိပ်စေတာကလည်း ယောက္ခမကြီးက မကျေနပ်ဖူးဆိုပါလား။

ဒါတင်လားဆိုတော့လည်း မဟုတ်သေးပါ။ ပြန်ခါနီး မတင်တင်က ဖိုးမှီနားကပ်၍ တီးတိုးမှာနေတာကိုလည်း ဘယ်နေရာက ချောင်းကြည့်၍ ယောက္ခမကြီးတွေ့သွားသည်မဆိုနိုင်။

မတင်တင်တို့ ပဲ့ထောင်ကလေး စက်သံတထုန်းထုန်းနှင့် ဝေးသွားချိန်မှာသာ သားအမိနှစ်ယောက် ခြေသံတဒိုင်းဒိုင်းမြည်အောင် ဆောင့်လို့ ဘီလူးဖနောင့်ပေါက်သလို ကြမ်းတမ်းလှစွာ အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့ကြပြီ။ မျက်နှာမှာ မယ်ကုဝဏ်မျက်နှာဖုံးတွေတပ်လို့ လည်ချောင်းထဲမှာ လော်စပီကာထည့်လို့ ဖိုးမှီကို ဟောက်ကြ၊ ဟိန်းကြ၊ စစ်ကြ၊ ဆေးကြလေတော့၏။

စစ်ဆေးမေးမြန်းတယ်ဆိုတော့လည်း ဖိုးမှီခမျာ ဘာမှ မဟုတ်တာလုပ်ထားတာ မရှိပါဘဲလျက် ကျေရာကျေကြောင်း တောင်းပန်ဖြေရှင်းရပြန်၏။

တကယ်တော့ လူကြီးမိဘဟူသည် ကြီးတဲ့အမှုသေးအောင်၊ သေးတဲ့အမှုကို ပပျောက်ကျေအေးအောင် လုပ်ရိုးထုံးစံရှိသော်ငြား

ဖိုးမှီယောကွမကြီးကတော့ တောက်လောင်စမ်းဖိုထဲ ဓာတ်ဆီနှင့် လောင်းတော့၏။ မီးလောင်ရာလေပင့်တော့၏။

“ဟဲ့အကောင်ရဲ့၊ ငါ့သမီးက ဟုတ်တာမှန်တာတွေပြောတော့ နင်က မခံနိုင်ဘူးပေါ့၊ နင့်ဟာနင် မွန်တာက အရေးမကြီးဘူး ငါ့မြေးလေးတွေအတွက် ခမည်းပေးထားတဲ့ ကြက်မတွေ သတ်ကျွေးရလောက်အောင် ဘာကောင်မမို့ အရေးပါနေရ တာတုံးဟဲ့ ... ငါတို့ မျိုးရိုးထဲမှာ ဒီလိုအကျင့် မရှိဘူးဟဲ့၊ ဘယ့်နှယ့်တော် ဟိုက လိုက်လာတာနဲ့ ငါ့သမီးနဲ့မြေးတွေကို အိမ်ပေါ်က နှင်ချထားရက်လိုက်တာ၊ ဒီမှာသမီး ... ဒီလို လင်မျိုး အရေးလုပ်မနေနဲ့၊ ဒင်းထက်သာတာ ငါရှာပေးမယ် ဟဲ့ ... ခုချက်ချင်း အိမ်ပေါ်ကဆင်းခဲ့”

ကဲ ... ကြည့်စမ်း၊ မိဘအရာ ထားထိုက်တဲ့ ယောကွမ ဟုတ်လား၊ မဟုတ်ဘူးလားဆိုတာ ပြန်ပြောပြန်ရင်လည်း သည့် ထက် ယုတ်ယုတ်မာမာ ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်းစကားတွေ ထွက်လာ မှာ သေချာလှသည်။ ဖိုးမှီသည် တစ်ကောင်ကြွက်မဟုတ်၊ သည် ရွာထဲမှာပင် မိဘတွေ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေရှိကြ၏။

အေးကြည်မတို့သားအမိကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်ကြ၍ သည်းခံနေကြခြင်းဖြစ်၏။ တော်တော်ကြာ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေ ဖော်လာကြလျှင် ခက်ကုန်ကြလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် “တောက်” တစ်ချက်ပြင်းပြင်းခေါက်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မတင်တင်သည် ကုန်သည်ပီပီ ဖိုးမှီကို လူယုံမွေးခြင်းသာဖြစ် ၏။ ဖိုးမှီတို့ရွာမှာ သူပေးထားခဲ့သောငွေတွေက မနည်းလှ၊ ဒါကြောင့်ပင် ငါးမြွေထိုးရာသီတွင် သူ့ဆီမသွင်းဘဲ အခြားဒိုင်တွေ မှာ ရောင်းချသော ပိုက်လှေတွေရှိပါက သူ့ဆီအမြန်အကြောင်း ကြားရန် တီးတိုးမှာခဲ့ခြင်းသာဖြစ်၏။ သူ့အဆင့်အတန်းနှင့် ဖိုးမှီလို လူမျိုး မှန်းမည်တဲ့လား။ ဒါကို အေးကြည်မတို့သားအမိက သဘော မပေါက်။

သည်ကနေ့ ရေတက်ဦးတွင် ဖိုးမှီတို့ပိုက်လှေတွေ ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြပြီ။ စိမ်းပြာပြာမြစ်ရေပြင်ပေါ် လျှပ်တိုက်ပြေးလွှား လာတဲ့ လေညှင်းကလေးက တသွဲ့သွဲ့ တသုန်သုန်မြူးလို့ ကမ်းစပ် က လမုပင်ပျိုကလေးတွေ၊ မိုးမခပင်တွေကလည်း လေနှင့်ရာဘက် ဆီ နွဲ့လိုက်ယိမ်းလိုက်၊ ရွက်အိုကလေးတွေ ခါချလိုက်နှင့် ယိမ်းသမ ငယ်ကလေးတွေလို မြူးလို့ပျော်လို့။

ခရာချုံပေါ်မှာ နားနေတဲ့ ပိန်းညှင်းကလေးတစ်ကောင်က တော့ ခေါင်းကလေးတငြိမ့်ငြိမ့်နှင့် ပိုက်လှေကလေးတွေကိုငေးလို့၊ ရေတက်ဦးကလေးပေမို့ သူတို့သွားကြမည့် မြစ်မကြီးထွက်ပေါက်ဆီ အလိုက်သင့်ရေစုန်ကလေး လှော်နေကြရသည်။

နွေဦးကာလဖြစ်၍ မြစ်ထဲ ချောင်းထဲတွင် လှိုင်းကြမ်း၊ လေရိုင်းတွေက ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်းမရှိ၊ ဗေဒါအိုကလေးတွေက

တော့ မြစ်ရေသွေ့သွေ့တွင် ပန်းပြာပြာကလေးတွေကိုပန်ပြီး တနွဲ့နွဲ့ မျောပါလျက်ရှိသည်။ သောင်ခံညိုညိုပေါ်မှာတော့ ဗျိုင်းကလေးတွေ တလှမ်းချင်းလှမ်းကာ အစာရှာနေကြဆဲရှိ၏။

ဖိုးမှီတို့လှေကလေးတွေသည် တစ်စင်းနှင့်တစ်စင်း ရင်ပေါင်တန်းလျက် တချို့ ရှေ့နောက်တစ်သွယ်၊ မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးတွင် တရွေ့ရွေ့သွားနေကြသည်မှာ ဟိုး ...မိုးကောင်းကင်ပြာပြာကြီးပေါ်မှာ တင်ကြီးငှက်တွေ အုပ်ဖွဲ့ပျံသန်းသွားနေသကဲ့သို့ ကြည့်၍ပင် ကောင်းသေးတော့၏။

မနှစ်တုန်းက သွားခဲ့ကြသည်မှာ ဖိုးမှီခေါင်းဆောင်သော ပိုက်လှေကလေး ငါးစင်း၊ သည်နှစ်တော့ နောက်ထပ်ပိုက်လှေဆယ်စင်း ထပ်ပါလာသဖြင့် စုစုပေါင်း တစ်ဆယ့်ငါးစင်း။ စုစုဝေးဝေးကြီးဖြစ်၍ ပျော်စရာပင်ကောင်းသည်။ သည်ပိုက်လှေတစ်ဆယ့်ငါးစင်းတွင် ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုသူက ဝါရင့်သမ္ဘာရင့် ဦးသာခင်ဖြစ်၏။

ဖိုးမှီတို့အဖေနှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်၏။ ပိုက်လှေကလေးတစ်ဆယ့်ငါးစင်းရှိ လူပေါင်းသုံးဆယ်စလုံးက အားလုံးသဘောတူခေါင်းဆောင်တင်ထားခြင်းဖြစ်၏။ စကားပြောကလည်းကောင်း၊ မှတ်သားစရာပုံတိုပတ်စတွေလည်း အပြောကောင်းလှသည်။ လူငယ်တွေကို ဆုံးမသည့်အခါမှာလည်း နင်ပဲငါ့ဆမပြောဘဲ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နှင့် နားဝင်အောင်ပြောတတ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အားလုံးက ချစ်ခင်ကြည်ညိုကြသည်။

ကျုံ့မငေးအောက်ဘက် မြစ်ကြီးကွေ့ကိုရောက်တော့ မှောင်နေပြီ။ လေစုန်ရေစုန်တွင် လှော်လာရသည်မို့ လူသိပ်မပင်ပန်းလှသော်လည်း ဆာနေကြပြီ။ သို့နှင့်ပင် မြစ်ကွေ့ရေသာချောင်ကောင်းကောင်းမှာ လှေတွေကပ်ကြ၊ ကြိုးချည်ကြ၊ မီးခွက်မီးအုပ်တွေထွန်းကြ၊ လှေချင်းပူးကပ်ပြီး ပါလာသည့် ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးတွေထုတ်ကြ၊ မီးအမြန်ဖိုကာ ရေနွေးကြိုသူက ကြိုကြနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

ပိုက်သူကြီးကတော်တွေ ချက်ပြုတ်စီစဉ်ပေးလိုက်သည့် အတွက် သည်ကနေ့ညစာကတော့ ဟင်းကောင်းကြပေလိမ့်မည်။ နောက်နေ့တော့မှာတော့ ပုစွန်စုတ်ဖွားကြော်နှင့်ဖြစ်ဖြစ်၊ ငါးဖောင်ရိုးတံငါချက်ကလေးနှင့်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကမ်းစပ်ချုံပုတ်တွေမှာ အလှေကျပေါက်နေသည့် စိန်သင်္ဘောတို့၊ ငှက်ကြီးတောင်တို့၊ ဂုံမင်းတို့၊ ဇရစ်ရိုးတို့၊ အလိုလေးညွန့်တို့စသည့် လက်တစ်ကမ်းဟင်းချိုတွေ တို့စရာတွေနှင့် စခန်းသွားကြရလိမ့်မည်။

“ထည့်စားစမ်းပါကွ၊ ဖိုးမှီရ၊ အများကြီးချက်လာတာ . . . အားမနာနဲ့နော်၊ ကိုသိန်းရွှေကြီးချိတ်လာတဲ့ နွေဖားဆူဆူကြီးတွေ ဝယ်ပြီး မိန်းမက စပါးလင်များများ၊ ငရုတ်သီးစပ်စပ်နဲ့ ချက်လာတာ စားကွာ၊ နောက်နေ့တွေတော့ ရောက်ယားပေါ့ကွာ”

“ဟေ့ကောင် ဖိုးမို့၊ နှိုက်စမ်းပါကွ၊ ဘကြီးငွေမောင်း ပျဉ်းမပင် ဝဲကွေ့ကရလာတဲ့ ငါးထွေဆူဆူကြီးတွေကို မန်ကျည်းမှည့်နဲ့ချဉ်စပ် ကလေး မိန်းမချက်ပေးလိုက်တာဟေ့”

“ငါကတော့ အထွေအထူးမဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ အိမ်က အဘွား ကြီးကိုယ်တိုင်သိပ်ထားတဲ့ ငါးခူငါးပိကောင်ကို ခရမ်းသီးခြောက် ကလေးနဲ့ ကြော်ပေးလိုက်တာပါတယ်။ ထည့်စားကြဟေ့” ဟု အဘ ဦးသာခင်နှင့်တကွ တစ်ရွာတည်းသားတွေက ပါသမျှ ဟင်းတွေ ချပေးကြသည်။ အတင်းထည့်ပေးကြသည်။

ကိုရွှေဖောင်ကလည်း အားကျမခံ “စားကြဟေ့ စားကြကွ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ကွမ်းသီးချောင်းဖျားတမံထဲက နှိုက်လာတဲ့ ငါးရှဉ်းပါးနီ ကြီးတွေကို ဂွေးဖူးကလေးနဲ့ချက်လာတဲ့ဟင်းကွ၊ မိန်းမက ချဉ်ဖန်ဖန်ကလေးချက်ပေးလိုက်တာ အားပေးကြပါဦး” ဟုဆိုကာ အတင်းခပ်ထည့်ပေးပြန်၏။

သူများတကာတွေ ထည့်ပေးသည့်ဟင်းတွေသည် ဖိုးမို့၏ ပန်းကန်ထဲမှာအပြည့်အမောက်ဖြစ်နေပြီ။ သူတို့ကို ပြန်ထည့်ပေး စရာ ဘာတစ်ခုမှပါမလာသည့်အတွက် ရှက်လည်းရှက်သည်။ အိမ်ကမိန်းမကိုလည်း စိတ်ထဲကနာလေသည်။

“စားပါကွာ ... ဘာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့၊ လင်နဲ့ မယားဆိုတာ သည်လိုပါပဲကွ၊ ကိုက်မိတဲ့အခါ ကိုက်မိ၊ တိုက်မိတဲ့ အခါ တိုက်မိ၊ ညီကြတာလည်းရှိတာပေါ့ကွာ ... စား ... စား”

အဘဦးသာခင်က အတင်းတိုက်တွန်းတော့မှ ဖိုးမို့မနေသာ တော့ဘဲ မြစ်ရေထဲမှာ လက်ဆေးလိုက်သည်။ ထမင်းတစ်လုတ်ကို ဟိုဆုပ်သည်နယ်လုပ်ရင်း ခံစားချက်တွေ ပွင့်ထွက်လာတော့၏။

“ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းလို့ပါဘကြီးရယ်။ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ ဘကြီးဟာ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဘကြီး လက်ပေါ်မှာကြီးလာခဲ့တာဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။ ကျွန်တော့် အကျင့်စာရိတ္တတွေကိုလည်း ဘကြီး အားလုံးသိတာပါပဲ။ ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုမှ အမှားမလုပ်ရဘဲနဲ့ အစွပ်စွဲခံရပြီး သားအမိနှစ်ယောက် စလုံးက စော်ကားနေကြတာ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူးဗျာ”

ဘကြီးသာခင်ကတော့ ဘာမှပြန်မပြော၊ ဖိုးမို့စိတ်ထဲရှိတာတွေ ခံစားချက်တွေ ပြောစမ်းပလေ့စေဆိုသည့်သဘောနှင့် ငြိမ်၍ နား ထောင်နေသည်။

“ဘကြီးစဉ်းစားကြည့်လေ သူ့အမေ သွေးထိုးပေးတာတွေ အဟုတ်ထင်ပြီး ကျုပ်ကို ရန်လုပ်တာ၊ အခု ခရီးဝေးထွက်တော့မယ် ဆိုတာ သိရက်သားနဲ့ အိမ်ကိုလည်း ပြန်မလာဘူး၊ ဘာတစ်ခုမှ လည်း လုပ်မပေးဘူး၊ ဟင်း ... ဟင်း ... သည်တစ်ခေါက် ပြန်ရင်တော့ ဒင်းနဲ့ကျုပ် အပြတ်စာရင်းရှင်းရမှာပဲ”

“ဟေ့ကောင် ဖိုးမို့ ... မင်းက မိန်းမကို အလျှော့ပေးလွန်း တာကိုးကွ၊ ငါတို့လိုကောင်ကို ဒီလိုအချိုးမျိုး လာချိုးလို့ကတော့ ဒီလိုဒီလို ပေးလိုက်မယ်ဟေ့” ကိုတင်အုံးက ထမင်းလုံးတွေပေ နေတဲ့လက်နှင့် ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်ဟန်လုပ်ပြသည်။

“ဟ ... သူ့မိန်းမ အေးကြည်မက တော်တော်ရယ်ကွ၊ သူ့ အမေကြီးက ဝင်ပြီးကဲနေတာကွ၊ ဒီလိုယောက္ခမမျိုး ငါနဲ့တွေ့ချင် လိုက်တာကွာ” ကိုညိုက ဝင်ပြောသည်။

“ဒီကောင့်ကိုတော့ ပြောမနေပါနဲ့ကွာ၊ ယောက်ျားရင့်မကြီး ဖြစ်ရက်သားနဲ့ မိန်းမကြောက်တဲ့အကောင် ခံရတာနည်းသေး သဟေ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝင်ပြောကြသောစကားတွေကို ဦးသာခင်ကတော့ တစ်တောင်လောက်ရှိသည့် ယုဝတီဆေးပေါ့ လိပ်ကြီးဖွားရင်း နားထောင်လျက်ရှိ၏။ ဖွာလက်စဆေးလိပ်ပြာကို ပြာမကြွေစေရန် သံပန်းကန်ပြားဟောင်း ဆေးလိပ်ခွက်ထဲ အသာချပြီး ...

“ဒါကတော့ ဒီလိုရှိတယ်ကွ” ဟု စကားစလိုက်လျှင် ဘေးနား မှာ ဝိုင်း၍ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်ပြောနေကြသော စကားသံများ တိတ် သွားတော့၏။ ဘကြီးသာခင်စကားပြောလျှင် မှတ်သားရာတစ်ခုခု တော့ပါမြဲ ထုံးစံအတိုင်းဖြစ်၍ အားလုံးက စိတ်ဝင်စားကာ နားစွင့် နေကြသည်။ ကမ်းစပ်ချုံ့ပုတ်တွေကြားမှ ရေကြက်ကတော်သံနှင့် ဘုတ်အီသံတို့သာ ကြိုးကြားထွက်ပေါ်ကြသည်။

“ဣတ္ထိဝင်္ကီ၊ နဒီဝင်္ကီလို့ ဆိုကြတယ်ကွ၊ အဓိပ္ပာယ်က မြစ်တို့ သည် ကွေ့ကောက်၏။ ထို့အတူ မိန်းမတို့သည်လည်း မြစ်တို့ကဲ့သို့ ပင် ကွေ့ကောက်တတ်ကြ၏လို့ ဆိုလိုတာပေါ့ကွာ။ အဲ ... နောက်ပြီးတော့လည်း မိန်းမဟူဘိ ထိုဣတ္ထိသည်၊ မရှိမကောင်း

ရှိမကောင်းနှင့် မပေါင်းလည်းခက် ပေါင်းလည်းခက်၏လို့လည်း ရှေးပညာရှိတွေဆိုထားကြသေးသကဲ့”

“အဲဒါမမှန်ဘူးလားအဘရဲ့ မိန်းမဖျက်ရင် ပြည်ပျက်ဆိုတဲ့ စကားတောင်ရှိသေးတာပဲ” ကိုရွှေဖောင်ကဝင်၍ လူတတ်ကြီးလုပ် ပြန်သည်။ ဘကြီးသာခင်ကတော့ ကိုရွှေဖောင်ကို တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်ပြီး စကားဆက်သည်။

“အဲသည်အဆိုအမိန့်တွေကို ငါကတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် သိပ်ပြီး သဘောမတွေ့ဘူးကွ၊ ငါတို့ယောက်ျားတွေ ကရော အကုန်ဖြောင့် အကုန်ကောင်းလို့လား၊ ယောက်ျားတွေ အားလုံးဟာ မိန်းမတွေထက်ကောင်းပါတယ်၊ ဖြူစင်ပါတယ်လို့ ဘယ်သူက အာမခံနိုင်လို့လဲ။ လူကိုလိုက်ပြီး ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် မိန်းမဖြစ်ဖြစ် ကောင်းတာဆိုတာ ရှိကြတာပေါ့ကွာ ...” စကား ကိုရပ်ပြီး ဘေးနားမှာဝိုင်းနေကြသူတွေကို ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သေး ၏။ ပြီးမှ “မိန်းမတစ်ယောက် ယူမိတဲ့သူဟာ ငါးသလောက် တစ်ကောင် ဝယ်စားရတာနဲ့ သိပ်တူတယ်ကွ သိလား”

ဘကြီးသာခင်၏စကားတစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာပင် လှေချင်းကပ် ၍ ဝိုင်းဖွဲ့နားထောင်နေသည့် ကာလသားလူပျိုပေါက် လေးငါး ယောက်က “ဝါး” ခနဲ သဘောကျစွာ ရယ်ကြသည်။ “ဟား ဟား ဟား ... မိန်းမယူတာနဲ့ ငါးသလောက်ဝယ်စားတာနဲ့ ဘယ်လိုတူ တာလဲအဘရဲ့ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟုတ်တယ်အဘ ချင်းပြပါဗျို့” လူငယ်တွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းအော်နေကြတာမို့ တောခြင်ရိုင်းကြီးတွေ တစ်ဝိုက်ပျံ့ဝဲလာကာ ဝိုင်းအုံ့ကိုက်ခဲနေကြသည့်ဒဏ်မှ သက်သာစေရန် မီးဖိုကလေးထဲသို့ ကိုရံကြီးပင်အလက်များ ထိုးထည့်ကာ အူထွက်လာသည့် မီးခိုးတွေကို ဘေးသို့ ယပ်ခပ်ထုတ်နေသော ကိုတင်အုံးက “မင်းတို့ကလည်း အသာနေစမ်းပါကွာ ... အဘ စကားပြတ်သွားပါဦးမယ်” ဟု လှမ်း၍ဟောကံသည်။

ပြာနောက်နောက်ကောင်းကင်ကြီးပေါ်တွင် တဖျတ်ဖျတ်လင်းလက်နေသည့် ကြယ်ကလေးတွေနှင့် ထိန်ထိန်သာနေသည့် လမင်းကြီးက သူတို့ပိုက်သမားတစ်စုကို ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။

“ငါးမှာ ငါးသလောက်၊ မယားမှာဆံတောက်’ ဆိုတဲ့ စကားရှိတာ မင်းတို့လည်းအသိသားပဲဟာ၊ ငါးတကွငါးတွေထဲမှာ ငါးသလောက်က စားလို့အကောင်းဆုံး၊ မယားတကွမယားထဲမှာလည်း ဆံတောက်ဖားဖား ထားစပြုတဲ့ အသက်တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်ဟာ ... အဲ ... အဲ ဘယ်လိုပြောရမလဲ ... အင်းအကောင်းဆုံးလို့ဆိုချင်တဲ့သဘောပေါ့ကွာ”

ကာလသားကလေးတွေက အဘဦးသာခင်၏စကားကို နားထောင်ပြီး တခွီခွီ သဘောကျနေသလို အိမ်ထောင်သည်တွေကလည်း ဦးသာခင် စကားလုံးရွေးချယ်ရခက်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ပြုံးစေ့စေ့ လုပ်နေကြသည်။

အဘဦးသာခင်ကို လူငယ်တွေ သဘောကျနေကြတာ၊ ချစ်နေကြတာ အဲဒါပဲဖြစ်၏။ တခြားအဘိုးကြီးတွေလို မှင်နှင့်မောင်းနှင့်ဟိန်းဟောက်၊ ဟန်လုပ်မနေဘဲ လူငယ်တွေနှင့်အလိုက်သင့်ရောရောနှောနှော ပြောကာဆိုကာနှင့်နေပြီး နားဝင်အောင် ဆုံးမတတ်၍ဖြစ်သည်။ ယခုပင်ကြည့် စိတ်ညစ်မှုန်တေနေသည့် ဖိုးမှီပင်ရယ်စမောစ ပြုလာနေပြီ။

“မင်းတို့စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ငါးသလောက်ဆိုတဲ့ငါးဟာ ဘယ်လောက် အရိုးများတယ်ဆိုတာ၊ ခေါင်းတို့၊ ဇက်သားတို့၊ အမြီးပိုင်းတို့ဆို ဘယ်မှာလာစားစရာအသားရှိလို့တုန်း။ အဲ ... ကောင်းတာလေးတစ်ကွက်တော့ရှိသဗျား ... ငါးရဲ့အလယ်ပိုင်းလေး ... အထူးသဖြင့် ငါးရဲ့ဗိုက်သားလေးပေါ့ကွာ၊ အဲသည်နေရာက ဆူလည်းဆူသကွ၊ အရိုးလည်းမရှိသလောက်ပဲကွ၊ ပြီးတော့ ဝင်းလို့အိလို့၊ တကယ့်ကို အဆီတစ်ထပ် အသားတစ်ထပ်ပေါ့ကွာ၊ စားလို့များ ပြီးရင် မျက်တောင်ကလေးစင်းလာအောင် အီလည်းအီဆိမ့်လည်းဆိမ့်ဗျား ...

အေး ... ဒါပေမယ့် ငါးသလောက်တစ်ကောင်ဝယ်စားမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းတို့ကို ဗိုက်သားချည်းပဲ လှီးပေးမှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ အရိုးများတဲ့ခေါင်းတို့၊ ဇက်ပိုင်းတို့၊ အမြီးတို့လည်း မဖြစ်မနေ ပါလာတာပဲမဟုတ်လား။

ငါပြောချင်တာက ဗိုက်သားကလေးခဲရတုန်းကတော့ ဇိမ်ကိုတွေ့လို့၊ မျက်စိကလေးတွေမှေးလို့၊ အဆီယစ်လို့၊ ကိုယ့်အိမ်

နေ့သည်လာတာတောင် မကြိုက်ဘူးမဟုတ်လား။ အရိုးများတဲ့ ခေါင်းတွေ၊ အမြီးတွေကိုက်ရလို့ အရိုးစူးတော့မှ ထအော်နေလို့ ဖြစ်မလားကွ သည်းခံပြီး စားကြပေါ့ကွာ”

နားထောင်နေကြသူတွေအားလုံး ငြိမ်ပြီးတွေးနေကြသည်။ သဘောတော့ သိပ်မပေါက်ကြသေးပေ။ အားလုံးဟာ ငါး၊ ပုစွန် ဖမ်းနေကြရသည့်တံငါတွေမို့ ငါးသလောက်အကြောင်းကောင်း ကောင်း သိကြပါ၏။ သို့သော် ငါးသလောက်နှင့်ဆံတောက်မဟာ ဘယ်လို တူတာလဲဆိုတာကိုတော့ သူတို့ဆက်စပ်၍တွေးလို့ မရသေး။

ဖိုးမှီကလည်း အဘဦးသာခင်ပြောနေတာတွေဟာ သူ့ကို ဦးတည်ပြောတာဖြစ်သည်ကိုတော့ သိ၏။ သို့သော် မရှင်းသေး၊ ကိုညိုကတော့ “ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါအဘရယ် . . . ကျုပ်တို့ နား မလည်သေးဘူးဗျ” ဟု ဝင်ပြောသည်။ ဦးသာခင်ကတော့ မည်းတူး နေသည့် ရေနွေးကြမ်းအိုးကြီးထဲမှ ခါးအန်နေသည့်အကျရည်တွေကို တဝှတ်ဝှတ်မော့သောက်နေသေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဘေးမှာ ဝိုင်းပြီး ငါးသလောက်နှင့်ဆံတောက်မကလေး ဘယ်လိုတူတာ လဲဆိုတာ သိချင်နေသည့်ပိုက်သမားတွေကို တစ်ယောက်ချင်း လိုက်၍ကြည့်နေသေးသည်။

နီကျင်ကျင် ဒီဇယ်မီးခွက်အလင်းရောင်အောက်တွင် ပိုက် သမားတွေ၏မျက်လုံးတွေက သိချင်စိတ်ဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေကြ သည်။ မြစ်ပြင်ပေါ်မှာ ရှုပ်တိုက်ပျံ့သန်းရင်း အော်ဟစ်သွားသော မြစ်တွေးငှက်တစ်ကောင်၏အသံကလည်း လေဟုန်စီးကာ လွင့်ပျံ လာနေသည်။

“တော်တော်ဒုန်းဝေးကြသကိုးကွ ... စောစောက ငါပြောခဲ့ တဲ့စကားထဲမှာ ငါးသလောက်ဝယ်စားရင် ဗိုက်သားကလေးချည်းပဲ မရဘူး၊ ကိုယ်မကြိုက်တဲ့ ခေါင်းပိုင်းတွေ၊ အမြီးပိုင်းတွေ၊ ဇက်ပိုင်း တွေကိုလည်း သည်းခံပြီးစားရတယ်ဆိုတာ ပါပြီးပြီနော် ...

အေး ... အဲသလိုပဲကွ မိန်းမဆံတောက်ကလေးတစ်ယောက် ယူမယ်ဆိုရင်လည်း ခေါင်းပိုင်းတွေ၊ အမြီးပိုင်းတွေ၊ ဇက်ပိုင်းတွေနဲ့ တူတဲ့ယောက္ခမတွေ၊ ယောက်ဖတွေ၊ ခယ်မတွေလည်းပါဝင် ပတ် သက်လာတော့တာပဲကွ၊ ဘယ်လာပစ်ပယ်လို့ရမတုံး၊ သူ့မလဲ ဆွေနဲ့မျိုးနဲ့မဟုတ်လား။

အဲသည်တော့ လူမှုဝတ္ထရားအရ သင့်တင့်မျှတအောင် ဆက်ဆံကြရမှာပေါ့။ လူဖြစ်နေတာကိုးကွ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းကို ပစ်ပယ်လို့ရမတဲ့လား။

အခုလည်းကြည့် ... ဖိုးမှီတစ်ယောက် အေးကြည်မနဲ့ အဆင်ကိုပြေလို့၊ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့နောက်ထပ်ဗိုက်ထဲမှာလည်း တစ်ယောက်က မွေးတော့မယ်၊ ဟော ... ယောက္ခမကြီးက ဝင်ပြီး

သွေးထိုးလိုက်၊ ကုန်းတိုက်လိုက်၊ မြောက်မပေးသင့်တာ မြောက်ပေးလိုက်နဲ့ လင်မယားကြားမှာ ဝင်မပါသင့်တာပါနေတော့ လင်မယား တကျက်ကျက်ဖြစ်ပြီး ကွဲမယ်ကွာမယ်အဆင့်ထိ ရောက်ကရောမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် သည်းခံပြီးပေါင်းဖို့ပြောနေတာက ရှင်းရဲ့မဟုတ်လား။”

ကောင်းကင်တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံးမှာ မိုးသားတိမ်လိပ်တွေ ကင်းစင်ပြီး လမင်းကြီးကလည်း ဝင်းပလို့ ကြယ်ကလေးတွေကလည်း ရွန်းမြလို့ မြစ်ပြင်မှာတော့ တသုန်သုန်တဖြူဖြူတိုက်ခတ်နေတဲ့ လေကလေးကြောင့် လှိုင်းကလေးတွေဟာ လရောင်စိုလူးပြီး တဖျတ်ဖျတ် တလက်လက်နှင့် လွမ်းမောစရာကောင်းနေတော့သည်။

ရေတောင်တော်တော်ကျသွားပြီ၊ သောင်စပ်တစ်လျှောက်မှာ စောစောတုန်းက မြုပ်နေတဲ့ငါးတန်ပိန်းတွေ၊ ခရာပင်ငယ်ကလေးတွေ၊ လမုပင်လမုငုတ်ကလေးတွေတောင် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ပေါ်နေကြပြီ။

ရေတက်လျှင် ရေတက်အလျောက်၊ ရေကျလျှင် ရေကျအလျောက် အော်မြည်တတ်တဲ့ ဘုတ်အိသံတွေကလည်း ဝေစီနေသည်။ တစ်စစ်စစ် တစ်စီစီအော်မြည်နေသည့် ပိုးပုရစ်အသံတွေကလည်း တိုးတစ်ခါ ကျယ်တစ်လှည့်နှင့် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒီရေတော၏ စရိုက်ကို ဖော်ကျူးလျက်ရှိသည်။

ပိုက်လှေကလေးတွေပေါ်မှာတော့ ပိုက်သမားတွေအားလုံး တချူးတချူးတခေါခေါ ဟောက်သံတွေပေးကာ အိပ်ပျော်နေကြပြီ။ ဖိုးမှီတစ်ယောက်ကတော့ လှေကလေးရဲ့ပဲ့ပိုင်းမှာ ဂုန်နီအိတ်ပိုင်းကလေးကိုခင်း လှေပဲ့တုံးပေါ်ခေါင်းတင်ရင်း အတွေးထဲမှာ နစ်မြောနေသည်။

အင်း ... အခုတစ်ခေါက်ခရီးဝေးကအပြန်မှာ အိမ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ ငါးသလောက်ဗိုက်သားကလေးနှင့် ဘယ်လိုစာရင်းရှင်းရပါ။ မဆုံးဖြတ်နိုင်သေး။

“ဇနပဒကလျာဏီကိုသာလွမ်း”

“တစ်နေ့ကမှ မရွှင်တယ်လေ လေ့ X X X
တွေးဆလျှင် ဪ ... တွေးဆလျှင် X X X
အစစအရာရာညီ၍ ... ဇနပဒကလျာဏီ X X X
ဇနပဒကလျာဏီကိုသာလွမ်း ... လွမ်း X ဟမ်း X ဟမ်း။

သောတရှင်တို့၊ သောတရှင်တို့ ယခုလို ညီတော်မင်းနန်မှာ
ချစ်စ၊ ခင်စ၊ ကြင်နာစ၊ နုနုရွရွအလှပလေး၊ ဇနပဒကလျာဏီ
ကလေးကို ခွဲပြီး မြတ်ပရမေဘုရားရှင်နောက်တော်ပါးကို ကောက်
ကောက်ပါအောင် လိုက်ခဲ့ရပေမယ့် စိတ်ကတော့ ရွှေနန်းတော်ကြီး
ထဲမှာပဲ တရစ်ဝဲဝဲ ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ မပျော်နိုင်ရှာဘူးတဲ့ခင်ဗျ။ တိန်
...ပူနိန်ပြောင် X X X...။

လကလေးက သုံးရက်လ ခုံးမျက်စ၊ မိုးသားတိမ်လိပ်တွေက
ရီရီဝေဝေမှိုင်းမှိုင်းပြီး မဆိုင်းတချို့၊ ဆိုင်းတချို့နဲ့ ကြယ်ကလေး
တွေက မှိတ်တစ်ချီလင်းတလှည့်၊ တစ်ပြန့်တပြောလွမ်းမောဖွယ်
ကောင်း လောက်အောင် ကျယ်ပြောလှတဲ့ သရွတ်သွတ်မြစ်မကြီး
အတွင်းမှာတော့ လှိုင်းဂယက်ကလေးတွေကလည်း တဖျတ်ဖျတ်
ကလို့ ခုန်လို့ မြူးဆော့နေကြဆဲ။

ဦးတောကျော်ခေါင်းဆောင်တဲ့ ပိုက်လှေကလေးငါးစင်းဟာ
ရေအစုန် လေအစုန်မှာ အသာမျှောပြီး တက်ကို ဖွဖွကလေးလှော်
ပြီး ကိုဆင်ပေါက်ရဲ့ ကွက်စိပ်ဇာတ်လမ်းမှာ နစ်မျောနေကြပါပြီ။

တစ်ချီတစ်ချီ ကိုဆင်ပေါက်ရဲ့ လေအပြတ်မှာ ပဲ့ကိုင်
အောင်ရိုန်းက ပါးစပ်ဆိုင်းကလေး တတိန်တိန်နှင့် အလွန်ပဲ တွဲဖက်
ညီလှပေသည်။

ကိုဆင်ပေါက်ဆိုတာက လူကသာ တံငါလုပ်၍ မြစ်ထဲချောင်း
ထဲမှာ ငါးပုစွန်ဖမ်း၍ အသက်မွေးနေရသော်လည်း စင်စစ် သူ့ခေတ်
သူ့အခါ အတန်းကျောင်းမနေခဲ့ရသော်ငြား ရွာထိပ်က ချောင်းဝ
ကျောင်းဆရာတော်ထံမှာ ခုနစ်ဝါရှစ်ဝါလောက် သင်္ကန်းဝတ်နဲ့
စာသင်ခဲ့ရသူမို့ ပရိတ်ကြီးဆယ့်တစ်သုတ်တို့၊ သင်္ဂြိုဟ်ကိုးပိုင်းတို့၊
ဇိနတ္ထပကာသနီ၊ ငါးရာငါးဆယ်တို့၊ ဓမ္မပဒ၊ မဟာဝင်၊ ပရမတ္ထ
မဇ္ဈိမသရကျမ်းတို့ စတာတွေကို ညက်ညက်ကျေ ဂျောင်းဂျောင်း
ပြေးအောင် တတ်လာသင်လာခဲ့တဲ့သူဖြစ်သည်။

လူပုံကြည့်လိုက်ရင်တော့ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ခြောက်ခြောက်၊
လမ်းလျှောက်တဲ့အခါ ခြောက်တောင်ဖျိုင်းကြီး၊ ကတွတ်ပေါက်နား
ငါးလိုက်ချောင်းသလိုမျိုး တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်း၊ ဆတ်တောက်
ဆတ်တောက် မလှမ်းချင်သလို လှမ်းချင်သလိုပုံစံမျိုးနဲ့ အထင်ကြီး
စရာ လုံးဝမရှိပေမယ့် အသံကတော့ မယုံချင်လောက်အောင်
ကောင်းလှလေ၏။

သူတို့ခေတ် သူတို့အခါ၊ သူတို့ငယ်စဉ်တုန်းက (၁၉၆၀ ဝန်းကျင်) နာမည်ကျော်လူကြိုက်များကြတဲ့ ဒဂုဏ်ဆရာတင်၊ ဒဂုဏ် ဆရာကျား၊ ဆရာလင်း၊ နေပြည်တော်ဆရာစံ စတဲ့ ဆရာကြီးတွေနှင့် နောက်ပိုင်းခေတ် နာမည်ကြီးလာတဲ့ တွံတေး ဒဂုဏ်ဆရာညွန့်ရဲ့ ကွက်စိပ်ဇာတ်လမ်းတွေ ရေဒီယိုကလာပြီလား ဆိုမှဖြင့် လူအုပ်ကြီးရဲ့ရှေ့ဆုံးက နေထိုင်ပြီး၊ အစကနေအဆုံးအထိ မလှုပ်မယှက် ကွက်စိပ်နာလေတော့သည်။

တစ်နှစ်မှတစ်ခါဆိုသလို သူတို့ရွာကလေးမှာဖြစ်ဖြစ် အနီး အနားမြို့ကလေးတွေဆီမှာဖြစ်ဖြစ် ဇာတ်ပွဲတွေလာလာကကြပြီ လားဆို ကိုဆင်ပေါက်တစ်ယောက် ဇာတ်စတဲ့နွေကနေ ပတ်စာခွာ ဖျာသိမ်းပြီး ဇာတ်သမားတွေပြန်တဲ့အထိ ဇွဲနပဲကြီးစွာကြည့်ပြီး သူ မှတ်ချင်ရာတွေမှတ်နေတတ်တော့သည်။

ဓာတ်ပြားနှင့်ဖွင့်ရသော အသံချဲ့စက်တွေထဲက ခေတ်ဟောင်း ဇာတ်မင်းသားကြီးတွေ၏ အဆိုအင်္ဂါအပြောမှန်သမျှ နောကျေ အောင်လည်း သူမို့ ကျက်နိုင်မှတ်နိုင်ပါပေ၏။

အဲ . . . သူအကြိုက်ဆုံး၊ အနှစ်သက်ဆုံးကတော့ နိုင်ငံကျော် ဇာတ်မင်းသားကြီး ရွှေမန်းဦးတင်မောင်ပဲဖြစ်သည်။ အခုခေတ်မှာ လို တီဗွီတို့၊ ဗီဒီယိုတို့ဆိုတာ အိပ်မက်တောင် မက်ခွင့်မရသေးသော အချိန်ပေမို့ ရုပ်ရှင်ကားကလေးတစ်ကားကြည့်ရပါမယ့်အရေး သုံးလေးနာရီလောက် လှေ့နဲ့လှော်ခတ်သွားမှ ရောက်နိုင်တဲ့ ဝါးခယ်မမြို့ကလေးကို ခက်ခက်ခဲခဲ သွားသွားကြည့်ကြရလေသည်။

ဒါတောင်မှ ကြည်ကြည်မြဲမြဲ ပီပီသသ၊ ကြားရမြင်ရတာ မဟုတ်။ တုန်၊ မှုန်၊ ခုန်၊ ဝါး၊ ဤလေးပါးဒဏ်ကိုခံပြီး ကြည့်ကြရတာ ဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်မှာ တစ်ခါလောက် (ကံကောင်းထောက်မပါမှ) ရှားရှားပါးပါး ဘုရားပွဲမှာ ရုပ်ရှင်များပြပီဆိုမှဖြင့် သူတို့ရွာသားတွေ ရော၊ ရွာနီးချုပ်စပ်က ရွာသူရွာသားတွေပါ အဲသည်ညနေဘက် ထမင်းပင် ဖြောင့်အောင် စားနိုင်ကြသည်မဟုတ်၊ ချောင်းတွေဖြတ်၊ ရိုးစပ်ကလေးတွေကိုကျော်၊ ရိုးပြတ်လယ်ကွင်းအထပ်ထပ်ကို ဖြတ် သန်းခဲ့ပြီး တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ဝါးနက်ဝါး ကြီးနှစ်လုံးကိုထောင်ပြီး ပိတ်ကားကျက်ပြီးပြတဲ့ လဟာပြင်သာဘဝ ဇာတ်ရုံကြီးထဲမှာ ကြည့်ကြရတာဖြစ်သည်။

ပတ်ကြားအက်လယ်ကွင်းပြင်ကြီးမှာ ကိုယ့်ဖိနပ်ကိုယ် ဖင်ခု ထိုင်ပြီး မြွေမကြောက်၊ ကင်းမကြောက် အားပေးကြရရှာတာလေ။ တစ်ခါတစ်ခါ လေကလေးတစ်ချက်သုတ်လိုက်လျှင် ရုပ်ရှင်ပိတ်ကား ကြီးဟာ သည်ဘက်ကိုဖောင်းလာလိုက်၊ ဟိုဘက်ကို ပိန်ခွက်ဝင်သွား လိုက်နှင့် ဒါကိုပင် သဘောတွေ အကျကြီးကျပြီး တဟေးဟေး တဟားဟား အော်ဟစ်ရယ်မောကြရင်း ပျော်နေကြရသေးတော့၏။

တစ်ရွာလုံးပြေးကြည့်ပါမှ နှစ်လုံးတည်းသာရှိသော သစ်သား ဘော်ဒီအိမ်ကြီးနှင့် ကြံ့ခိုင်ရေးရေဒီယိုကြီးတွေနားမှာ ညအချိန် ရောက်ပြီဆိုမှဖြင့် နားဆင်သူတွေက သူ့ထက်ငါကောင်း တိုးဝှေ့ ပြည့်ကျပ်လျက် ရှိနေတတ်ကြသည်။ သူတို့ဘဝတွေဟာ သနား

စရာလည်း ကောင်း၊ ရယ်စရာလည်းကောင်းလှပါပေ၏။ ကျန်သော အချိန်များမှာတော့ ရွာငယ်နေပုဒ်၊ မီးကလေးမှိတ်တုတ်၊ တဲကလေး ကုပ်ကုပ် အမှောင်ထဲမှာ ငုတ်တုတ်ပေပ။

အဲသည်လို အခြေအနေ အချိန်အခါကာလမျိုးပေမို့ ကိုဆင်ပေါက်တစ်ယောက် ကွက်စိပ်ဟောသည့်ညများတွင် သူတို့ အိမ်ရှေ့တွင် ကွက်စိတ်နာသူများနှင့် ပြည့်နေတတ်လေ၏။ လူကို မကြည့်ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေများ နားဆင်ကြည့်လျှင်တော့ ရွှေမန်းကြီးကိုယ်တိုင်ထိုင်ပြီး ဟဲနေသလားမှတ်ရလောက်အောင် အသံပါရမိကလည်း ကောင်းလှပါပေ၏။

ဇာတ်ဟန်တဲ့၊ ပြဇာတ်ဟန်တဲ့၊ ထီးဟန်နန်းဟန်တဲ့၊ စကား အသုံးအနှုန်းပြောပုံဆိုပေါက်၊ လေယူလေသိမ်း၊ အဆွဲအငင်၊ အရွိုက်အဟိုက်၊ မေးရိုက်မေးဝဲတွေကလည်း တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး တူကြသည်မဟုတ်ပေ။

ကွက်စိပ်ဟူသည် ဇာတ်ဟန်နှင့် အလွန်နီးစပ်လှသော်ငြား လည်း တစ်ယောက်တည်းကနေ ဘုရင်ဖြစ်လိုက်၊ မိဖုရားဖြစ်လိုက်၊ သားတော်သမီးတော်ဖြစ်လိုက်ဆိုတော့ ပညာအလွန်ပါလှလေ သည်။

မျိုးကြီးမတ်ကြီးလည်း သူပဲ၊ ဆင်းရဲသားလည်း သူပဲ၊ စစ်သူကြီး လည်း သူပဲ၊ တစ်ယောက်လည်း ခိုင်ခံကျဲရသည်ဖြစ်၍ အသံပညာ အလွန် ပါသောအလုပ်ဖြစ်၏။ ဌာန်၊ ကရိုဏ်း၊ အဖြတ်အတောက်၊

အဆို၊ အငို၊ အမှိုင်း၊ ဆိုင်းဆင့်၊ အကုန်လုံးပိုင်ရနိုင်ရသော အလုပ်ဖြစ်၍ တော်ရုံလူတွေ စိတ်ပင်ကူးဝံ့သော အလုပ်မဟုတ်ပေ။

ရေထရက်လို့ခေါ်တဲ့ ပိုက်သမား၊ ကွန်သမား၊ ဘဝန်းသမား၊ ချုံသမား၊ တံငါတစ်စု အလုပ်နားသည့်ရက်တွေများမှာဆိုလျှင် ကိုဆင်ပေါက်၏အိမ်တွင် လူအစည်ကားဆုံးဖြစ်၏။ ကိုဆင်ပေါက် ၏မိန်းမဖြစ်သူက မတင်လှတဲ့၊ ကိုဆင်ပေါက်ထက် ခြောက်နှစ်၊ ခုနစ်နှစ်လောက်ငယ်လေသည်။ မိန်းမရည် ခပ်သန့်သန့်နှင့် လုံးကြီး ပေါက်လှဖြစ်၏။ အပျိုအရွယ် သမီးနှစ်ယောက်နှင့်များ ယှဉ်ထိုင် နေလျှင် ညီအစ်မတွေဟု ထင်မှတ်ရလောက်အောင် အရွယ်တင် လေသည်။

ကွက်စိပ်ဆရာယောင်ယောင်၊ ဇာတ်ရူးထနေသည့် ကိုဆင် ပေါက်တစ်ယောက် တစ်နေ့တစ်နေ့ ဇာတ်စာတွေကျက်ရာ အသံနေ အသံထားကျင့်ရာ လာသမျှလူတွေ ခိုင်ခံပြီး ကွက်စိပ်ဟောရနှင့် သားကျွေးမှု၊ မယားကျွေးမှုတွင် လက်ကြောမတင်းလှသော ကိုဆင် ပေါက်လိုလူကို ဘာကိုမက်၍ ပေါင်းသင်းနေသည်မသိ။ လင်ရယ်၊ မယားရယ်ဖြစ်လာကတည်းက အခုလို သမီးနှစ်ယောက် အရွယ် ရောက်လာသည်အထိ အိမ်ထောင့်တာဝန်ကို မတင်လှတစ်ယောက် တည်းက ဦးဆောင်လာခဲ့တာဖြစ်လေသည်။

သူတို့နေသည်က မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသဖြစ်၍ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း ခနိဖက်မိုးကြရတာဖြစ်၏။ သွပ်မိုးထားတာဆို၍ ရွာထိပ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းရယ်၊ ကုန်စုံဆိုင် အဝိန်တို့အိမ်ရယ်၊ သူကြီးအိမ်ရယ် ဒါပဲရှိ၏။

အဲသည်တော့ ပင်လယ်နှင့်နီးစပ်ရာ ရေငန်ဝင်ရောက်ရာ အောက်တောဘက်ဆီမှ တက်လာကြသည့် ခနိပေါတွေ၊ ဖက်ဝါတံတွေ တင်ဆောင်လာသည့် လှေကြီးတွေ သမ္ဗန်ကြီးတွေက တစ်ဆင့် မတင်လှက ခိုင်ခံဝယ်ယူပြီး သူတို့အိမ်ရှေ့တွင် ကနားဖျင်းကြီးထိုးကာ လုပ်သားဆယ်ယောက်လောက်နှင့် ခနိပျစ်တွေပျစ်၍ ရောင်းသည်။ ခနိပျစ်သမလေးတွေ ပျစ်နိုင်သလောက် ကုန်လေသည်။ မတင်လှရော သမီးနှစ်ယောက်ပါ လုပ်အားလူအားကူ၍ အင်တိုက်အားတိုက်လုပ်သဖြင့် သူတို့မိသားစုစားဝတ်နေရေး အတွက်တော့ ပူပန်စရာမရှိလှ။ ထို့ကြောင့်ပင် မတင်လှသည် သူ့ယောက်ျား ကုပ်ကိုင်းကိုင်း ပိန်ညောင်ညောင်၊ လက်ကြောမတင်းကြီးကို “ကိုဆင်ပေါက်ရယ် သူများတစ်ကာတွေလို ငါးရှာ၊ ဖားရှာ၊ ပိုက်ဆွဲမဆင်းဘူးလား” ဟု ဘယ်တော့မှ ပြောသည်မဟုတ်။

ရွာထဲကလူတွေ သူတို့အိမ်ရှေ့ ခနိပျစ်တဲ့ ကနားဖျင်းကြီးထဲ ကွက်စိပ်နာဖို့ရောက်လာလို့ကတော့ ရေနွေးကြမ်းမပြတ်စေရအောင်၊ ရေနံဆီမီးခွက် မမှိန်စေရအောင် စီမံပေးလေ၏။ သူကတော့ ခနိပျစ်သမလေးတွေနှင့်အတူ ခနိပျစ်ရင်း၊ ခနိထပ်ရင်း၊

ခနိပေါဖြည့်ရင်း၊ ခနိဖက်ရွေးရင်း ကွက်စိပ်ဟောနေသည့် သူ့ယောက်ျားကို ပီတိတဝေဝနှင့် ငေးနေသဘောကျနေတတ်သည်သာဖြစ်၏။

သူတို့ဆီတွင် ကွက်စိပ်နားထောင်သည်ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောလေ့မရှိ၊ ကွက်စိပ်နာသည်ဟု လေးလေးစားစား ပြောကြ၏။

စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း မှန်သလိုလို ရှိ၏။ ဘယ့်နှယ့် ကွက်စိပ်ဆရာဟောတဲ့ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ထုပ်တွေဟာ ဖေတော့မောင်တော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့တွေမဟုတ်။

- ကဲကြည့်
- အလောင်းတော်ဖွားတော်မူခန်းတို့
 - လယ်ထွန်မင်္ဂလာဆင်းခန်းတို့
 - လေးတော်တင်ခန်းတို့
 - တောထွက်တော်မူခန်းတို့
 - ရွှေပလ္လင်အောင်တော်မူခန်းတို့
 - ရာဟုလာအမွေတောင်းခန်းတို့
 - ညီတော်မင်းနန်းချွတ်ခန်း စသည့် စသည့်

ဘုရားနှင့်တရားနှင့်စပ်သည့် ဇာတ်ထုပ်တွေဟောတာဆိုတော့ ကွက်စိပ်နာသည်ဟုဆိုခြင်းသည် လွန်တယ်ရှိသည် မဟုတ်တကား။

ယခုလည်း ပင်လယ်ဘက်က ခနိပေါတွေ တင်တင်လာသည့် သမ္ဗန်ကြီးတွေ အလာကျတုန်း၊ ခနိပျစ်တဲ့အလုပ်ခဏပါးတုန်း

ကိုဆင်ပေါက်ကုယ်တိုင်က အပိုင်ငွေကလေးရအောင် စိတ်ကူး
တုန်း၊ ငါးမြွေထိုးပိုက်လှေတစ်စင်းက လူငှားလိုတာနှင့်ကြုံတုန်း
ရှားရှားပါးပါးပိုက်ဆွဲဆင်းလာခဲ့ရင်း၊ မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်
ညီတော်မင်းနန်ချွတ်ခန်းကို ဟောလာခဲ့တာ၊ ကွက်စိပ်ဆရာဆို
တော့ လှေကိုပင် လှော်စရာမလိုဘဲ လှေဦးမှာထိုင်လိုက်လာရုံပဲဖြစ်
သည်။ လှေပဲ့မှာပါလာတဲ့အောင်ရှိန်းက လှေကိုလည်းလှော်ရင်း၊
ကိုဆင်ပေါက် လေအပြတ်တွင် ပါးစပ်ဆိုင်းကလေး တတိန်တိန်
လိုက်ရင်း ဘာသာဘာဝ သူတို့ပျော်နေကြသည်။

“သောတရှင်တို့ရေ ... ညီတော်နန္ဒမင်းသားကသာ လွမ်းနေတာမဟုတ်ပေဘူးဗျ။ ရွှေနန်းတော်သဉ္ဇာလီစက်ရာခန်းဆီက မှန်းမျှော်ရင်း၊ မောင်တော်ကို လွမ်းနေရတယ်။ ဇနပဒကလျာဏီကလေးကလည်း သည်လိုပါတဲ့ခင်ဗျ”

- ဘဂဝိပရမေ နောင်တော်ဘုရားရယ်က ...
 - နောင်မျှော်မသနားကာ အပါခေါ်လို့ ...
 - မညှာသနော်သည် အရေးကိုဖြင့် ...
 - ဇနပဒကလျာဏီကလေးမှာနော် ...
 - အမယ်မင်း တွေးလို့ဖြင့်မအေး တွေးလို့ဖြင့် မအေး ...
- တိန် တိန် တိန် ပူးနှိမ်ပြောင် ...

“ကောင်းလိုက်တာ ကိုကြီးဆင်ပေါက်ရာ၊ ရွှေမန်းကြီး
ကိုယ်တိုင် လှေဦးပေါ်မှာထိုင်ပြီး ဆိုနေသလားမှတ်ရတယ်ဗျို့။”

လှေချင်းယှဉ်ပြီး လှော်လာတဲ့ ကိုရွှေဖောင်က ချီးကျူးလိုက်သောအခါ ဝါးခယ်မ ဝါစိမ်းနီဆေးပေါ့လိပ်ကြီး ထောင်းထောင်း ထအောင် ဖွာပြီး အမောပြေနေသော ကိုဆင်ပေါက်က သဘောကျပြီး ပြုံးလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ “ကျင့်ထားတာကိုးကွ ... လည်ပင်းကို လှည်းပုံတောင်းလိုက်အောင်၊ အော် ... အော်ပြီး ကျင့်ထားရတာကလား၊ ငါက ဘာဟုတ်သေးလို့လဲကွာ၊ ရွဲကုန်သည် ဇာတ်မှာတို့၊ ရွှေမန်းဦးတင်မောင်ကြီးများ “ရွှေ” ဆိုတဲ့ တစ်လုံးတည်းကိုများ တစ်ခွန်းကို တစ်သံနဲ့ ခြောက်ခွန်းခုနစ်ခွန်းအော်အော်ပြီး ဆိုသွားလိုက်တာများ စည်လို့လွင်လို့မြိုင်လို့၊ နားထဲမှာ စိမ့်သွားတော့တာကလားကွာ”

“ရွှေမန်းကြီးက ဘယ်လိုများဆိုသွားတာတုန်း ကိုဆင်ပေါက်ရဲ့၊ နမူနာကလေးများ ကြားစမ်းပါရစေလားဗျာ” လှေပဲ့မှ အောင်ရှိန်းက ဇာတ်သံလေးနှင့် ဝင်ထောက်ပေးလိုက်တဲ့အခါမှာ တော့ ဘာပြောကောင်းမှာလဲ၊ ကိုဆင်ပေါက်သည် ချောင်းကလေး တစ်ချက်ဟန့်ပြီး လည်ချောင်းရှင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ “ဟိုအပိုင် လေကွာ ... ဘာတဲ့ ... အင်း ... ရပြီ ရပြီ၊ အရင်မိန်းမဖို့ ရွှေ ... သည်ရွှေ ... နောက်မိန်းမဖို့ရွှေ ... သည်ရွှေ၊ အဟုတ်ပ မခုမသွေ ... ကျုပ်ရမယ့် သည်ရွှေ ... သည်ရွှေ၊ ရွှေ ... ရွှေ ... ရွှေ ... ရွှေ ... ရွှေ ... ရွှေ ... ရွှေ ... ရွှေ ... ”

တစ်ခွန်းချင်း တစ်ခွန်းချင်း ဆင့်ဆင့်ပြီးဟစ်လိုက်တဲ့ ကိုဆင် ပေါက်ရဲ့အသံသည် သရွတ်သွတ်မြစ်ပြင်ကြီးပေါ် ရှုပ်တိုက်ပြေး၊ ကမ်းစပ်နံဘေးက လမုတန်းကိုကျော်၊ ဟိုးတစ်မျှော်တစ်ခေါ် ကျယ်ပြန့်လှတဲ့ လယ်ကွင်းတွေဆီ လွင့်ပျံ့စီးမျောသွားကြလေရဲ့။

“လာဟေ့ ... လာ ... လာ ... ထမင်းစားပြီး ခပ်ပျင်းပျင်း ရှိတာနဲ့ စကားပြောဖော် မျှော်နေတာ၊ မင်းရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ စားကွာ၊ လက်ဖက်ကိုဖျာပုံပုစွန်ခြောက် ကျပ်တိုက် ကလေးနဲ့ သုပ်ထားတာ။ ဒါထက် အောင်ရှိန်းရဲ့ ကိုဆင်ပေါက်တို့ အိမ်ဘက်ဆီက ကွက်စိပ်သံကလေးတွေ မကြားရတာ ကြာပါ ပကောလားကွ။ နေများမကောင်းလို့များ ...”

ရေထရက်တွေမှာ ငါးရှာ၊ ဖားရှာ၊ ပိုက်ဆွဲမထွက်ကြဘဲ တံငါ အများစုက အိမ်မှာနားနေကြသည်ဖြစ်၍ ရွာရိုးတစ်လျှောက် ဟို သွား၊ ဒီဝင် ကြုံရာအိမ်ဝင်ပြီး ရေနွေးကြမ်းသောက်၊ စကားပြော တတ်ကြသည်မှာ သူတို့ဓလေ့ပဲဖြစ်၏။ အခုလည်း ပေစောင်း ပေစောင်းနှင့် အိမ်ရှေ့ရောက်လာသော အောင်ရှိန်းကို ဘကြီး တောကျော်က လက်ဖက်စားခေါ်ရင်း မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ခုနကတင် သူတို့အိမ်ရှေ့တဖြတ်ပြီး လာခဲ့ တာပဲ။ ကနားဖျင်းထဲမှာ မတင်လှကြီးနဲ့ ကောင်မလေးတွေ၊ ဓနိ

ပျစ်နေကြတာတွေ့တယ်။ ကိုဆင်ပေါက်ကတော့ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ် ပေါ်မှာ ရေနွေးကြမ်းတစ်အိုးရှေ့ချပြီး ငူငူကြီးထိုင်နေတာ တွေ့ခဲ့ပါ ရဲ့။ ကျုပ်ကိုမြင်တာတောင် နှုတ်ဆက်ဖော်မရဘူး ဘကြီးရဲ့။”

“အံမယ် ... ထူးဆန်းသကွယ် ... သူနဲ့မင်းနဲ့က ပိုက်ဆွဲ ဆင်းတော့အတူတူ၊ သူက ကွက်စိပ်ဟောရင် မင်းက ပါးစပ်ဆိုင်း ကလေး နောက်ကလိုက်လို့ လင်မယားလိုနေလာခဲ့ကြတဲ့သူတွေ မဟုတ်လား၊ ခုဟာက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံး အောင်ရှိန်းရဲ့။”

“အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ ဘကြီးရာ” ဆိုပြီး ပုစွန်ခြောက်ကလေး တွေ ရွေးပြီးစားနေသေးသည်။ ဘကြီးတောကျော်ကတော့ ဖွာ လက်စ ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို အားရအောင်ဖွာပြီး မြေဆေးလိပ်ခွက် ကြီးထဲ အသာချလိုက်ရင်း “ဘာအကြောင်းထူးတွေများရှိလို့တုံး အောင်ရှိန်းရ” ဟု မေးပြီး သိချင်စိတ်နှင့် အောင်ရှိန်းမျက်နှာကို ငေးနေသည်။ ဦးတောကျော်၏မေးခွန်းကို မဖြေအားသေး။ နှုတ်ခမ်းတွင်ပေနေသောဆီတွေကို ပုဆိုးခါးပုံစံဖြတ်၍ သုတ်သည်။ ပြီးတော့ ရေနွေးကြမ်းပူ နှစ်ခွက်ဆင့်၍ သောက်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ...

“ဟိုတစ်လောက ကိုဆင်ပေါက်သမီးနှစ်ယောက် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်ဆိုသလို ငကျော်တို့၊ ခင်မောင်တို့နောက် လိုက်ပြေး သွားတာ ဘကြီးလည်းအသိသားမဟုတ်လား။”

“ဟကောင်ရ ... ဒါ ဘာဆန်းသလဲကွ၊ အပျိုလူပျို ချစ်ကြိုက်ကြလို့ အိမ်ထောင်ပြုကြတဲ့ဟာ”

“ဘကြီးအတွက် မဆန်းပေမယ့် ဆန်းတာတွေက ရှိသေးတာကိုး ဘကြီးရဲ့” ခပ်သောသောကလေးပြောပြီး အောင်ရှိန်းတစ်ယောက် ရှေ့၊ နောက်၊ ဝဲ၊ ယာ လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။ ရှေ့ပြောနောက်ကြည့်၊ ညပြောအောက်ကြည့်ဆိုသည့် စကားရှိသည်မဟုတ်လား။

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ တို့တော့ဖြင့် အထူးအထွေမသိပါဘူးကွာ၊ ပြောစမ်းပါဦးဟ မင်းဆန်းတာတွေ” ဘကြီးတောကျော်က တအံ့တဩနှင့် ကသောကမျောမေးသည်။

“သည်လို ဘကြီးရဲ့ ကိုဆင်ပေါက်အိမ်မှာ ကွက်စိပ်ဟောတဲ့ ညတိုင်း လာသမျှလူတွေကို ရေနွေးကြမ်းမပြတ် တိုက်လေ့ရှိတယ်မဟုတ်လား။ သည်တော့ သူ့သမီးနှစ်ယောက်က တစ်လှည့်စီ ရေနွေးကြိုရတာပေါ့။ သောက်တဲ့သူကများတော့ ကောင်မလေးတွေ မီးဖိုထဲက ထွက်ရတယ်ကို မရှိဘူးတဲ့။ တော်ကြာ ကာလသားတစ်ယောက်က ရေနွေးကြမ်းဆူပြီလားမသိဘူးဆိုပြီး မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွားလိုက်၊ နောက်တစ်ယောက်က အကြမ်းခြောက်သွားနှိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး ဝင်သွားလိုက် လုပ်နေကြတာ ကိုဆင်ပေါက်က မသိဘူး။ သူခင်းတဲ့ဇာတ်ထုပ်ထဲမှာ မျောပါနေတာကိုး။ နောက်ဆုံး သမီးနှစ်ယောက် လင့်နောက်လိုက်ပြေးတော့မှ ကာလသားတွေ

မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ပြီး ခြေရှုပ်နေတာ ဒါကြောင့်ကိုးဆိုပြီး သဘောပေါက်သွားတာတဲ့ဗျ”

“ဟ ... နေပါဦးကောင်ရဲ့ ... သူ့အခု ကွက်စိပ်မဟောတော့တာ အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲကွာ၊ ဒီလောက်ဝါသနာကြီးတဲ့သူက ကွက်စိပ်မဟောနိုင်ရအောင် နောက်ထပ် လင်နောက်လိုက်စရာ သမီးမှ မရှိတော့တာဘဲကွ”

“အဲဒါ ခက်တာပေါ့ဘကြီးရဲ့ ကျုပ်ပြောတာကိုလည်း ဆုံးအောင် နားထောင်စမ်းပါဦးဗျ” ခပ်ငေါက်ငေါက်ကလေးပြောပြီး ဘကြီးတောကျော်ကိုများ မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်သေး။

“သမီးနှစ်ယောက် လင်နောက်လိုက်သွားပြီးတော့တောင် ကိုဆင်ပေါက်က အရှိန်မပျက်ဆက်ပြီး ကွက်စိပ်ဟောသေးတယ်လေ။ အင်း ... ငါလည်း ဘာမှတတ်နိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လာတော့လည်း တားလို့ဆီးလို့ရနိုင်တာမျိုးမှ မဟုတ်တာဘဲလေဆိုပြီး သူ့စိတ်သူ ဖြေသတဲ့ဗျ”

ဦးတောကျော်က ဟုတ်လိုက်လေဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ သူ့ပေါင်သူ ဖျန်းခနဲ တစ်ချက်ပုတ်လိုက်သေးသည်။ “အေး ... အဲဒါ ငါပြောတာပေါ့ကွ၊ အခု ကွက်စိပ်မဟောတာ ထူးဆန်းနေလို့ မင်းကို မေးနေတာကွ သိရဲ့လား ချီး ... ထဲမှပဲ” ဘကြီးတောကျော် စိတ်တိုလာမှန်းသိ၍ “ပြောပါမယ်ဘကြီးရာ ... မလောစမ်းပါနဲ့၊ တကယ့် အဆီအနှစ်ပါတဲ့ အခန်းရောက်တော့မှာပါဗျ” ဆိုပြီး

၂၀၂ ကမ်းမဲ့ဒီနှင့် တံငါရနံ့ဝတ္ထုတိုများ

ရေခဲနွေးကြမ်းတစ်ကြိုက်၊ လက်ဖက်တစ်ဖွန်း ငတ်ကြီးကျနေသော အောင်ရှိန်းကို ဘကြီးတောကျော် စိတ်မရှည်စွာ စောင့်နေရသည်။

“သမီးတွေ လင်နောက်လိုက်ကုန်တော့ ရေခဲနွေးအိုးတည်ပေးရ တဲ့သူက မတင်လှကြီးဖြစ်ကရောဗျ။ တစ်ယောက်တည်း မီးဖိုချောင် ထဲက မထွက်နိုင်ဘဲ ဒိုင်ခံမီးထိုးနေရသကဲ့သို့။ အဲသည်မှာ ရွာ အနောက်ပိုင်းက ဦးမောင်လယ်ကြီး ရှိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီ ဦးမောင်လယ်ကြီးက ကွက်စိပ်လာလာနာတိုင်း ရေခဲနွေးကြမ်း သွား ထည့်ပေးမကွဆိုပြီး ဝင်သွားလိုက်၊ ထင်းခြောက်ကလေး သွားပေး ဦးမယ်ဆိုပြီး ဝင်သွားလိုက်၊ အဲသည်လို တစ္စတ်စွတ် ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်လုပ်နေတာကို သတိထားနေတဲ့ ကိုဆင်ပေါက်က မြင်နေရသတဲ့ဗျ။ အဲဒါကြောင့် ကွက်စိပ်ဟောနေရင်းကပင် ရှေ့ဆက်ရမယ့် ဇာတ်စာတွေ မေ့လို့မေ့၊ မှားလို့မှားနဲ့ ဘေးကနေ ကျုပ်က ဝင် ဝင်ထောက်ပေးနေရတယ်။ ဒါနဲ့ ကြာရင်ခက်ရချည် ရဲ့ဆိုပြီး တစ်ခါတည်း ဖြတ်လိုက်တာတဲ့ဗျို့။ ကျုပ်ကိုတောင် ခင်လွန်းလို့ ဖွင့်ပြောခဲ့တာဗျ။ အခုတော့ ကျုပ်ကိုတောင် ခပ်တန်း တန်းလုပ်နေပါရောလား။”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ရယ်ရတယ်ဟေ့ သမီးနှစ်ယောက် အပျိုကလေးတွေတုန်းကတော့ ပစ္စယောဟောတု ခဲ့ပြီးကာမှ အခုကျတော့ မိတင်လှ ခုနစ်အိုရှစ်အိုကြီးများ သဝန်တို့ နှမြောနေရတယ်လို့။ သူ့ဟာက ဟုတ်သေးပါဘူးကွာ” ဆိုပြီး ဘကြီး တောကျော်သည် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်နေတော့၏။

ဇနပဒကလျာဏီကိုသာလွမ်း ၂၀၃

အောင်ရှိန်းသည် ဦးတောကျော်ကို သည်အဘိုးကြီး ဘာမှ လည်း နားမလည်သေးပါလားဆိုသည့် အကြည့်မျိုးနှင့်ကြည့်လိုက် သေးသည်။ ပြီးတော့မှ “ဘကြီးကို ကျုပ် တစ်ခုမေးစမ်းပါရစေ၊ ညီတော်မင်းနန်ချွတ်ခန်းကို ဘကြီး နားထောင်ဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ အဲသည် နန္ဒမင်းသားဟာ ဘုရားရှင်က သပိတ်ကိုကိုင်ခိုင်းပြီး ခေါ် သွားတော့ ဘယ်သူ့ကို သတိရပြီးတော့၊ လွမ်းပြီးတော့ ငိုသလဲ ... ပြော” ဆိုပြီး ဟောက်လိုက်သည်။

“ဟကောင်ရ ... ဒါတော့ လူတိုင်းသိတဲ့ဟာပဲ၊ သူ့မိန်းမ ဇနပဒကလျာဏီကို လွမ်းပြီးငိုတာပေါ့ကွ၊ ဒါ ဆန်းသလား။”

အောင်ရှိန်းက ငါးခုပြုံးကလေး ပြုံးလိုက်သည်။ “အဲဒါ အဓိက အချက်ပဲပေါ့ ဘကြီးရဲ့၊ နန္ဒမင်းသားဟာ သူ့မှာရှိတဲ့ မိဘတွေ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေကိုကျတော့ သတိရပြီး မလွမ်းဘဲ ဘာဖြစ် လို့ ဇနပဒကလျာဏီကိုမှ ရွေးပြီး လွမ်းရတာလဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ဘကြီးရယ် ဘယ်ယောက်ျားမှ မအေတွေ၊ နှမတွေ လွမ်းလှ ချည်ရဲ့လို့ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ လွမ်းမယ့်လွမ်းတော့ ကိုယ့်မိန်းမကို လွမ်းကြတာဟာ သဘာဝပါပဲ။ အခုလည်း ကိုဆင်ပေါက်ကြီးက သမီးတွေတုန်းက ဘကြီးပြောသလို ပစ္စယောဟောတုနိုင်ပေမယ့် သူ့မိန်းမ မတင်လှကြီးကျတော့ နှမြောလို့နေမှာပေါ့ဗျ မဟုတ်ဘူး လား ...” သူ့စကားသူ သဘောတွေကျပြီး တဟားဟားရယ်နေ သေးသည်။

၂၀၄ ကမ်းမဲ့နီနှင့် တံငါရနံ့ဝတ္ထုတိုများ

“ပြီးတော့ ဘကြီးသိတဲ့အတိုင်း ဦးမောင်လယ်ကြီးက မုဆိုးဖိုကြီးလည်းဖြစ်တယ်၊ ပိုက်ဆံလည်းရှိတယ်၊ ဒါမျိုးတွေလည်း ဝါသနာ ခပ်ပါပါဆိုတော့ ကိုဆင်ပေါက် သဝန်တို့တာ၊ စိုးရိမ်တာမလွန်ဘူးလို့ ကျွန်တော်တော့ ထင်တာပဲ၊ အင်း ... မတင်လှကြီးကလည်း သမီး နှစ်ယောက်သာ အိမ်ထောင်ကျသွားတာ သူကတော့ အခုအရွယ် အထိ တောင့်တောင့်၊ ဖြောင့်ဖြောင့် လုံးကြီးပေါက်လှကြီးဆိုတော့ ဟီး ... ဟီး”

“ဟင် ... ခွေးမသား၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို ဆင်ပေါက်က စိတ် မချလို့ ခပ်တန်းတန်းလုပ်တာနေမှာ၊ သူများသားမယားကိုများ ပြစ်မှားချင်သေးလို့လား၊ နင်က ... တယ်လေ ... ငါ လုပ်လိုက်ရ” ဆိုပြီး ဒေါသတကြီးနှင့် ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်နှင့် ရွယ်လေသော အခါ အောင်ရှိန်းတစ်ယောက် ဦးတောကျော်၏ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ဆင်း၍ပြေးလေတော့၏။

ရွာလယ်လမ်း ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်လျှင် အောင်ရှိန်း၏ ငိုချင်း ချလိုက်သံသည် ရွာလေးတစ်ရွာလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားလေတော့၏။

“တစ်နေ့ကမှ မရွှင်တယ်လေ X X X လေ့
တွေးဆလျှင် X X X ဪ ... တွေးဆလျှင် X X X
အစစအရာရာညီ၍ X X X

ဇနပဒကလျာဏီကိုသာလွမ်း
ဇနပဒကလျာဏီကိုသာလွမ်း X X X
ဇနပကလျာဏီကိုသာလွမ်း X X X လွမ်း
တိန် X X X တိန် X X X တိန်

“ကမ်းမဲ့နီ”

ရွာထိပ်ရှိ ငါးရွဲခိုင်ကြီးဆီကနေ သားပုပြန်လာချိန်မှာတော့ ရွာနံဘေးတွင် ရစ်ခွေနေသော ချောင်းရိုးကလေးထဲမှာ ရေတွေ ပြည့်နေပေပြီ။ ညနေတောင် တော်တော်စောင်းပြီဖြစ်၍ ရွာနောက် ဘက်လယ်ကွင်းကျယ်ကြီးဆီမှာ မှောင်ရီသမ်းနေတော့သည်။

ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်ခတ်နေသည့် ကွင်းလေကြမ်းကြောင့် မြရောင်စိမ်းညိုကောက်သားတက်စကောက်ပင်တို့သည် ခေါင်း ကလေးမော့မနေနိုင်ကြ။ ခါးကလေးတွေ ညွတ်ကိုင်းကာ တမန်းဆီ ဝနေသော ကွင်းရေပြင်ကို ရွက်ဖျားကလေးတွေနှင့် တို့ထိကျိစယ် နေကြ၏။

လက်ထဲတွင်ကိုင်လာသည့် အဖုံးပိတ်ဒန်အိုးပိန်ကလေးထဲမှာ တော့ လယ်ငါးခူဝဝ၊ ဝါဝါကြီး သုံးကောင်ပါလာသည်။ ရွာလယ် လမ်း ရွှံ့ဗွက်ချွဲကျိတွေထဲမှာ သားပု၏ခြေထောက်ကလေးတွေ ယိမ်းယိုင်ချော်ကျသည့်အခါ လက်နှစ်ဖက်နှင့် မြမြကိုင်လာသော ဒန်အိုးကလေး ဟိုးယမ်းသည်ခါဖြစ်၏။

ထိုအခါ ခလောက်ဆန်သွားသော ဒန်အိုးကလေးထဲက လယ် ငါးခူကြီးတွေ အလန့်တကြား ခုန်ကြပျံကြ၏။ အဖုံးပိတ်ထားလေ

သဖြင့် အပြင်သို့မထွက်နိုင်ဘဲ တခိုင်းခိုင်း တိုးဝှေ့သံတွေသာ ပေါ် ထွက်လာရတော့သည်။

“အောင်မာ ... နင်တို့တစ်တွေက ထွက်ချင်နေကြတယ်ပေါ့ လေ၊ ရပါလိမ့်မယ် ... အားကြီး ... အိမ်ရောက်ရင် နင်တို့ကို မြူးဟောင်းကြီးထဲမှာ ထည့်လှောင်ထားရမယ်။ နောက်ထပ် နင်တို့ အဖော်တွေ အများကြီး၊ ငါ ထပ်ဖမ်းလာခဲ့ဦးမယ်၊ အဲသည်တော့မှ နင်တို့ ပျော်ပျော်ကြီး ကစားကြ၊ ဆော့ကြပေတော့ ဟုတ်လား” ပါးစပ်ကနေ တတွတ်တွတ်ရေရွတ်ရင်း ချော့ကျိကျိရွံ့ပြင်ပေါ်မှာ ခြေချောင်းကလေးတွေ မြမြကုပ်တွယ် ချော်မလဲစေရန် ဂရုစိုက်၍ လှမ်း၍ သူ့အိမ်ကလေးဆီ ပြန်လာခဲ့သည်။

သားပုအသက် ဆယ်နှစ်ကျော်နေပြီ၊ သို့သော် ကျောင်းထား တာလည်းနောက်ကျ၊ ကျောင်းမတက်ဖြစ်သည့်နှစ်တွေကလည်း ရှိသေးသဖြင့် ယခုမှ နှစ်တန်းသာ ရှိသေး၏။

သူ့ထက်အသက်ငယ်ကာ သူ့ခါးလောက်သာရှိသော အတန်း သားတွေကြားမှာတော့ သားပုသည် နံ့ပြည်စုတ်ငှက်ကလေးတွေ ကြားမှာ နားနေသော တောကျီးကန်းကြီးကဲ့သို့ဖြစ်နေလေသည်။

အသားကမည်းမည်း၊ အရပ်ကြီးက ကလန်ကလား၊ ညင်းဆိုးဆိုး ဆံပင်နှင့် သားပုသည် ကျောင်းစိမ်းပုဆိုးဟောင်း တိုနဲ့နဲ့၊ ကျောင်း အင်္ကျီဖြူ ရင်ဘတ်ဟောင်းလောင်းကလေးကိုဝတ်၍ ရွာလယ်

လမ်းမပေါ် လျှောက်နေစဉ်တွင်တော့ သူ့ကိုယ်သူ အင်မတန် ဂိုက်ဆိုက်ကျလှသော အလယ်တန်းကျောင်းသားကြီးဟု ထင်နေ တတ်၏။ တကယ်တော့ လေးတန်းအထိသာ သင်ကြားပေးနိုင် သော သူတို့ရွာနားက မူလတန်းကျောင်းကလေးတွင် သားပုက လူကောင်အကြီးဆုံးဖြစ်နေသည်။ အထွားဆုံးလည်း ဖြစ်နေသည်။ အသက်ကလည်း လေးတန်းကျောင်းသားတွေထက်ပင် ကြီးနေ သည်မဟုတ်လား။ ထိုအခါ သားပုသည် သူ့အတန်းတွင် မော်နီတာ ခေါ် အတန်းခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်နေတော့သည်။

ထိုသည်တွင် သားပုသည် ကျောင်းအတွင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ် ရာတွင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျောင်းပြင်ပ မြက်ခုတ်အမှိုက်ရှင်းရာတွင်ဖြစ်ဖြစ်၊ သောက်ရေအိုး ရေဖြည့်တာကအစ အားကိုးရလေသည်။

တစ်နေ့ ... ထိုတစ်နေ့ကို သားပု မမေ့နိုင်ပါ။ အတန်းတိုင်း တွင် ဆရာမထိုင်သည့် သစ်သားစားပွဲကလေးတွေရှိသည်။ ထိုစားပွဲ ကလေးတွေအပေါ်တွင် ကြွေပန်းအိုးကလေးတွေရှိသည်။ ထို ပန်းအိုးကလေးတွေထဲတွင် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားကလေးတွေ ခူးလာသော တောပန်းကလေးတွေ ထိုးထားလေ့ရှိသည်။

ကိုယ့်အတန်းနှင့်ကိုယ့်ပန်းအိုးပေမို့ တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်း အပြိုင် ပန်းတွေဝေအောင် ထိုးထားတတ်ကြ၏။ ပန်းတွေကတော့ တကယ့်ကို မျိုးစုံကြပါပေ၏။ ကြာပန်းတွေ၊ ပုဏ္ဏရိတ်ပန်းတွေပါ၏။ ရွက်လှပန်း၊ ဆောင်တော်ကူးပန်း၊ စံပယ်ပန်း၊ ဇော်ဂျီတောင်ဝှေး

ပန်းတို့လည်းပါ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆပ်သွားဖူးပန်းကလေးများ ထိုး ထားလျှင် တစ်တန်းလုံးမွှေးနေသည်သာမက အခန်းကန့်မထား သောကြောင့် တစ်ကျောင်းလုံးပင် ကြိုင်နေအောင် မွှေးနေ တော့၏။

ထိုနေ့က အတန်းခေါင်းဆောင် သားပုကိုယ်တိုင် ရေလဲရင်း ကျကွဲလေ၏။ ဆရာမကလေးကတော့ သားပုမတတ်နိုင်မှန်းသိ၍ ဘာမှတော့မပြော။ ခက်တာက သားပု၏စိတ်ပဲဖြစ်၏။

ပန်းအိုးကလေးသည် အလွန်လှသော ကြွေပန်းအိုးကလေး ဖြစ်၏။ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း ဝယ်နိုင်ကြသည်မဟုတ်၊ တစ်တန်းလုံးရှိ ကျောင်းသားများစု၍ ဝယ်ထားရတာဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ သားပုက အစားပြန်၍ဝယ်ပေးချင်သည်။ အပြိုင်အဆိုင် ဖြစ်သော အခြားအတန်းတွေကြားတွင် ဖြစ်သလိုဖန်ခွက်ကလေးထဲ ပန်းတွေထည့်၍ထိုးထားရသော သူ့အတန်းမျက်နှာငယ်နေရတာ သားပုမခံချင်ပါ။

သူ့အမေကိုမေးကြည့်တော့ တစ်ထောင်လိုလို၊ တစ်ထောင် ကျော်လိုလို မရေမရာပြော၏။ တကယ်တော့ ထိုကြွေပန်းအိုး ကလေးမျိုး သူတို့အိမ်မှာမရှိ၊ သူတို့အိမ်ရှိတစ်လုံးတည်းသော မြေ ညောင်ရေအိုးကလေးတောင် ခေါင်းရင်းက တိုင်မှာကပ်၍ နီးဖြင့်

ချဉ်ထားရ၏။ ရေမှန်မှန်လဲပေးခြင်းမရှိ၍ အိုးထဲက ဇော်ဂျီ တောင်ဝှေးတွေတောင် နွမ်းရော်ခြောက်သွေ့နေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြွေပန်းအိုးလေးတစ်လုံး အမြန်ဆုံးဝယ်ချင်တာက သားပု၏ဆန္ဒဖြစ်သည်။ ပန်းအိုးဝယ်နိုင်ရန် ငွေရှာရလိမ့်မည်။ လက်ထဲတွင်ငွေရှိလာလျှင် သူ့အမေကိုဖြစ်ဖြစ်၊ ဆရာမကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဝယ်ခိုင်းလျှင် ရလိမ့်မည်။

သားပု၏ လက်ရှိအမေသည် အမေရင်းမဟုတ်၊ မိထွေးသာဖြစ်သည်။ သေသွားသောမိခင်ဖြစ်သူကို သားပု မမှတ်မိတော့။ ဖြူသလား၊ မည်းသလား၊ ပိန်သလား၊ ဝသလား သားပုမသိ။ သူသုံးလေးနှစ်သားကတည်းက အမိမဲ့ခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ ထိုမိထွေးကိုပင် သားပုက အမေရင်းလိုတွယ်တာနေတော့သည်။ အားကိုးနေတော့သည်။ ယုံကြည်အားထားနေတော့သည်။

နေ့စဉ်မုန့်ဖိုးရသည့် လူတန်းစားမဟုတ်၍ မုန့်ဖိုးထဲကစု၍ ဝယ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်၊ အဖေဆီကတောင်းရန်ဆိုတာကလည်း စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ရဲပါ။ အဖေသည် မိသားစုကိုရှာကျွေးဖို့ အသာထား၊ သူ့အရက်ဖိုးတောင် အမေကရှာပေးရတာဖြစ်သည်။ ဟိုတလောက ဆရာမလေးသည် သားပု မိုးရေထဲထီးမပါဘဲ ကျောင်းတက်ရသည်ကိုမြင်သွားကာ ခေါက်ထီးဟောင်းကလေးတစ်လက် ပေးထားခဲ့သည်။ ထိုခေါက်ထီးကလေးကိုတောင် အဖေကယူပြီး အရက်နှင့်လဲ၍သောက်ပစ်ခဲ့သေးသည်။

ပန်းအိုးကလေး အစားမဝယ်နိုင်မချင်း သားပု ကျောင်းကို မသွားတော့ဟု စိတ်ကူးသည်။ ပန်းအိုးအသစ်ကလေးကို ပွေ့ပိုက်၍ ကျောင်းကိုရောက်လျှင် ဆရာမကလေး ဝမ်းသာသွားလိမ့်မည်။ အတန်းသားတွေလည်း ပျော်ရွှင်သွားကြလိမ့်မည်။ သားပုကို အထင်ကြီးသည့်မျက်လုံးတွေနှင့် ဝိုင်းကြည့်ကြလိမ့်မည်။ ထိုနေ့ကို စိတ်ဖြင့်မှန်းကာ သားပုကြိုတင်၍ ပျော်လျက်ရှိသည်။ ထို ကြွေပန်းအိုးအသစ်ကလေးရရှိအောင် နည်းမျိုးစုံနှင့် သားပုကြိုးစားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလေသည်။

သူ့အမေနှင့်အတူ ကောက်ပင်တွေစိမ်းမှောင်နေသည့် လယ်ကွင်းတွေထဲမှာ သမန်းမြက်ပင်တွေ၊ ဝက်လာပင်တွေ၊ ခရာပင်တွေ ထူထပ်လှသော ရိုးချောင်းကလေးဘေးမှာ ရေတွေ ပေါင်ရင်းရောက်အောင် လျှံတက်နေသော တမံအစပ်မှာ သူတို့ရွာတန်းရှည်ကြီး၏ အိမ်နောက်ဘက်တွေမှာ ငါးမျှားတံအချောင်းနှစ်ရာ လောက်နှင့် ငါးခူထောက် ထွက်လေသည်။

ငါးမျှားတံကူသယ်ရန်၊ ငါးထည့်သည့်ပလိုင်းကလေးလွယ်ရန်၊ ရေလွတ်ရာကန်သင်း၊ မြေမြင့်များတွင် ငါးခူတွေကြိုက်တတ်သည့် တီကောင်တွေတူးရန် အဖော်ရနေသဖြင့် သားပု၏အမေက သဘောတွေကျနေတော့သည်။ သားပု ကျောင်းသွားတာ၊ မသွား

တာဝန်စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိ စာတတ်လို့ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ လောလောဆယ် ထမင်းစားဖို့ နေ့စဉ်မှန်မှန် ငါးကိုင်းထောက်ရန်ကသာ အရေးကြီး သည်မဟုတ်လား။

“အမေ ဒီကနေ့ရတဲ့ငါးတွေထဲက သားဖို့ နှစ်ကောင်လောက် ချန်ပေးနော်၊ ရွာထိပ်က ငါးဒိုင်မှာသွားရောင်းပြီး စုထားမယ်။ သား ပန်းအိုးကလေး အစားပြန်ဝယ်ပေးချင်လို့” သားပု၏စကားကို သူ့ အမေက ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုပါ။ သည်ကနေ့ ငါးတွေ တော်တော် ရသည်။ ထို့ကြောင့် သဘောတွေကောင်းနေသည်။ သားပုအမေ အတွက် ဆန်ဖိုး၊ ဆီဖိုးထက် သားပုအဖေအရက်ဖိုးက အလွန် အရေးကြီး၏။ မပေးနိုင်လျှင် သူတို့သားအမိနှစ်ယောက် ရက်ရက် စက်စက် အရိုက်ခံရလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ချမ်းသာချင်တာမဟုတ်ပေ မယ့် ဖောဖောသီသီကလေးသုံးနိုင်ဖို့ အိပ်မက်ဂဏန်းလေးတွေကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့က အရေးကြီးသေးသည်။ ကောင်းကျိုး မပေးမှန်းသိသော်လည်း သည်နွဲ့ထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်တာကခက် နေတော့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် သားပု ပထမဆုံးလုပ်ဖြစ်တာ က သူ့ငါးတွေလှောင်ထားသည့် မြှိုးဟောင်းကြီးဆီသွားတာပဲဖြစ် သည်။ တစ်ရက်တစ်ရက်လျှင် သူ့အမေ ယူခွင့်ပြုသလောက် တစ်ကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နှစ်ကောင်သုံးကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ထပ်မံ၍ ထည့်လေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့တခြား များများလာသော လယ်ငါးခူးကြီးတွေကို ကြည့်၍ သားပုတစ်ယောက် တက်ကြွပျော်ရွှင်နေလေ့ရှိသည်။ ပြီးတော့လည်း ထူးဆန်းတာတစ်ခုက သားပုသည် အကောင် နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသော ငါးခူးကြီးတွေကိုကြည့်ပြီး ခွဲခြားမှတ်မိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

မေးမယ့်လူများရှိလာခဲ့လျှင် ဟောသည် ငါးခူးကြီးက ဘယ်သူ့ လယ်ကွက်ထဲကရခဲ့တာ၊ ဒါမှမဟုတ် တမံစပ်ကနေ ဖမ်းမိလာခဲ့တာ၊ ဘယ်သူတို့ အိမ်နောက်ဘက်ကနေ မိလာခဲ့တာ စသည်ဖြင့် သေသေချာချာ ခွဲခြားပြောပြချင်နေသည်။ ထိုငါးခူးကြီးတွေ တဖြည်းဖြည်း များလာတာကို သားပု သဘောကျပါသည်။

“ဒီညနေတော့ စောစောပြန်ကြရအောင် အမေရာ” ဟု အတင်းပူဆာပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့မှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိသည်။ မနေ့က သူရေတွက်ထားခဲ့တာ အကောင်နှစ်ဆယ်ရှိပြီ၊ ယနေ့ သူ့အတွက် သူ့အမေကပေးသည့် နှစ်ကောင်နှင့် ဆိုလျှင် တစ်ပိဿာတော့ ကောင်းကောင်းကျော်လိမ့်မည်။

အိမ်ကိုပြန်၍ရောက်လျှင် အိမ်ရှေ့ရေဆင်းတံတားကလေး မှာ လှောင်ထားသော ငါးခူးတွေထည့်ထားသည့်မြှိုးကြီးကို ဆွဲမလိုက် သည်။ အံ့အားသင့်ခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေ ရောပြွမ်းနေသောမျက်နှာနှင့် အကြာကြီးငေးနေမိတော့သည်။

ငါးခူတွေတစ်ကောင်မှမရှိတော့၊ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်မလာတော့ သားပုနောက်သို့ သူ့အမေလိုက်လာသောအခါ တံတားပေါ်မှာ ခြေဆင်းထိုင်ရင်း ရှိုက်ငိုနေသော သားပုကိုတွေ့ရတော့သည်။

“နင့်ကိုငါမပြောဘူးလား၊ ဒီငါးတွေကို ခဏခဏလာလာ မကြည့်ပါနဲ့လို့၊ နင့်အဖေသိသွားတော့ တို့မရှိတုန်းဖော်ယူသွားပြီး အရက်နဲ့လဲသောက်ပစ်လိုက်တာနေမှာပေါ့”

ထိုနေ့ညက ငါးခူကြီးတွေကို သားပုအိပ်မက်ထဲမှာ ပြန်တွေ့လိုက်ရတော့ ပျော်လွန်းလို့ ထအော်မိသေးသည်။ လန့်နိုးသွားတော့ အိပ်မက်မှန်းသိလိုက်ရသည်။ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုချမိတော့သည်။

သားပုစုစုထားသည့်ငါးတွေ အခိုးခံရသည်မှာ နှစ်ခါသုံးခါ ရှိသွားပြီ။ အမေကတော့ “နင့်အဖေလက်ချက်ပဲ” ဆိုပြီး အမြဲပြောတတ်သည်။ ယခုတော့ သားပုလည်သွားပြီ၊ သူ့ငါးတွေစုစုထားရာ မြွှားကြီးကို တစ်နေရာတည်းမှာမထားတော့ လူမသိနိုင်သည့်နေရာတွေမှာ သွား၍ဖွက်ရတော့သည်။ မိုးမခပင်၊ ရေသဖန်းပင်၊ သံဒတ်ပင်၊ ကဇန်းချုံ စသည့် ချောင်းကမ်းစပ်ကနေရာအနှံ့၊ တစ်နေ့လျှင် တစ်နေရာပြောင်းထားကာ စုံထောက်မျက်စိဖြင့် ချောင်းနေရသေးသည်။

ထိုကဲ့သို့ ကြက်မကြီးက သူ့ညတွေဝပ်ထားပြီး ရင်ဘတ်အောက်မှာ အမြဲသွင်းပြီး စောင့်ရှောက်သလို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ရှောက်ထားခဲ့၍ ငါးခူကြီးတွေ များများလာခဲ့ပြန်သည်။

ယနေ့တော့ ရွာထိပ်ကငါးဒိုင်မှာသွားရောင်းတော့မည်ဟု သားပုဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ပထမဆုံးတစ်ကြိမ်တုန်းကတော့

သုံးကောင်တည်းမို့ မဝယ်ခဲ့၊ များများစုပြီးမှလာရောင်းဟု မှာလိုက်သည်။ ယခု များနေပြီ၊ အနည်းဆုံးတစ်ပိဿာတော့ ကျော်ပါစေဘုရားဟု ဆုတောင်းရသေးသည်။ ဒါမှ ဆရာမအတွက် သူ့အတန်းသားတွေအတွက် သူ့ကြောင့်ကဲ့သွားခဲ့ရသော ကြွေပန်းအိုးလှလှလေး ဝယ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ ပြီးတော့လည်း သူ့ကျောင်းပြန်တက်ချင်လှပြီ၊ ကျောင်းမတက်ဘဲ ငါးရှာနေခဲ့တဲ့ရက်တွေများခဲ့ပြီ။

သည်တစ်နှစ် ဒုတိယတန်းမှမအောင်လျှင် သူ့အရပ်ကြီးအတော်ရှည်လာဦးမည်။ ဒုတိယတန်းသို့ အသစ်တက်လာသော အတန်းသားအငယ်လေးတွေကြားမှာ လူကောင်ကြီး၊ အသက်ကြီးနေ၍လည်း ရှက်ရလေသည်။ ပြီးတော့ ကလေးငယ်ကလေးတွေက စာရပြီး သူက ညံ့ဖျင်းနေသည့်အတွက်လည်း ရှက်ရဦးမည်။

အမေအရင်းသာရှိနေခဲ့လျှင် သူ့ကို ပန်းအိုးဖိုးထုတ်ပေးမှာဟု ကလေးပီပီ တွေးမိသေးသည်။ အဖေကတော့ မျှော်လင့်စရာသိပ်မရှိ။ အဖေရှိခြင်း မရှိခြင်းသည် သူ့အတွက် ထူးခြားချက်တစ်စုံတစ်ရာမှမရှိ၊ အားကိုး၍မရ၊ အဖေအကြောင်းတွေတွေးရင်းတစ်စုံတစ်ခုကို သွား၍သတိရသည်။ ထူးထူးခြားခြား ဤကနေ့အဖေ အိမ်ကိုစောစောပြန်၍ အိပ်နေတာတွေ့ရသည်။ အကြောင်းထူးတစ်ခုခုတော့ ရှိလိမ့်မည်။

ဧကန္တ သူ့အလစ်ကို အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်၍ စောင့်နေတာများလားဟု သားပု သံသယတွေဝင်မိသည်။ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ သားပုပေါ့လျှော့၍မဖြစ်၊ သတိကြီးစွာထား၍

၂၁၆ ကမ်းမဲ့ဒီနှင့် တံငါရနံ့ဝတ္ထုတိုများ
စောင့်ကြည့်ရလိမ့်မည်။ အဖေ အိပ်ရာကမြန်မြန်ထပြီး အရက်ဆိုင်
ဆီသွားပါစေဟု ဆုတောင်းသည်။ ဒါမှ ငါးခူတွေထည့်ထားသည့်
မြုံးကြီးကိုယူကာ ငါးရွဲခိုင်မှာသွားရောင်းရမည်။

အိမ်ဘက်ဆီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်အကဲခတ်လိုက်ပြီး ငါးထည့်
သည့်မြုံးကြီးကို နေရာပြောင်းလိုက်ကာ မသိမသာ၊ သူဘာမှ
မလုပ်ခဲ့သလိုအမူအရာမျိုးနှင့် တက်လာခဲ့သည်။

အဖေကတော့ အိမ်ရှေ့မှာ ပက်လက်လှန်အိပ်၍ ဇက်ကြီး
တစ်ဖက်လိမ်ကာ တခေါခေါဟောက်နေတာတွေ့ရသည်။ အမေ
ကတော့ အိမ်ရှေ့ဖိနပ်ချွတ်မှာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် စကား
တွေပြောနေသည်။ အစပိုင်းမှာတော့ တိုးလွန်း၍ သားပုဘာမှ
မကြားရ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသံတွေကျယ်လာသည်။ အမေက
တောင်းပန်လေပိုဆိုးလေဖြစ်သည်။ “ကဲ ... ကောင်မ ငါ့ပိုက်ဆံ
အခုပေးရင်ပေး မပေးရင်တော့ အသိပဲ၊ ဘယ်နှယ်တော် ထိုးတော့
အကြွေး ပေါက်ရင်တော့ ချက်ချင်းအလျော်မပေးနိုင်ရင် ထသတ်
တော့မယ့်ပုံမျိုး၊ မပေါက်လည်းမပေါက်ရော နေ့ရွှေ့၊ ညရွှေ့နှင့်
ခုချက်ချင်းပေးမှာလား မပေးဘူးလားပြော” ဟု ကြိမ်းဝါးရင်း အင်္ကျီ
လက်မောင်းပင့်၏။

အမေသည် ရှိခိုးဦးတင်တောင်းပန်ရင်း သားပုဘက်ဆီလှည့်
ကာ “သားပုရေ ရွာအနောက်ဖျားက မစိန်သောင်းတို့အိမ်သွားစမ်း၊
ငါကပြောတယ်လို့ပြောလိုက်၊ သပြုသီးသုံးလေးလုံးလောက်
ပေးလိုက်ပါလို့ သွားမြန်မြန်”

သားပုမသွားချင်၍ ပေကပ်ကပ်လုပ်နေသေးသည်။ သူ
ဘယ်မှမသွားချင်၊ သူ သည်ညနေမှာရောင်းတော့မည့် လယ်ငါးခူကြီး
တွေကို စိတ်မချ၊ သို့သော် “ငါ့အတွက်မဟုတ်ဘူးနော် နင့်အဖေ
မှာတာ၊ မအိပ်ခင်ကလေးကမှ သိလား၊ ငါးမြွေထိုးနဲ့သပြုသီးအနှစ်
ကလေး ချဉ်ရည်ချက်စားချင်သတဲ့၊ မသွားချင်လည်းနေ ... နင့်
အဖေနဲ့ နင်ဘာသာရှင်း” ဆိုတော့ ...

အမေ့ဆီက နောက်ဆက်တွဲစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ
သားပုတစ်ယောက် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်၍သွားတော့သည်။ အဖေနှင့်
တော့ သူရင်မဆိုင်ရဲ ... ဒါကြောင့် မသွား၍တော့မဖြစ်၊ ရွာ
အနောက်ပိုင်းရှိ မစိန်သောင်းတို့အိမ်ကအဝေးကြီး၊ ပြီးတော့ နေ
ပြောက်မထိုးနိုင်အောင် သစ်ကြီးဝါးကြီးပေါသော ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ
သပြုပင်အမြင့်ကြီးပေါ်တက်ပြီး ခူးရဦးမည်။ ခက်တော့တာပဲဟု
စိတ်ရှုပ်စွာတွေးနေမိသည်။

စိတ်ကူးတစ်ခုရသည်။ ဟုတ်သည်၊ အမေ့ကိုမှာသွားရလျှင်
ကောင်းမည်။ အဖေက သူ့အပေါ်ဂရုမစိုက်သလောက် အမေက

၂၁၈ ကမ်းမဲ့နီနှင့် တံငါရနံ့ဝတ္ထုတိုများ
တော့ ကြင်နာသေးသည်။ သူမရှိစဉ်ကာလမှာ အမေ့ကို သေသေ
ချာချာမှာခဲ့ရမည်။

အမေ့အပါးသို့ အသာကပ်သွားပြီး နားနားကပ်၍ မှာထားခဲ့
ကာ သားပုတစ်ယောက် ရွာအနောက်ပိုင်းဆီ ထွက်လာခဲ့ရတော့
သည်။

သားပုအဖေ အိပ်ရာကနိုးလာသည်။ မျက်နှာကို ပုဆိုးခါးပုံစံ
ဖြင့်သုတ်ပြီး မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် သားပုအမေ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

အလိုက်သိသော သားပုအမေ့က ထဘီအထက်ဆင့်ကြားမှာ
လိမ်ညှပ်ထားသော ငွေစက္ကူအနှွမ်းကလေး သုံးလေးရွက်ကို ကပျာ
ကယာထုတ်ပေးသည်။ ဆတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲယူလိုက်ပြီး “ဒါပဲလား”
ဟု ငေါက်၍မေးသေးသည်။

“ဒါပဲရှိတာပါရှင်၊ ကျုပ်မှာတစ်ပြားမှမကျန်တော့ပါဘူး၊ ရှင်
အတွက် တမင်ချန်ထားတာပါ” ဟု လေသံပျော့ပျော့နှင့်ပြောမှ...။
“ငါ ဒီနေ့ အိမ်မှာထမင်းမစားဘူး၊ စောင့်မနေနဲ့” ဟု ပြောကာ
အရက်ဆိုင်ဘက်ထွက်သွားတော့၏။

သားပုအမေ့ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ တဖြည်းဖြည်း
ဝေးသွားသော သူ့ယောက်ျားကျောပြင်ကြီး လမ်းကလေးအကွေ့မှာ
ပျောက်သွားတော့မှ သားပုထွက်သွားသည့် ရွာအနောက်ပိုင်းဘက်

ဆီ ပျာယီးပျာယာကြည့်လိုက်သေး၏။ “ဒါလောက်မြန်မြန်ကြီး
သားပုပြန်ရောက်မလာနိုင်သေးပါဘူး” ဟု တစ်ယောက်တည်း
အားပေးသလိုပြောရင်း ကမ်းစပ်ရှိ ရေသဖန်းပင်ကြီးဆီ ထွက်လာခဲ့
သည်။

စောစောကတင် သားပု သူ့ကိုမှာသွားခဲ့သေးတာလေ။ သားပု
စုစုထားသည့် လယ်ငါးခူးကြီးတွေထည့်ထားသော မြိုးကြီး၊
ရေသဖန်းပင်ကြီး၏ ရေထဲကအမြစ်တွေကြားမှာရှိသည်
မဟုတ်လား။

